

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

D
R
A
G
O
N
B
L
A
D
E

MATCH ME IF YOU CAN

THE SCHOOL FOR
SPINSTERS BOOK THREE

MICHELLE WILLINGHAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Eğer Yapabilirsen Beni Eşleştir

Bekar Kızlar Okulu
Üçüncü Kitap

Michelle Willingham tarafından

© Telif Hakkı 2023 Michelle Willingham'a aittir

Michelle Willingham'ın metni

Dar Albert'in kapağı

Dragonblade Publishing, Inc., Kathryn Le Veque Novels, Inc.'in bir yayınıdır.

Posta Kutusu 23

Moreno Vadisi, CA 92556

ceo@dragonbladepublishing.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

İlk Baskı Ağustos 2023

Kindle Sürümü

Reklam veya tanıtım amaçlı kısa alıntılar haricinde her türlü çoğaltılması kesinlikle yasaktır.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın amacı bu değildir.

Lisans Notları:

Bu e-Kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap, satın alındıktan sonra tekrar satılamaz. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya ödünç almadıysanız ya da sizin için satın alınmadıysa ve yalnızca sizin kullanımınız için hediye olarak verildiyse, lütfen iade edin ve kendinize ait bir kopya satın alın. Bu kitap yetkisiz bir platformdan satın alındıysa, korsan ve/veya yetkisiz bir kopyadır ve ihlal edenler hakkında yasaların tüm gücüyle yasal işlem başlatılacaktır. Korsan kopyaları satın almayın veya kabul etmeyin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yardımcı haklar için Dragonblade Publishing, Inc. ile iletişime geçin.

DRAGONBLADE'İN BLOG'UNA KAYIT OLDUNUZ MU?

Özel hediyeler, özel alıntılar, yakında çıkacak kitaplar, indirimler, ücretsiz kitaplar, kapak tanıtımları ve daha fazlası hakkında en son haberleri ve bilgileri alacaksınız.

Yazarlarımızın tam listesine de göz atın!

Spam yok, gereksiz e-posta yok. Söz veriyoruz!

Buraya Kaydolun

Sevgili Okuyucu;

Küçük bir yayınevine verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Dragonblade Yayıncılık olarak, sektördeki en iyi yazarlardan bazılarının en yüksek kalitede Tarihi Aşk romanlarını sizlere sunmak için çalışıyoruz. Desteğiniz olmadan "biz" diye bir şey yok, bu yüzden bu hikayeleri beğenmenizi ve bu süreçte yeni favori yazarlar bulmanızı içtenlikle umuyoruz.

Keyifli okumalar!

CEO, Dragonblade Yayıncılık

Yazar Michelle Willingham'ın diğ er Dragonblade kitapları

Bekarlar Okulu Serisi

Londra'da Yapılan Bir Eşleşme (1. Kitap)

Beni Eşleştir, Düşüyorum (2. Kitap)

Eşleşebilirsen Eşleşt ir (3. Kitap)

Adanmışlık

Sam, Katy, Stephanie, Elly, Christy, Thoeun, Richard ve Corrine'e: İşyerini harika bir yer haline getirdiğiniz ve her gün saat 3:30'da varoluşsal korku üzerine yaptığınız komik sohbetler için teşekkürler. Hepinizi seviyorum!

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

Yayıncının Notu

Yazar Michelle Willingham'ın diğer Dragonblade kitapları

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

"Böyle bir şey duymamıştım. Gelin müzayedesini mi? Ne demek istiyorsun?" Babası kütüphanede karısıyla konuşurken dehşete düşmüş gibiydi.

Kulak misafiri olan Emma Bartholomew, sırtını duvara yasladı. Bu, duymaması gereken bir konuşmaydı. Ama kapıya doğru eğilip, neler duyabileceğini anlamaya çalıştı. Düşünceleri dehşetle keskinleşti, çünkü üvey annesi ona bir koca bulmak için çaresizce bir yol arıyor gibiydi. Ama neden? Hiçbir sebebi yoktu.

Lucy bir an sesini alçalttı ve Emma ne dediğini tam olarak duyamadı. Sonra üvey annesi devam etti: "Henry, bir şeyler yapmalıyız. Ve bu işe yarayacak, sana söz veriyorum. Yıllardır Emma'nın evlenmesini istiyordun. Bu, ona zengin ve unvanlı bir koca bulmanın mükemmel bir yolu. Kesinlikle kendi başına bir koca bulamayacak. İlk Sezon'undan bu yana ne kadar zaman geçti? Beş yıl mı?"

"O bir tablo değil Lucy. Onu öylece... açık artırmaya çıkaramayız." Babası boğazını temizledi ve Emma kapıya doğru bir adım daha atıp daha da yaklaştı. Babasının sesinde şaşkınlık vardı ve ekledi, "Bu fikirden hiç hoşlanmadım. Muhtemelen yasadışıdır da."

En azından babası onun yanındaydı. Neyse ki bu onu rahatlatıyordu. Babası, Lucy'nin onu bir eşya gibi satmasına asla izin vermezdi. Emma, dikkatle dinleyerek birkaç kez derin nefes aldı.

"Sevgili kocam Emma için bir müzayede düzenlemiyoruz," diye güvence verdi Lucy. "Müzayedeye çıkaracak başka bir şey buluruz. Bir tablo ya da heykel. Ama müzayedeyi kim kazanırsa, Emma'yla da evlenecek. Tablo için ne kadar öderlerse ödesinler, onlara aynı tutarı ödeyeceğimizi ve çeyizine ekleyeceğimizi söyleyeceğiz."

Babası, Emma'nın tam olarak duyamadığı bir şeyler mırıldandı ama pek de bir reddedişe benzemiyordu. Bunu düşünmüyordu, değil mi?

Aman Tanrım, üvey annesi ondan gerçekten nefret ediyordu. Lucy onu nasıl en yüksek teklifi verene satabilirdi? Kim böyle bir şey yapardı ki? Ve

normal şartlarda eş bulamayan bir adam dışında hangi talip bunu kabul ederdi ki? Bu da potansiyel kocasının yaşlı, tuhaf veya imkânsız derecede çirkin olacağı anlamına geliyordu.

Hayır. Kesinlikle hayır. Böyle bir şeyi asla yapamaz.

"Bu çok sıra dışı Lucy," dedi Henry. "Onayladığımı söyleyemem. Bunu Emma ile görüşmemiz gerekecek."

Buna neredeyse gülecekti. Lucy'nin tartışma anlayışı, ikisine de ne olacağını ve nedenini anlatmaktan ibaretti. Onların düşüncelerini asla dinlemezdi ve Emma, bu konuşmanın da bir istisna olmayacağından oldukça emindi.

Arkasından, yanından geçip kütüphaneye giren bir uşağın ağır ayak seslerini duydu. En azından birinin, kulak misafiri olduğunun farkında olduğunu fark edince irkildi. Ancak Rupert nazik bir uşaktı ve muhtemelen babasına söylemezdi.

"Ah, Rupert," dedi babası. "Kızım Emma'yı içeri getirir misin lütfen?"

Emma bir an gözlerini kapadı. Uşağın gerçeği, yani kapının dışında kulak misafiri olduğunu söylemesindense, oradan geçiyormuş gibi yapmak daha iyiydi. Rupert konuşmadan, hızla sağa doğru dört adım attı ve sonra sola dönerek kütüphanenin içine doğru kalan altı adımı attı. "Baba, oradan geçiyordum ve beni sorduğunu duydum sanırım?" Sakin ve masum bir ses tonuyla, sanki ne konuştuklarını hiç bilmiyormuş gibi konuştu.

Sağında, Lucy'nin sevdiği yoğun lavanta kokusunu duyabiliyordu. Üvey annesi bu kokuyla yıkanıyor, kıyafetlerini lavanta keseleriyle dolduruyor ve lavanta parfümü sürüyordu. Koku, Emma'nın hâlâ hafifçe midesini bulandırıyor.

"Evet, öyle yaptım." Henry tekrar boğazını temizledi. "Lucy ve ben az önce tartışıyorduk. Evliliği... hiç düşündün mü?"

Zavallı babasının cehaletine şükürler olsun. Henry, Emma'nın evlenmemesinin sebebinin ilgilenmemesi olduğuna gerçekten inanıyordu. Emma uygun bir cevap bulmaya çalıştı ama Lucy daha konuşmadan sözünü kesti.

"Elbette evlenmeyi düşündü Henry. Bunca yıldır neye para harcadığınızı sanıyorsunuz? Yeni elbiseler, dersler... ve hiçbirisi işe yaramıyor. Stratejimizi değiştirme zamanı geldi."

Lucy'nin sesindeki hayal kırıklığını inkar etmek mümkün değildi. Ama Emma tek bir umuda tutunmuştu: Babası bu sözde açık artırmanın

gerçekleşmesine asla izin vermeyecekti. Babası onu seviyor ve Lucy'nin aksine, Lucy'nin ondan kurtulmak istemesi gibi, onun için en iyisini istiyordu. Beş yıl sonra bile Emma, üvey annesinin ondan neden bu kadar hoşlanmadığını bir türlü anlayamamıştı. Tanıştıkları andan itibaren Lucy, muhtemelen hiç üvey anne olmak zorunda kalmamak için onun için bir evlilik ayarlamaya çalışmıştı.

"Doğru beyefendiyle evlenmek isterdim," dedi Emma sessizce. "Ama çoğu benimle ilgilenmiyor."

Gerçek buydu. Hayatı boyunca içine kapanık biriydi ve bu değişmeyecekti. Dans edemiyordu, konuşmak neredeyse imkânsızdı ve adımlarının sayısını kaybetmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Hiçbir erkek onu istemiyordu ve eğer bu bekâr kalmak anlamına geliyorsa, kaderi buydu.

Evet, bir koca istiyordu. Ve bir sürü çocuk. Ama pek de arzu edilmeyen erkekler de dahil olmak üzere, birbiri ardına gelen talipler tarafından görmezden gelindikten sonra, bu umutları suya düşürmüştü.

Lucy, Emma hiç konuşmamış gibi devam etti: "Eksantrikliklerinizi veya beceriksizliğinizi umursamayan birçok erkek var." "Adayların bir listesini yapmaya başladım ve evlenme teklifiniz için bir açık artırma düzenlemeye karar verdim. Sanat amaçlı olduğunu söyleyeceğiz, ama sadece bekar beyler gelebilir."

Ciddiydi. Bunu bu kadar açıkça dile getirince Emma, ona inanmazlıkla baktı. "Hayır. Hayvan gibi satılmayacağım."

Lucy onu görmezden gelip Henry'ye döndü. "Emma konukları seçmede yardımcı olabilir. Böylece kiminle evleneceğine karar vermede söz sahibi olur."

"Bu... doğru," diye onayladı babası. Emma'nın hiç beklemediği bir anda bunu düşünmüş gibiydi. Karısının saçma sapan planlarına katılması değil, onu desteklemesi gerekiyordu.

"İzin veririm," dedi, "ama yalnızca Emma da onay verirse."

"Kesinlikle hayır," dedi. "Fikri bile berbat." Ama Lucy'nin, söylediklerine rağmen babası pes edene kadar onu yıpratmaya devam edeceğinden endişeleniyordu. Fikirleri gözden geçirip fikirlerini değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Neden bu kadar erken evlenmek zorundaydı ki? Zaten beş sezon beklemişti. Temmuz ayıydı, öyleyse altıncı sezonu bitirip gelecek yıl tekrar deneyemez miydi?

"Hemen evlenmek zorunda değilim," diye geçiştirdi. "Hâlâ sadece yirmi üç yaşındayım."

"Bekâr kalıyorsun." diye iç çekti Lucy. "Rafta ne kadar uzun kalırsan, o kadar kötü olacak."

Bekâr. Bu kelime ona bir umut ışığı gibi çarptı. Tanıdığđ iki kişi, Leydi Ashleigh Pryor ve Bayan Violet Edwards, Bekârlar Okulu olarak da bilinen Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'ndan yardım istemişti. İkiisi de okul müdiresinden övgüyle bahsetmiş ve her iki kadın da sevdikleri erkeklerle evlenmişti.

Emma'nın seveceği birini bulacağına dair böyle bir hayali yoktu, ancak Bayan Harding bu korkunç açık artırma fikrinden kurtulmasına yardımcı olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, her türlü kaçış yolunu deniyordu.

"Baba, ders alsam nasıl olur? Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu hakkında iyi şeyler duydum. Duyduğuma göre çöpçatanlık yapıyormuş. Denememe izin verir misin?"

Babası bir an durakladı. "Ne dersin Lucy? Bu okulu daha önce duymamıştım."

Üvey annesi homurdandı. "Bekarlar Okulu mu? Gerçekten mi Emma? Bunun işe yarayacağına neden inandın ki? Seni dönüştürmek için yıllarımız yok."

"Denemeye değer," dedi zayıf bir sesle.

"Paramız yok," diye ısrar etti Lucy. Sonra düzeltti, "Yani, parayı çeyizin ve müzayede için biriktirmemiz gerekiyor."

"Ama kendi başıma bir koca bulursam, buna gerek kalmaz," dedi Emma. Babasına döndü, izin vereceğini umarak. "Baba, ne dersin? Denememe izin verir misin?"

"Peki... ne tür dersler öğreneceksin?" diye sordu babası. "Zaten bir mürebbiyen oldu." Boğazını temizledi. "Derslerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bu farklı," diye ısrar etti, ama derslerin ne hakkında olacağını gerçekten bilmiyordu. "En azından onunla görüşüp sorular sormama izin verir misiniz?"

"ok pahalı olduğunu duydum," diye araya girdi Lucy. "Ve bunun için hiçbir sebep göremiyorum. Bayan Harding sizin için bizim yapamadığımız ne yapabilir ki?"

"Bir müzayededen daha az aşağılayıcı olurdu," diye belirtti Emma. "Bana bir iki ay ders verin. İşe yarayabilir." Gerçekten inanmasa da, Lucy'nin saçma müzayedesini geciktirmek için her türlü yolu deniyordu.

Babası uzun bir süre cevap vermedi. "Sanırım bilgi almanın bir zararı olmaz. Lucy seninle gelebilir."

"Hayır," diye hemen cevapladı Emma. Üvey annesinin bu müzayedeye göz koyduğu belliydi ve isteyeceği son şey Lucy'nin müdahalesiydi. Ama babasının hatırına sesini yumuşattı. "Yani, onun rahatsız olmasını istemem."

Lucy kocasına doğru yürüdü ve hafifçe iç çekti. "Sevgili Henry, çok iyi kalplisin. Ama bu durumda ders alınması gerektiğine gerçekten inanmıyorum."

"Baba, lütfen." Yalvarmaktan geri kalmıyordu; özellikle de geleceği söz konusu olduğunda.

Düşünüyor gibiydi. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, sanırım bir ay çok da fark yaratmaz." Lucy'ye, "Ve bu sana bu... evlilik müzayedesini planlamak için yeterli zaman kazandıracak," diye ekledi. "İkiniz de uygun adaylar bulabilir ve içlerinden herhangi birinin uygun olup olmadığına karar verebilirsiniz."

Lucy'yi planlarından vazgeçirmek için bir ay yeterli bir süre olmasa da Emma daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Bunun yerine babasının yanına gidip ona sarıldı. "Teşekkür ederim baba." Babasının tıraş sabunundan gelen hafif sandal ağacı kokusunu alabiliyordu ve tanıdık aroma, küçük bir kızken ona hikayeler okurken kucağında oturduğu zamanları hatırlatıyordu.

İçini çekip ona sarıldı. "Hadi o zaman. Eminim şu Bayan Harding'e bir not yazıp ne zaman uğrayabileceğini öğrenmen gerekecek."

Emma başını salladı ve duygularını yatıştırmak için bir an durdu. "Teşekkür ederim." Lucy'ye doğru başını salladı ve kapıya doğru on iki basamak yürüdü. Sonra dönüp merdivene doğru yirmi iki basamağı yürüdü. Çıkarken üvey annesinin "Bu işe yaramayacak Henry," dediğini duydu.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama umuttan başka ne var ki?"

Dördüncü Dunmeath Kontu Cormac Ormond'un zamanı daralıyordu. Son altı ay içinde on iki farklı genç hanıma evlenme teklif etmiş ve hepsi reddetmişti. Elbette, neredeyse hiçbirini tanımıyordu. Ama hepsi güzel, mükemmel çeyizlere ve iyi aile soyadlarına sahip hanımlardı. Kendisi ise, bir eşten ne beklediği konusunda pek seçici değildi. İrlanda'da yaşamayı ve onun... tuhaflıklarından bazılarını kabul etmeyi umursamadığı sürece... gayet iyi anlaşıyorlardı. Karısının onu sevip sevmemesi önemli değildi, yeter ki ona bir çocuk doğurmaya razı olsun.

Çünkü çok yakında ölecekti.

Babası yedi yıl önce ölmüştü. Sadece üç yıl sonra, ağabeyi de aynı şeyi yapmıştı. Cormac daha geçen yıl hastalanmaya başlamıştı ve bu da onu ne kadar ömrü kaldığı konusunda endişelendiriyordu. Doktorlar, hastalığın erkek soyundan geçtiğine inanıyorlardı; kız kardeşleri yeterince iyi görüldüğü için bu teori şimdiye kadar doğru görünüyordu.

Annesi, büyük bir keder içinde ona İrlanda'yı terk etmesini emretmişti. Annesinden Londra'da bir müstakil ev miras kalmıştı ve Cormac'ın derhal İngiltere'ye gitmesini istemişti, böylece bir oğlunun daha ölmesini izlemek zorunda kalmayacaktı.

Annesinin isteklerine uymuştu ama ailevi sorumlulukların yükü omuzlarındaydı. Zaman lüksüne sahip değildi, bu yüzden kiminle evleneceği pek umurunda değildi. Her şeyden çok bir varise ihtiyacı vardı. Karısı onun varlığına uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaktı. Doktor ona ne kadar yaşayacağını tahmin edilemeyeceğini söylemişti. Ama Cormac, ölümcül hükmün doğru olduğundan şüphe duymuyordu.

Konsantre olamıyor ve sürekli bir şeyleri unutuyordu. Baş ağrıları ve korkunç mide ağrıları onu rahatsız ediyordu ve bazı günler midesi o kadar bulanıyordu ki yemek yemeye bile dayanamıyordu. Yıl bitmeden muhtemelen öleceğini düşünmek insanı ayıltıyordu.

Bunu görmezden gelmeye, korkunun son birkaç ayını mahvetmesine izin vermemeye çalıştı. Ve böylece burada, Londra'da, her günü dolu dolu yaşayacağına dair bir yemin etmişti. İstedikini yapacak, her anı değerlendirecekti.

Ama en çok istediği şey bir eş ve bir varisti. Ve belki de çok şey istenmiş olsa da, gömülmeden önce kollarında bir çocuk tutabilmeyi umuyordu.

Balolarda ve davetlerde eğlenceli olmaya çalışmış, evlenebileceği güzel genç kadınları cezbetmeye çalışmıştı. Ama kaçınılmaz olarak, onları soğutacak bir hata yapardı. Elbette isimleri hatırlayamıyordu. Ve sık sık aklından geçenleri söylerdi; bu da kadınların ona deliymiş gibi bakmasına neden olurdu. Onları bölmeye çalışmıyordu. Sadece kelimeleri tutarsa, unuturdu.

Köşedeki küçük sehpanın üzerinde kum dolu bir kum saati duruyordu. Cormac, sanki hayatının kalan saatlerini barındırıyormuş gibi, uzun uzun baktı. Bir an konsantrasyonunu kaybettikten sonra gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı. Çalışma odasında kitaplarla çevrili oturuyordu. Masasının üzerinde üçü açıktı, büyükbabasının tanıdık yeşil günlüğü ise evini hatırlatan bir anı olarak yakınlarda duruyordu. Çalışma odasının çeşitli yerlerinde dört fincan çay vardı ve bu onu ürküttü çünkü çay içtiğini hatırlamıyordu. Yoksa dün müydüler?

Kapı çalındı. "Lord Dunmeath." Sekreteri John Hawkins, nefes nefese kalmış bir sesle onu selamladı. "Bu akşam Westerford Dükü ve Düşesi'nin balosunu hatırlatmamı istemiştiniz."

"Bu akşam mı?" diye kaşlarını çatı Cormac. "Ama o da cumartesiye kadar değil."

Hawkins boğazını temizledi. "Bugün cumartesi, efendim."

Cormac kaşlarını çatı. "Olamaz. Bugün cuma ve Lord Scarsdale'i ziyaret etmem gerekiyor."

"Dündü efendim. Siz gelmeyince bir not göndermişti. Hatırlıyor musun, dün akşam konuşmuştuk? Senin adına ona bir özür mesajı gönderdim."

Cormac bir an durakladı, günlerin nasıl da unutulduğunu merak etti. "Şeytan alsın Hawkins, neden bana hatırlatmadın?"

"Burada değildiniz efendim. Randevunuza sadık kaldığınızı sanıyordum ama at sırtında gittiniz ve akşama kadar dönmediniz."

Cormac bunu hatırlamıyordu. Unutkanlık nöbetleri giderek kötüleşiyor gibiydi. İç çekerek, "Ah, haklısın Hawkins. Bu haksızlıktı ve üzgünüm. Uşağımı çağırır mısın?" diye itiraf etti.

"Giyinmenize yardım etmek için bekliyor efendim." Sekreteri eğilip geri çekildi. Sonra durakladı ve sordu: "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Yiyecek veya..." Duraksayıp çay fincanlarına baktı, "içecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Hawkins rahatsız görünüyordu ve Cormac adamın konuşmasını bekledi. Belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı. "Başka bir şey mi var?"

"Hayır efendim. Sadece... bugün bir şey yediniz mi?"

Düşünmeye çalıştı ama saatler birbirine karıştı ve hatırlayamadı. Omuz silkerek, "Giyinirken aşçıdan bana bir şeyler hazırlamasını isteyebilirsin," dedi. Sandalyesinden kalkıp gerindi.

Yatak odasına çıkan merdivenleri çıkarken, bir gelin bulma işine odaklanmaya çalıştı. Bir yerlerde, uygun genç hanımların bir listesi vardı, ama nereye bıraktığını bir türlü hatırlayamıyordu. Bayan Violet Edwards da o listedeydi. Scarsdale Kontu'yla evlenmiş olması çok hayal kırıklığı yaratmıştı. Nazik ve sessizdi ve Cormac kekemeliğini hiç umursamamıştı. Diğer bekar hanımlara gelince, belki de ona yeterince yakışabilecek birkaç tane vardı.

Evlenmek isteyen kont olarak ün kazandığının farkındaydı. Ne yazık ki, kadınlarla arası hiç iyi olmamıştı. Kadınlar nadiren dürüst olurlardı ve sık sık akıllarından geçeni söylemelerini dilemişti.

Bunun yerine, birçok genç kadının onunla alay ettiğini duymuştu. Çaresiz olduğunu düşünüyorlardı ki bu tamamen doğru değildi. Evet, istekliydi. Ama sorun şu ki, genç bir kadına kur yapacak kadar vakti yoktu. Ve istediği son şey, ölmek üzere olduğunu birine itiraf etmektir.

Uşağı giyinmesine yardım etti ve Cormac, bu gecenin farklı olacağına dair sessiz bir umuda tutundu. Uygun bir kadın bulmak için elinden geleni yapacaktı. Daha az çekici ve pek de şanslı olmayan kadınlar olduğunu bilse de, tekrar denemek istiyordu.

Kapı çalındı ve hizmetçinin içeri girmesini söyledi. Hawkins gümüş bir tepsiyle içeri girdi, ardından bir başka uşak da yiyecek ve çay getirdi.

"Postayı getirdim efendim."

"Davetiye var mı?" diye sordu.

Hawkins bir an durakladı. "Sanırım bir tane var."

"Hadi, aç bakalım. İstersen bana oku," dedi ve uşağının paltosunu taşımasına yardım etmesi için kollarını uzattı.

"Bay ve Bayan Bartholomew'dan," dedi sekreter. Kaşlarını çatarak davetiyeye baktı. Cormac, Bayan Bartholomew'un nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştı ama yüzünü bir türlü hatırlayamadı. Soylu bir aileden gelmiyordu ama saygın bir çeyizi olduğunu düşünüyordu.

"Eğer davetlerini kabul ettiğinizi belirten bir mektup yazmak istiyorsanız itirazım yok," dedi, uşağı ise ayakkabılarını giymesine yardım etti.

"Lordum, bu davet... çok sıra dışı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum."

Sekreteri uzattı ve Cormac bakakaldı. Bu bir müzayede miydi? Tablo veya mobilya satın almakla ilgilenmiyordu. Ama bir şey onu durdurdu.

Bu değerli aile yadigarına yalnızca bekar beyler teklif verebilir.

Müzayede kazananı karşılığında paha biçilmez bir hediye alacak. Eser, Bartholomew konutunda görülebilir.

Cormac tekrar okudu. "Evlenmemiş beyler mi?" Bu bile, evliliğin bu müzayedeyle bağlantılı olduğunu gösteriyordu. Bayan Bartholomew'la bir ilgisi var mıydı? Bir dahaki görüşmelerinde ona soracaktı. Yani, ilk görüşmelerinde tanışıp tanışmadıklarını.

"Katılacağımı bildiren bir cevap gönder." En azından ne olduğunu merak edecekti.

Eldivenlerini ve şapkasını alıp yeni bir baloya hazırlandı. Belki bu sefer takım elbisesini düşünecek biriyle tanışabilirdi.

"Bu aptalca bir fikir." Uşak onları arabadan indirirken Lucy iç çekti. "Bu sözde okulun size neden yardımcı olabileceğini düşünüyorsunuz, anlamıyorum."

Emma, üvey annesinin onaylayacağını beklemiyordu ama seçenekleri tükenmişti. Bayan Harding'in Genç Hanımlar Okulu'na gitmek ona Lucy'nin entrikalarından bir aylığına kurtulma ve belki de bu saçma müzayede fikrine son verme fırsatı verecekse, bunu yapacaktı.

Üvey annesinin kendisine eşlik etmek zorunda kalmamasını içtenlikle istiyordu ama babası ısrar etmişti.

"Babam zaten izin verdi," diye cevapladı Emma, yedi basamak çıkıp şehir evine girmeden önce ve kapıyı çaldı.

"Onun izni olmayacak-" Lucy'nin sözleri, bir uşak kapıyı açtığı anda kesildi.

"Ben Bayan Emma Bartholomew, Bayan Harding'i ziyarete geldim," dedi Emma. Sesini sakın tutarak gerginliğini hiç belli etmedi.

"Sizi bekliyor," diye cevapladı uşak. "Beni takip ederseniz yeter." Ayakkabıları pürüzsüz mermer zeminde tıkırdadı ve Emma onu takip etmek için içeri girdi. Çalışma odasına kadar yirmi dört basamak saydı ve kapıda dururken tereddüt etti. İçeri girip beklemesi mi gerekiyordu? Yoksa sırada ne vardı?

Sonra okul müdürü onları selamladı. "Günaydın. Ben Rachel Harding."

"Ben Lucille Bartholomew, bu da üvey kızım Emma," diye cevapladı Lucy.

"Lütfen içeri girip oturun," diye davet etti başhemşire.

Emma altı adım attı ve oturmayı başaramadan bir sandalyeye çarptı. Beceriksizliğinin utancını gizleyerek kendini toparlamak için bir an durdu.

"Okulumda öğrenci olmakla ilgilendiğinizi anlıyorum," dedi Bayan Harding. Kadının sesinde ilginç bir nezaket ve sertlik karışımı vardı. Emma ne beklediğini bilmiyordu ama Rachel Harding, sahte iltifatlara meyilli, coşkulu bir müdire gibi görünmüyordu. Emma'ya okul günlerini hatırlatan, ciddi bir tavrı vardı.

Titremesini bastırdı ve kendine bunun farklı olacağını söyledi. Buradaki dersleri okumak veya yazmakla ilgili değil, koca bulmakla ilgili olacaktı.

"Şey, üvey kızımın burada uzun süre öğrenci kalması pek olası değil," diye yanıtladı Lucy. "Emma'ya beş sezondur evlenme teklifi gelmedi. Genç kızlar için bir okulda bir şey öğrenebileceğine dair hiçbir umut yok sanırım; sonuçta artık genç değil. Ama bu onun fikriydi ve babasını ona iki hafta ders vermeye ikna etti. Ondan sonra-" Lucy hafifçe güldü. "Şey, diyelim ki şüphelerim var."

Bayan Harding, üvey annesinin sözlerine tepki vermemiş gibiydi. Bunun yerine, sesini nazik tutarak, "Peki siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Bartholomew?" diye sordu.

"BEN-"

Lucy sözünü kesti. "Çok utangaç ve beceriksiz. Emma'yı öğrenci olarak kabul etmek istemiyorsanız, başka düzenlemeler yapabileceğimizden eminim."

Bayan Harding bir an ayağa kalkıp bir hizmetçi çağırdı. "Biraz çay ve içecek ister misiniz, Bayan Bartholomew?"

"Elbette. Çok memnun olurum."

"Mükemmel. Ortağım Cedric Gregor sizi oturma odasına götürecektir. Emma ve ben de birazdan orada size katılacağız."

"Ah, ben de—" Üvey annesi itiraz edemedi ki kapı daha da açıldı ve bir beyefendi içeri girdi. Adam simsiyah giyinmişti ve Emma, neredeyse yeni kesilmiş odun kokusuna benzeyen farklı bir koku aldı.

"Bayan Bartholomew, sizi çay içmeye götürmekten mutluluk duyarım," diye devam etti. Sesinde sıcak ve samimi bir hava vardı. "Yolda, üvey kızınız ve ona nasıl yardımcı olabileceğimiz hakkında her şeyi duymak isterim."

Emma, Lucy'nin odadan çıkarılıp kendisiyle özel olarak konuşacaklarını gayet iyi anlamıştı. Ama bu o kadar kolay olmuştu ki, üvey annesi kavgacı bir tavır takınmadan itiraz edemiyordu.

"Bir dakikaya orada olacağım," diye söz verdi Emma.

Ama Bay Gregor, Lucy'yi odadan çıkardıktan sonra kapıyı arkasından kapattı. Bayan Harding, sanki ona bakıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Sonra sordu: "İstediğiniz bu mu Bayan Bartholomew? Yoksa bu eğitime zorla mı alınıyorsunuz?"

"Buraya gelmem benim isteğimdi," diye yanıtladı Emma. "Ders almak istedim, böylece..." Müzayededen müzayedeciye bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşünerek bir an durdu. Şimdilik bundan kaçınmaya karar verdi. "Yani, kiminle evleneceğimi seçebilmem için." Gerçi bunun mümkün olup olmadığından emin değildi. Bir ay kesinlikle yeterli bir süre değildi.

"Gerçekten evlenmek istiyor musun?" diye sordu Bayan Harding. "Yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

"Bir kocam olsun isterdim," diye itiraf etti Emma. Dürüst olmak gerekirse, bunu hayal etmek zordu. Sosyetenin diğer hanımlarına benzemiyordu ve erkekler onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi.

"Nasıl bir beyefendiyle evlenmeyi umuyorsunuz?" diye sordu Bayan Harding. Müdire masasını açtı ve Emma parşömenin hışırtısını ve mürekkebe batırılan bir kalemin sesini duydu.

"Biri..." Emma durup düşündü. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir erkeğin onun gibi birini isteyeceğini sanmıyordu. Çoğu genç kadın gibi güzel ya da hayat dolu değildi. Bunun yerine, her günü atlatmak için katı kurallara bel bağlıyordu.

"Nazik," diye cevapladı zayıf bir sesle.

"Nasıl görünmeli?" diye sordu Bayan Harding. "Bir tercihiniz var mı?"

Emma omuz silkti. "Görünüşünün bir önemi yok. Yine de babam veya büyükbabam yaşında olmayan birini isterim."

"Çocuk istiyor musunuz?" diye sordu Bayan Harding.

"Ah, evet." Bu tam da istediği bir rüyaydı. "Ya da eski evliliğinden çocukları varsa, o da olur."

Bayan Harding'in kaleminin hışırtısını duydu. "Şu anda ilginizi çeken bir beyefendi var mı? Evlenmek istediğiniz biri var mı?"

"Ah, kimse benimle evlenmez," diye cevapladı Emma tereddüt etmeden. "Ne düşündüğümün bir önemi yok."

"Benim sorum bu değildi," dedi Bayan Harding. "Kiminle evlenmek istediğinizi sordum."

Başını iki yana salladı. "Pek söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, sosyetenin hiçbir beyefendisini tanımıyorum. Benimle konuşmuyorlar. Orada olduğumu bile neredeyse bilmiyorlar."

Bayan Harding içini çekti ve kalemi bırakırken tahtaya çarptı. "Bayan Bartholomew, okulumuza her potansiyel öğrenciyi kabul etmediğimizi bilmelisiniz. Eşleştirme konusunda olağanüstü bir başarı oranımız var. Ancak yalnızca öğrenmeye istekli, denemeye istekli genç kadınlar burada öğrenci olabilir. Siz de böyle bir kadın mısınız, Bayan Bartholomew?"

Emma başını salladı. "Öğrenmeye istekliyim, evet."

"Güzel. O zaman sana bir ödevim var. Okulumda ders almayı düşünmeden önce tamamlaman gereken bir görev."

İçini aniden bir huzursuzluk kapladı. Bayan Harding'in tüm öğrencileri kabul ettiğine dair yanlış bir düşünceye kapılmıştı. Sonuçta hem Violet Edwards hem de Leydi Ashleigh koca bulmuşlardı. İlk kez, içine görünmez bir kıymık gibi bir şüphe düştü. Ya onu öğrenci olarak kabul etmezlerse? Bu açık artırmaya zorlanacaktı? Panik onu ele geçirdi ve midesi düğümlendi.

"Eğer gerçekten yapmak istediğin bir şeyse," diye devam etti Bayan Harding, "sana yardım edebiliriz. Ama senin görevin şu. Önümüzdeki hafta içinde bir baloya katılmalısın. Beş beyefendiyle konuşup sohbet etmelisin. Bu süre zarfında, bir kocada neleri beğenip beğenmediğinin bir listesini çıkaracaksın ve önümüzdeki pazartesi günü bu listeyle bana döneceksin. Üvey anneni getirme. Ondan sonra, okuluma katılıp katılamayacağına karar vereceğim."

Beş beyefendi mi? Emma hemen reddetmekten kendini alıkoyamadı. Bu okulda öğrenci olmaya, müzayedeyi geciktirmek için çalışıyordu; evlenme

şansı olduğuna inandığı için değil.

Bayan Harding, özünde onun toplum önünde küçük düşürülmesini istiyordu. Sohbeti o başlatsa bile hiçbir erkek onunla konuşmazdı. Bir balo salonunun karmaşıklığı arasında gezinmenin o yıpratıcı görevinden bahsetmiyorum bile. Duvar çiçeği gibi rahattı.

Müdire hâlâ bir cevap bekliyordu, bu yüzden Emma, "Anlıyorum," diye kaçamak bir cevap verdi.

"Çok güzel. Şimdi gidip üvey annenin yanına gidelim. Lütfen onun sözünü kesmeden sohbetimize katılmaya çalış," dedi kararlı bir şekilde.

Emma başını salladı, ama böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu. Kaçış planının her geçen an suya düştüğünü görüyordu. Ya Bayan Harding onu götürmeyi reddederse? Kendini açık artırmada bir at gibi satılmamak için ne yapabilirdi?

O, bunu bilmiyordu.

İkinci Bölüm

Cormac geçen hafta iki baloya katılmıştı, ancak şimdiye kadar potansiyel bir gelin bulma konusunda pek başarılı olamamıştı. Hafızası giderek kötüleşiyor gibiydi ve bu, Hawkins'in ev halkını bir arada tutmayı başardığına dair hatırlatmaları sayesindeydi. Bu gece, yine korkunç bir mide ağrısının yaklaştığını hissediyordu ve bunu bastırmak için mücadele etti. Kendine bir eş aramaya devam edeceğine söz vermişti ve bu sözü tutmaya kararlıydı.

Bu gece, Lord ve Leydi Scarsdale'in ev sahipliği yaptığı bir baloya katılıyordu. Kont ve yeni kontesi sadece birkaç aydır evliydi, ancak bu süre zarfında ailenin servetini yeniden inşa etmeyi başarmışlardı. Cormac, Scarsdale'in kız kardeşi Leydi Melanie'ye kur yapmayı düşünmüştü, ancak hanım şimdiye kadar evlilik tekliflerini görmezden gelmişti. Belki bu gece daha şanslı olurdu.

Balo salonu her yerden çiçeklerle süslenmişti. Müzisyenler hareketli dans gösterileri yapıyordu ve Cormac genç hanımları inceleyerek kimin iyi bir aday olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Ah, bakın kim geldi. Evlilik Kontu." Westerford Dükü'nün kızı Leydi Persephone yaklaşıp ona küçümseyici bir bakış attı. Gümüş işlemeli bembeyaz bir elbise giymişti ve sarı saçları elmaslarla süslenmişti. "Lord Dunmeath, neden İngiliz bir gelin bulmakta ısrar ediyorsunuz? İrlanda'da daha şanslı olursunuz."

Leydi Persephone'nin ne kadar kibirli ve cilveli bir kadın olduğunu biliyordu. Duvar çiçeklerine eziyet etmekten zevk alır ve babasının servetinin tüm sorunları çözeceğine inanırdı. "Elbette çözebilirdim," diye yanıtladı. "Ama o zaman bu kadar çok genç hanımla tanışma zevkine erişemezdim."

Kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu ve ardından iki hanıma işaret ederken sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Bayan Cooper, Leydi Chelsea, Lord Dunmeath'in bir gelin aradığını biliyor muydunuz?"

Cormac onları tanımasa da diğer genç kadınlardan biri kıkırdadı. "Herkes onun bir gelin aradığını biliyor. Leydi Persephone, köpeğinize bir elbise giydirderseniz, muhtemelen ona da evlenme teklif eder."

Leydi Persephone tatlı bir şekilde güldü ve elini sallayarak onu uğurladı. "Size bol şans dilerim, Lord Dunmeath."

Alaylarını görmezden gelip Leydi Persephone'ye sırtını döndü. En azından o, asla evlenme teklif etmeyeceği genç kadınlardan biriydi.

Bakışları diğer genç hanımların üzerinde gezindi - Bayan Abrams... Leydi Diana... ve sonra onu gördü. Bayan Barnes. Yoksa Bartley miydi? Her şeye rağmen, adını tam olarak hatırlayamıyordu ama genç kadın balo salonunun kenarında durmuş, sessizce diğerlerini inceliyordu.

Cormac, hatırlaması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Bu genç kadınla ilgili sorması gereken bir şey vardı, ama ne olursa olsun hatırlayamıyordu. Bu yüzden kalabalığın arasından geçip kadının yanına doğru yürüdü.

"Ne güzel bir akşam, değil mi?" dedi yanından geçen bir beyefendiye. Adam şaşkınlıkla ona baktı ama cevap vermedi.

"Üç oldu," diye kendi kendine mırıldandığını duydu. "İki tane daha."

İki tane daha ne? İstemedi de olsa merakına yenik düştü. Birkaç adım daha yaklaştı ve sonra kadının başka bir beyefendiyle konuştuğunu gördü: "Merhaba."

Adam ona bakmadan odanın karşı tarafına doğru yürümeye devam etti.

"Ve dört," diye devam etti.

Bir beyefendiyle kaç kez konuştuğunu mu sayıyordu? Yoksa birinin onu kaç kez reddettiğini mi? "İki tane daha" derken tam olarak neyi kastetmişti? Cormac, içgüdüsel bir hareketle Bayan Her Ne-Adı-Olan'ın yanına gitti. "Dört ne?" diye sordu.

Sesini duyunca irkildi ve ona döndü. "Özür dilerim ama bir şey mi söylediniz efendim?"

"Sana ne saydığını soruyordum," dedi.

Nefesinin altından, "Ve bu beş eder," dediğini duydu. Ama sonra, "Ah, aslında hiçbir şey. Arkadaşlarımdan birinin iddiasıydı. Beni beş beyefendiyle konuşmaya cesaretlendirdi ve bunu yapamayacağımı iddia etti. Sanırım kazanmama yardım ettin," dedi.

Gülümsedi. "İlginç bir bahis, kesinlikle. Ödülün ne?"

Yanakları kızardı ve "Henüz emin değilim. Önümüzdeki pazartesi öğreneceğim." dedi.

Cormac genç kadını dikkatle inceledi. Uzun siyah saçları özenle toplanmış, bukleleri yanaklarına düşmüştü. Yeşil gözleri soluk tenine çok yakışıyordu ve Cormac onu oldukça güzel bulmuştu, gerçi diğerlerinden uzak durmayı tercih ediyordu. Elbisesi sıradandı; kısa kollu, yüksek belli, mavi kuşaklı beyaz bir elbise. Yine de gözleri balo salonuna kaymış gibiydi, sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi. Ya da belki de başka biri.

Sonra bir an düşündü ve sordu: "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Evet, ama muhtemelen beni hatırlamıyordursundur. Ben Emma Bartholomew'um. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, sen de Lord Dunmeath'sin. Sanırım İrlandalıydın?"

"Harika bir hafızan var," diye iltifat etti. Bu hanım onu düşünürse, bu büyük bir avantaj olurdu. "Evim Kerry yakınlarında. Hiç İrlanda'ya gittin mi?"

"Hayır, yapmadım."

Londra'daki genç kadınlardan herhangi biri onunla ilk kez birkaç cümleden fazla konuşuyordu ve hata yapmaması için kendini uyardı. "Orası çok güzel," diye itiraf etti. "Göz alabildiğine tarlalarla dolu, yemyeşil bir yer."

"Seni Londra'ya getiren ne?" Bakışları tekrar balo salonuna kaydı.

Cormac ne söyleyeceğini bilemeyerek tereddüt etti. Eğer ona bir eş aradığını söylerse, memleketindeki kadınları hor gördüğüne inanabilirdi. İrlanda'daki birçok genç kadını düşünmüş olsa da, ailesinin laneti duyulmuştu. Çoğu batıl inançlıydı ve babası ve kardeşiyle birlikte erken yaşta mezara girecekse onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Annesinin İrlanda'yı terk etmesini istemesi, onu Londra'nın meşhur evlilik pazarını ziyaret etmeye zorlamıştı. Şehir gerçekten de mirasçılarla doluydu ve aralarından seçim yapabileceği çok sayıda kadın vardı. Tek umudu, eve geri getireceği doğru kadını bulabilmesiydi.

"Annem beni gelmeye zorladı," diye itiraf etti. "Burada bir müstakil evi var ve benden mülkü görmemi istedi. Onunla ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

"İyi durumda mı?" diye sordu.

"Fena değil," diye itiraf etti. "Ama henüz satıp satmayacağıma karar vermedim. Tabii ki, karım bana kalmasını istemezse."

Bunun üzerine duraksadı. "Ah, evli misin? Farkında değildim."

"Hayır, henüz değil. Ama eğer istersen..." Sesini kısıtı, alaycı tonunu korudu. Çoğu kadının yaptığı gibi gülmek yerine, şok olmuş gibiydi.

"Sizi tanımıyorum efendim." Ondan uzaklaştı ve duvara çarptığında sendeledi.

"Ah, bana aldırmana gerek yok," dedi hemen. "Ciddi değildim."

Geri çekilmeye çalışmayı bıraktı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Ah. Tabii ki değildin." Yüzündeki ifade, görmezden gelinmeye ve görmezden gelinmeye alışmış bir kadının ifadesiydi. Bunu görmek onu rahatsız etti ve tekrar özür dilemeye çalıştı.

"Seni utandırmak istemedim." Nadir bir ilham anında, "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Asla yapamam." Kelimeler ağzından döküldü ve bu fikir onu dehşete düşürmüş gibiydi. Kendi utancı da kabardı ve genç kadının ondan hiç hoşlanmadığını fark etti. Her zamanki gibi, her şeyi mahvetmişti.

"Ah. Peki, sizi kırdıysam lütfen beni affedin, Bayan Barnes."

Aceleyle eğilip arkasını döndü, ancak kadının "Bartholomew" diye mırıldandığını duydu.

Pazartesi günü Emma, Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'na öğrenci olarak kaydolma niyetiyle geldi. Babasının ona okul ücreti olarak verdiği bir banknot ve küçük bir sandık dolusu eşyasını getirmişti. Müdirenin dediğini yapmış ve önünde ne varsa ona hazırlıklıydı. Ya da en azından neredeyse her şeye. El yazısı berbat olduğu için beylerin listesini yapmamıştı. Çoğu zaman, notları yazması için hizmetçiye para ödüyordu çünkü aksi takdirde alıcı notları zar zor okuyabiliyordu.

Bay Gregor, kütüphanede müdürle görüşmek yerine onu bahçeye çıkararak şaşırttı. Holün sonuna kadar altmış iki basamak ve Bayan Harding'in beklediği küçük bahçeye inmek için dört basamak saydı.

Emma yaklaşımadan önce tereddüt etti, ama sonunda taş bir banka oturdu. Müdire boğazını temizledi. "Cumartesi balosu nasıldı?"

Emma bir an için Lord Dunmeath'i düşündü. Kahverengi saçları vardı ve gözlerinin ne renk olduğunu anlayamamıştı. İlk başta, onunla

konuşmasına bile şaşırmıştı. Kimse onunla konuşmazdı.

"Sizin isteğiniz üzerine beş beyefendiyle görüştüm."

"Ve?" diye sordu müdire.

"Dördü bana cevap vermedi ve odanın diğer tarafına doğru yürümeye devam ettiler."

"Peki beşincisi?"

Yüzünde beklenmedik bir kızarıklık belirdi. "Lord Dunmeath bir süre benimle konuştu. Bana kendisiyle dans etmemi teklif etti." Davet onu o kadar şaşırtmıştı ki, bir beyefendiyle dans etme olasılığını düşünmek istemeyerek teklifi geri çevirmişti.

"Peki sen yaptın mı?" diye sordu Bayan Harding.

Başını salladı. "Ben... iyi dans edemem. Bu benim yeteneğim değil."

"Sizin için sohbetler de zorlayıcı görünüyor," diye belirtti başhemşire.

Emma bunu inkar edemezdi. Lord Dunmeath konuşmalarının sonunda onun adını bile hatırlayamıyordu, bu yüzden kötü bir izlenim bıraktığı ortadaydı.

"Güçlü yönleriniz nelerdir?" diye sordu okul müdiresi.

Duvara yaslanarak "Ben piyano çalabiliyorum," demek istedi. Ama bunun yerine, "Piyano çalabiliyorum," diye cevap verdi.

Bayan Harding bunu yazdı. "Başka?"

Emma başını iki yana salladı. Ne diyeceğini bilemiyordu çünkü basit gerçek şu ki, hiçbir şeyde pek iyi değildi.

"Peki ya olası koca listeniz?" diye sordu Bayan Harding. "Bu da sizin görevlerinizden biriydi, değil mi?"

Emma kızardı. Evet, öyleydi ama hayatı buna bağlı olsa bile bir liste yapamazdı. "Üzgünüm. Erkekleri tanımadan kocaları hayal etmek zor." Derin bir iç çekerek devam etti, "Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Müdire tüy kalemini bıraktı. "Bayan Bartholomew, ancak yardım edilmek isterseniz size yardım edebilirim. İster sohbet ister dans olsun, en büyük korkularınızla yüzleşmelisiniz. Ve eğer öğrenci olursanız, burada geçirdiğiniz zamandan keyif almayacağınıza söz verebilirim. Burası size en son saç stillerini veya modayı öğrettiğimiz bir okul değil. En büyük zayıflıklarınızla yüzleşmekle ilgili."

Emma ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden sessiz kaldı.

Bayan Harding bir cevap bekledi ve cevap alamayınca, "Bence burada ders almamalısınız, Bayan Bartholomew. Eğer işe yaramayacağına karar verdiyseniz," dedi.

Emma itiraz edecekken kadının haklı olduğunu fark etti. Yıllar önce aşka dayalı bir evlilik fikrinden vazgeçmişti.

Ama eğer kendini savunmak için bir şey yapmazsa, kendi ailesi onunla alay ederdi. Gerçekten de protesto edebilir ve Lucy'nin müzayedesine katılmayı reddedebilirdi. Ama o zaman kovulabilirdi. Ya da daha muhtemel olanı, ailesi onu satmaya çalıştığında bir koca bile bulamadığı haberi yayılabilirdi. Tamamen rezil olurdu ve Londra'da gerçek bir eş bulma şansını asla olmazdı.

"Evlenmek istiyorum," diye itiraf etti. "Ve beni seven bir adamla evlenmeyi çok isterim. Sadece... beş yıl sonra bu imkansız görünüyor. Elmaslar ve son moda elbiseler giysem bile -hatta çeyizim olağanüstü büyük olsa bile- beni sevecek kimse olduğunu sanmıyorum."

"Peki sizin için birini bulsak, eşleşmeyi düşünür müsünüz?"

"Olabilir," diye kabul etti. Endişesini bastıramasa da, "Birkaç gün ders almama izin verir misin? Eğer işe yaramazsa, zamanını boşa harcamamış olurum," diye sordu.

Bayan Harding şüpheli görünüyordu. "Kimse bu kadar çabuk sonuç alamaz," diye uyardı. "Elimizden gelenin en iyisini yapsak bile, henüz çok erken."

"Çok uğraşırdım," diye ısrar etti Emma. "Bir beyefendinin evlenmek isteyeceği türden bir kadın olmadığımı biliyorum. Ama bana yardım edebilirsen, kendimi değiştirmeye hazırım."

"Bu, kendinizi değiştirmekle ilgili değil," diye açıkladı Bayan Harding. "Önemli olan özgüveninizi geliştirmek. Ve bu, birkaç gün içinde gerçekleşmez."

Emma çantasını açıp banknotu çıkardı. "O zaman iki hafta."

Bayan Harding, Bay Gregor'la bakıştı. "Eğer bunu kabul edersem, kurallarıma uymak zorundasınız. Soru sorulmaz."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi Emma. "İstersen öğleden sonra bile başlayabilirim."

Bayan Harding iç çekti. Sonra banknotu aldı ve "Bir hafta. İlerleme gösterirseniz, biraz daha devam edebilirsiniz. Aksi takdirde, kalan öğrenim ücretini iade edeceğim." dedi.

"Teşekkür ederim." Emma, kendisinden ne yapmalarını istediklerini umursamadı. Dans etmesi gerekiyorsa, tökezleyerek de olsa atlatırdı. Sohbet etmesi gerekiyorsa, elinden gelenin en iyisini yapardı.

"Bay Gregor, lütfen Bayan Bartholomew'u odasına götürün." Emma'ya, "İlk dersinizin zamanı geldiğinde sizi çağıracağım. Bu arada biraz dinlenin. Buna ihtiyacınız olacak." dedi.

Emma bununla ne demek istediğini anlamamıştı ama damarlarında ani bir heyecan dalgası uğuldadı. İlk kez, kendisine söyleneni yapmak yerine hayatının kontrolünü ele geçiriyormuş gibi hissetti.

Ve öyle ya da böyle üvey annesinin bu müzayedeye dair umutlarını bitirecekti.

Rachel Harding, iş ortağı Cedric Gregor'a "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bayan Bartholomew hakkındaki izlenimlerini duymak istiyorum."

"Görünüşü fena değil," diye geçiştirdi, "ama onda sıra dışı bir şeyler var. Nereye gitse kendi kendine sayı saydığını duydum. Her an kontrolü elinde tutması gereken genç bir kadın gibi görünüyor."

"Ve bir kocayı kontrol edemez," diye karşılık verdi Rachel. "Belki de işe kaos yaratarak başlamalıyız. Daha uyumlu olmayı öğrenebilirse, bu onun daha az katı olmasına yardımcı olabilir."

"Korkuyor," diye tahmin yürüttü Cedric. "Hayatını altüst etmek ona daha da fazla acı verebilir."

"Ama ikimiz de biliyoruz ki ona yardım edebilmemiz için önce onun iyileşmesi gerekiyor," dedi Bayan Harding. "Kötü alışkanlıklarından vazgeçmesi gerekiyor."

Başını salladı ve sonra sordu: "Onun için aklında biri var mıydı?"

"Lord Dunmeath ile başla," diye önerdi. "Hiçbir şey hatırlayamadığı söylentileri duydum. Kont gibi bir adam Bayan Bartholomew'u delirtirdi. Nasıl tepki vereceğini merak ediyorum."

"Ayarlayabilir miyim diye bakacağım," diye cevapladı. "Başka kim?"

"Kaygısız ve nazık beyler bulabilecek misin bakalım," diye önerdi. "Başka kimlerin uygun olabileceğini bana bildir."

Cedric başını eğdi. "Dans hocasını çağırayım mı?"

"Gerçekten. En kısa sürede." Ama Rachel, derslerin ötesinde bile daha derinlere inmesi gerektiğini biliyordu. Emma Bartholomew sebepsiz yere katı bir kontrolcü kadın olmamıştı. Şimdiki görevi, bu sebebi keşfetmek ve genç kadının kendi ayakları üzerinde duracak özgüveni kazanmasına yardımcı olmaktı.

"Yapılmasını sağlayacağım." Bir an durup onu inceledi. "Başka bir şey daha var. Sir Brian Lucas bir not gönderdi. Sanırım seni ziyaret etmek istiyor."

Notu masaya bıraktığında gerildi. Birkaç ay önce, Sir Brian çöpçatanlık konusunda yardım istemek için yanına gelmiş ve onunla ilgilendiğini açıklamıştı. Beklenmedik kur yapması Rachel'i sarsmıştı çünkü başka bir ilişkiye hazır değildi. Berbat bir evlilik bir ömür boyu yeterdi ve tekrar denemeyi hayal bile edemiyordu. Onu vazgeçirmeye çalışmıştı ama baronet vazgeçmeyecekti.

"Benim kur yapılmasından hoşlanmadığımı biliyorsun." Notu görmezden gelerek olduğu gibi bıraktı.

"Dediğin gibi. Ama çöpçatanlık konusunda senden yardım istedi. Koca arayan başka kadınlar da var. Sana uygun olmasa bile, potansiyel bir talibi görmezden gelmek akıllıca mı?"

Yüzünü buruşturdu, çünkü Cedric'in haklı olduğu bir nokta vardı. "Neden hep aklın sesi oluyorsun?"

Ona şeytani bir gülümseme gönderdi. "Çünkü mükemmel bir iş ortağımı ve para kazanma fırsatını asla geri çevirmem. Şimdi, notuna bir cevap yaz, bu arada Bayan Bartholomew'un katı kontrolünü yumuşatmaya ikna edilip edilemeyeceğine karar verelim."

Rachel bir an düşündü, en iyi yolun ne olduğunu merak etti. Genç hanımın en büyük zaaflarından biri sosyal ortamlar gibi görünüyordu. Bu da pratik yapabilmesi için bu ortamlara zorla girmesi gerektiği anlamına geliyordu. "Bir grup beyefendi için bir akşam yemeği partisi vermeliyiz," diye önerdi. "Kim oldukları önemli değil. İstedğini seç, gerekirse işe al. Her biriyle konuşması gerekiyor."

"Başarısız olacak," diye tahmin yürüttü Cedric. "Umardığın bu mu?"

"Evet. Ve işe böyle başlayacağız: başarısızlıklarını bulup onlarla ilgilenerek." Bayan Bartholomew'un bir eş bulacağı konusunda hiçbir yanılgısı yoktu. Ama akşam yemeği partisi, genç kadının zorluklarını tespit etmenin iyi bir yolu olacaktı.

"Ben ayarlarım. Sanırım bu yemeği yarın akşam yemek istiyorsun?"

"Mümkünse." Açmak istemediği nota baktı. "Daha erken düzenleyeceğiz, böylece beylerden herhangi biri baloya katılıyorsa, bu durum baloyu etkilemez."

"Cook'a haber vereceğim."

Rachel, katlanmış nota uzanmadan önce adamın gitmesini bekledi. Nezaket gereği nota cevap vermek istemiyordu ama Sir Brian, birbirlerini bir zamanlar tanıdıklarına, onun geçmişinin bir parçası olduğuna inanıyor gibiydi. Oysa Rachel onu hiç hatırlamıyordu. Geçmişe dair tek anısı, unutmayı tercih edeceği bir kocaydı.

Mührü kırıp notu açtı. Ne bir mektup ne de imzası dışında bir kelime vardı. Ama Sir Brian ona basılı bir unutmabeni çiçeği göndermişti. Kurumuş çiçek, uzun zamandır unutulmuş bir anıyı canlandırıyor gibiydi, ama tam olarak kavrayamıyordu.

Onu kandırıp, umut olduğuna inandırmak adil değildi. Artık hayatını farklı bir şekilde yaşıyordu. Utangaç genç kadınların, kocaları tarafından hayranlıkla izlenen, kendine güvenen kadınlara dönüşmelerini izlemek, içini sessiz bir sevinçle dolduruyordu. Hiç tatmadığı mutluluğu ve aşkı bulacaklardı.

Ve bu yeterliydi.

İlk gün oldukça felaketti. Bayan Harding ona bir talimat listesi bırakmakla kalmamış, Emma'nın hiçbir şeyin nerede olduğunu da bilmiyordu. Bunun yerine listeyi görmezden gelip evi keşfetmeye zaman ayırmıştı. Adımlarını saymış, tüm odaların nerede olduğunu öğrenmiş ve yakalanmamak için elinden geleni yapmıştı.

Ah, listeden kaçınmanın müdireyi kızdıracağını biliyordu ama henüz nedenlerini itiraf etmek istemiyordu.

Ancak keşif gezisinden döndükten sonra Bay Gregor yatak odasının kapısını çalmış ve Bayan Harding'in aşağıda beklediğini ve onu akşam yemeği için yemek odasına götüreceğini söylemişti.

"Elbisemi değiştirmem gerekecek mi?" diye sordu Emma.

"Buna gerek kalmayacak." Ama adamın ses tonu nötr olsa da, başının dertte olup olmadığını sorguladı.

"Acaba bana... kızgın mı?" diye sordu Emma çekinerek.

"Öyle mi olmalı?" Bay Gregor başka bir şey söylemedi, ama kadın onu merdivenlerden aşağı takip etti ve yemek odasına doğru on üç adım yürüdüler.

Kapıya varmadan önce durdu ve onları orada bekleyen Bayan Harding alçak sesle konuştu. "Bayan Bartholomew, bu akşam yemeğe birkaç misafir gelecek. Göreviniz her biriyle konuşmak. Sadece merhaba demekle yetinmeyin, gerçek bir sohbet olmalı. Beyefendilerle tanışın ve unutulmaz olun."

Emma, müdirenin unutulmaz derken neyi kastettiğini anlamamıştı ama Bayan Harding, "Konuklarımızın gözleri bağlı. Sizi tanımadan önce yargıya varmalarını istemiyorum. Bu yüzden, dikkatlerini çekmek için sohbeti kullanmalısınız," dediğinde bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Bayan Harding neden böyle bir şey yapsın ki? Sonra gerçeği anlayınca yüreği sızladı. Onu göremiyorlarsa, kim olduğunu da bilmeyeceklerdi; bu da onu görmezden gelme olasılıklarını azaltıyordu. Ayrıca, elbisesini değiştirmesine gerek olmaması da mantıklıydı, çünkü erkekler ne giydiğini asla bilemeyeceklerdi.

"Beyler, Bayan Mary Smith'i tanıştırayım," diye söze başladı Bayan Harding, Emma'yı odaya götürürken. "Elbette gerçek adı bu değil, ama sizin göreviniz kim olduğunu tahmin etmek."

Ve Emma, her biri hakkında bir şeyler öğrenmesi gerektiğini fark etti.

"Harika bir fikir," diye teklif etti bir adamın. "Bu oyundan çok keyif alacağım." Sesi hafif bir tını taşıyordu ve onu tanıdı. Dunmeath Kontu Cormac Ormond. Emma, adamın kendisini hiç hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti.

"Büyüleyici bir fikir," dedi başka bir adam. "Ama Londra'daki her uygun genç kadını tanıyorum. Gerçekte kim olduğunu tahmin etmek zor olmayacaktır."

Emma bu adamın sesini tanımamıştı ama sonra Bayan Harding onu dürttü. Ah, doğru ya. Onlarla konuşması bekleniyordu.

"İyi akşamlar." Sesi beklediğinden daha yumuşak çıktı. Müdire pek memnun görünmüyordu ve Emma konuklara daha yüksek sesle konuştu. "Sizinle sohbet etmeyi dört gözle bekliyorum."

Elbette ki bu tamamen yalandı. Evli olmayan bir beyefendiyle sohbet etmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Ne diyebilirdi ki? Belki de yemeklerden bahsedebilirdi.

Emma masanın başına oturdu ve uşak ilk çorba tabağıyla öne çıktı. Bir an sonra biri gözlerine bir göz bağı taktı. Emma ilk başta bağı çıkarma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Kumaş yün gibiydi ve kaşındırıyordu. Karanlıkta artık ne yemeğini ne de içeceğini göremiyordu.

Bu akşam yemeğinin saçmalığı onu neredeyse güldürecekti.

Bardağına bir sıvının döküldüğünü duydu. Ama bardağına uzandığında, artık aynı yerde değildi. Yoksa içecek diğer beyefendilerden birine mi verilmişti? Emin değildi.

Emma, kendine gelmek için bir an durdu. Önce peçetesini kucağına koydu. Sonra çatal ve kaşığının nerede olduğunu anlayana kadar gümüşlerini yerleştirdi. Bardağı çorba kasesinin sağında değil, tepesindeydi, bu yüzden onu hareket ettirdi.

Beyefendilerden biri, "Bayan Smith," diye cesaret etti, "bana kendiniz hakkında bir şey söyleyin. Londra'da sizin hakkınızda kimsenin bilmediği bir şey."

Bir bakıma, sohbet önerisine minnettardı. "Düşünmem gerekecek," diye yanıtladı. Ama gerçek şu ki, aklına ilginç bir şey gelmiyordu. Hayatı, ailesiyle birlikte yenen yemekler, çekilmez balolar ve babasının köpeğiyle dışarıda yürüyüşlerden oluşan sıkı sıkıya örülmüş bir düzendi. Ne okurdu, ne iğne oyası yapardı, ne de resim yapardı.

"Piyano çalışıyorum" dedi.

"Neredeyse her genç kız söylüyor," diye yanıtladı bir diğeri. "Şarkı söylüyor musun?"

Beyefendinin kendisi hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştığını düşünse de, sanki hafif bir eleştiride bulunmuş gibi hissetti. "Çok kötü," diye itiraf etti. "Şarkı söylemeye çalışsam köpeğimiz ulurdu."

"Ne tür bir köpek bu?" diye sorduğunu duydu Lord Dunmeath'in.

"O bir spaniel." Aslında, babasının köpeğiydi. Bertie tatlı bir hayvandı ama çoğunlukla şöminenin yanında uzanıp horlardı. Yürüyüşlere tahammül ediyordu ama yaşı nedeniyle Bertie bundan hoşlanmadığından şüpheleniyordu.

Emma kaşığına uzandı ve çorbasına daldırmadan önce kasesinin kenarını buldu. Ilık sebze çorbası rahatlatıcıydı ve başka bir sohbet konusu

ararken dikkatini dağıttı. Bir an sessizliğe gömüldü ve konuşmamanın tanıdıklığına geri döndü. Çekici ve canlı olması gerektiğini bilse de nereden başlayacağını bilmiyordu. Beyefendilerle konuşmazdı. Nasıl konuşulacağını da bilmiyordu.

Ama sonra Lord Dunmeath ona bir mola verdi. "Bayan Smith, her birimizin size kendimiz hakkında bir şeyler anlatmamızı öneriyorum. Masanın etrafında teker teker."

Öneri için minnettardı ve "Bu iyi bir fikir gibi duruyor," diye cevap verdi. Diğer beyler de mırıldanarak onayladılar ve Emma soluna döndü. "Soldaki beyefendinin başlamasını önerebilir miyim?"

"Ah, evet." Kaşığını bıraktığını duydu ve "Kitap okumayı severim. En sevdiğin roman veya yazar hangisi?" dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Emma. "Okumaktan hoşlandığımı söyleyemem." Küçük bir kızken parmaklarına vurulduğu zamanları hatırlayan çok fazla kişi vardı. Mürebbiyesi sonunda pes etmişti ama Emma'nın öğretmeye çalıştığı en cahil kız olduğunu açıkça belirtmişti.

"Ah," dedi. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bu okula geldiğine göre, büyük ihtimalle bir bilge olduğunu düşünmüştüm."

"Hiç de değil," diye itiraf etti Emma. Okulda hiçbir zaman çok başarılı olmamıştı. Cehaletini başkalarından gizlemesi yıllar almıştı.

Sonra bir sonraki beyefendi konuştu: "Avlanmayı severim. Siz hiç atış yapıyor musunuz?"

"Hayır," diye cevapladı. "Nişancım çok kötü."

Üçüncü beyefendi Lord Dunmeath'ti. "Yeni deneyimler yaşamayı severim. Sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıkmayı veya sokak satıcısından yiyecek almayı severim. Bazen son dakikada yaptıklarım dışında hiçbir plan yapmadan günüme devam ederim." diyerek söze başladı.

Bu düşünce bile onu dehşete düşürüyordu, çünkü Emma rutinlerde aşinalık ve rahatlık buluyordu. Her gün aynı kahvaltıyı, neredeyse aynı öğle yemeğini yiyor ve geceleri aynı saatte uykuya dalıyordu. "Kulağa... ilginç geliyor," diye yanıtladı, ama bu apaçık bir yalandı.

Sonra devam etti ve sordu, "Söyleyin bana Bayan Smith... gözlük takıyor musunuz?"

Yüzüne kan hücum etti ve teni buz kesti. Bir an için, adamın en karanlık sırrını çözdüğünü hissetti. Bu onu şaşırttı ama sonra, "Hayır, çözemedim," diye patladı.

En azından artık değil. Üvey annesi, çekici kadınların gözlük takmadığını iddia ederek gözlüklerini kovduğundan beri değil.

Sessizliği, söylenmemiş bir yargı gibiydi. Ama aslında üvey annesi haklıydı. Gözlükler de işe yaramamıştı zaten. Neredeyse hiçbir şey göremiyordu; sadece renkler ve belirsiz şekiller. Okumak da imkânsızdı. Dokuz yaşında pes etmişti. Mürebbiyesi eğitimsizliğinden umudunu kesmiş ve sonunda pes etmişti.

Emma, Bayan Harding'in görme bozukluğu ve okuma yazma bilmediği gerçeğini birkaç gün daha öğrenmesini umuyordu ama okul müdiresinin bunu öğrendiğinde dehşete düşeceğini biliyordu.

Bayan Harding, liste yazmayı reddettiği için ona zaten kızmıştı. Ama Emma'nın el yazısı berbattı, çünkü bastığı harfleri göremiyordu. Müdire, Emma'nın talimat listesini görmezden geldiğini öğrenince muhtemelen çok öfkelenirdi. Ama onları okuyamadığını nasıl kabul edebilirdi ki?

"Sanırım sıra bende," dedi son beyefendi. "Kağıt oynamayı severim. Siz de whist oynamayı sever misiniz, Bayan Smith?"

"Hiç oynamadım," diye itiraf etti. "Bu yüzden, gerçekten bir şey söyleyemem."

Uşaklar bir sonraki yemeği getirdiler. Nefis kızarmış kokudan tavuk olduğunu tahmin etti. Çatalını ve bıçağını buldu, tabağın kenarlarını buldu ve yemeye başladı. Bayan Harding'in onu konuşmaya zorlamaya çalıştığını anlasa da, yemek giderek daha rahatsız edici bir hal alıyordu. Sonunda, adamlar kendi aralarında konuşmaya başladılar ve onu konuşmanın dışında bıraktılar. Ta ki kulağının dibinde bir ses duyana kadar.

"Seni kırmak istemedim."

Lord Dunmeath'in sesini duyunca irkildi. Birinin ona gizlice yaklaşması nadirdi; kendini tüm sesleri dikkatle dinlemeye alıştırmıştı. Ama diğerlerini dinlemeye çalışırken dikkati dağılmıştı.

"Beni kırmadın," dedi sessizce.

"Sadece... Neyse, boş ver."

"Devam et," dedi donuk bir sesle.

"Cevaplarını düşünmek için biraz zaman ayırdım. Gözlüğe ihtiyacı olan biri okumaktan hoşlanmazdı. Öğretmenim bana daha ilginç bir masal kitabı verene kadar çocukken okumaktan nefret ederdim." Sandalyesinin diğer tarafına geçti. "Ve sanırım sen de atış yapmaktan veya gözlerini yoracak herhangi bir şeyden hoşlanmazdın. Bu sadece bir tahmindir."

Gerçekten de çok iyi bir tahmindir. Ve onun da sessizleştığını fark ettiğini ve onunla konuşmak için çaba gösterdiğini fark etti.

Tıraş sabununun çam kokusu onu büyülemişti. Ani bir sinir dalgası onu utandırdı. Çünkü talipleri arasında karar vermesi gerekirse, Lord Dunmeath gerçekten de bir olasılıktı.

Bunu söylemesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama itiraf etti: "Çocukken gözlük takardım, ama artık takmıyorum. Görüşüme hiç yardımcı olmuyorlardı." Sesini fısıltıya indirdi. "Yakından hiçbir şey göremiyorum ve çoğunlukla renkler ve şekiller var."

Dehşetini ifade etmesini bekledi ama bunun yerine, "İtiraf etmeliyim ki, bir balo salonunu, hatta bir yemeği idare edebildiğin için sana hayranım. Bu göz bağı taktıktan sonra yemeğimin yarısının yerde olduğunu tahmin ediyorum. Sandalyeni bulabilmem bir mucize," dedi. Buna nasıl cevap vereceğini bilemeyince, "Umarım daha iyi tanışırsınız, Bayan Smith. Eğer isterseniz," diyerek bitirdi. Sonra adamın yerine geri döndüğünü duydu.

Diğer adamlardan hiçbirisi konuşmaya devam etmeyince, tatlı tabağını bitirdi ve onların gitmesini bekledi.

Bayan Harding geri döndü ve beylere sordu. "Daha önce onunla yaptığınız konuşmadan sonra Bayan Smith'in kimliğini tahmin eden oldu mu?"

İlk başta erkekler arasında ufak bir tartışma yaşandı. Biri onun Leydi Beatrice olduğunu tahmin etti. Bir diğeri ise Bayan Edwards olduğunu tahmin etti, ancak Bayan Edwards'ın artık Scarsdale Kontesi olduğunu öğrenince düzeltildi. Lord Dunmeath'in kimliğini açıklamasını bekledi, ancak Lord Dunmeath sessiz kaldı.

Bayan Harding'in ses tonunda hafif bir rahatsızlık vardı. "Hiçbiriniz tahmin edemediniz mi? Bütün bu konuşmadan sonra?"

Sonra Lord Dunmeath'in nihayet konuştuğunu duydu. "Kim olduğunu biliyorum ama isimler konusunda pek iyi değilim sanırım."

"Peki onun adı ne olabilir sizce?" diye sordu müdire.

Biraz daha sessiz kaldı ve sonra içini çekti. "Yanlış olduğunu biliyorum ama belki Bayan Cooper?"

Emma'nın üzerinde utanç duygusu vardı. Peki ya ne bekliyordu? Belli ki bu adamların üzerinde hiç etki bırakmamıştı; ne şahsen ne de gözleri bağlıyken. Omuzları öne düştü ve sonra Bayan Harding'in, "Yanlış. Korkarım hiçbiriniz gizemli hanımımızın kimliğini tahmin edemediniz. Bu

akşam bizimle yemeğe katıldığınız için teşekkür ederim. Onu dışarı çıkaracağım ve Bay Gregor size göz bağlarınızı ne zaman çıkarabileceğinizi söyleyecek," dediğini duydu.

Emma omzunda bir el hissetti ve sandalyeden kalktı. Bayan Harding elini tutup onu odadan çıkardı. Başka bir odaya ulaşana kadar on altı adım saydı. Müdire onu bir sandalyeye oturtup oturmasını söyledi.

Birkaç saniye geçti ve sonunda Bayan Harding, "Bu işe yaramayacak, Bayan Bartholomew. Denemeye istekli değilseniz işe yaramaz." dedi.

"Denedim," diye itiraz etmeye başladı.

"Beyefendilerin hiçbiri senin kim olduğunu bilmiyordu. Ve sen de başarısız bir konuşma girişiminden sonra pes ettin."

"Hayır. Sadece hiçbiri benimle konuşmak istemiyordu."

"Leydi Persephone'nin ya da sosyetenin herhangi bir hanımının, erkeklerin onu görmezden gelmesine izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, ama—"

"Alışkanlıklarınızdan vazgeçemiyorsanız, korkarım ki daha başlamadan işimiz bitmiş demektir."

Emma buna karşı çıktı. "Peki akşam yemeğinde neler olduğunu nereden biliyorsun? Lord Dunmeath ile konuştum."

"Olanları biliyorum çünkü odadan hiç çıkmadım," diye yanıtladı Bayan Harding. "Her an oradaydım. Ne yaptığınızı ve ne yapmadığınızı tam olarak gördüm."

Bunun üzerine Emma'nın yüzü kızardı. "Erkeklerin hiçbiri benimle konuşmak istemedi," diye mırıldandı. "Ne diyeceğimi bilemedim."

"Demek vazgeçtin."

Kadının sesindeki yargılayıcı ton onu derinden rahatsız etti. Evet, pes etmişti. Kendini garip ve istenmeyen hissetmeye o kadar alışmıştı ki, alıştığı alışkanlıklara geri dönmüştü. Lord Dunmeath onunla konuşmaya geldikten sonra bile, beslediği umutlara rağmen... bunun işe yarayacağına gerçekten inanmıyordu. Ne de olsa kont, Londra'nın yarısından kendisiyle evlenmesini istemişti. Neden ona gerçekten ilgi duysundu ki? Özellikle de adını hatırlamaya bile zahmet etmediği için.

Yine de Bayan Harding'in haklı olduğunu inkar edemezdi. Eğer bir şey yapmazsa, çok geçmeden kendini evliliğe satılmış halde bulacaktı.

"Sanırım pes ettim," diye itiraf etti Emma. "İlgi odağı olmaktan hoşlanmadım."

"Nasıl bir koca istiyorsun?" diye sordu Bayan Harding.

Uzun uzun düşündü. "Beni olduğum gibi bırakan biri. Sıradan biri, görkemli partiler planlamamı veya kalabalık bir evin sorumluluğunu üstlenmemi beklemeyen biri. Unvanı olan bir adamla evlenmemeliyim."

"Neden olmasın?"

Omuzlarını silkti. "Tüm sorumlulukların üstesinden gelemiyorum. Bu çok fazla." Cahilliğinden dolayı yanakları utançla kızardı.

"Görme yeteneğinizle bir ilgisi var mı?" diye sordu Bayan Harding. "En son ne zaman bir doktor sizi muayene etti?"

Müdirenin Lord Dunmeath ile yaptığı sessiz sohbeti duyduğunu fark edince yüzü kızardı. Bakışlarını indirip itiraf etti: "Yıllar önce, yedi yaşındayken. Babama on sekiz yaşına geldiğimde tamamen kör olacağımı söylemişti."

"Peki sen?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Ama bir gün gerçekleşeceğinden korkuyorum."

Müdire uzun bir süre sessiz kaldı ve Emma bunun acıma duygusu mu yoksa kadının ne yapacağına karar vermeye mi çalıştığı konusunda bir fikir yürütemedi.

"Yıllar geçtikçe görme yeteneğiniz kötüleşti mi?"

Emma omuz silkti. "Pek bilmiyorum. Ama sadece uzaktaki şeyleri görebiliyorum. O zaman bile çoğunlukla renkler." Doğrusunu söylemek gerekirse, düzgün görebildiğini hiç hatırlamıyordu. Ne anlama geliyorsa artık. Tanıdık yerlerdeki adımları sayarak kapıları bulmayı biliyordu. Renkleri biliyordu ama birine yakın olsa bile, tüm yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu.

"İlk geldiğinizde bunu bize neden söylemediniz?"

Emma'nın teni buz kesti ve titremesini bastırdı. "Çünkü ne zaman birileri iyi göremediğimi öğrense, hiçbir şey yapamayacağımı varsayıyor. Hiçbir şey söylemezsem, kadın eğitimi aldığımı varsayıyorlar."

"Peki eğitiminiz var mı?" diye sordu müdire.

İtişin etkisiyle midesi bulandı. "Okuyamıyorum, eğer sorduğun buysa. Yazdırdığım harfleri göremediğim için listeni yazmadım. Bu sabah talimatlarını okuyamadım."

"Onları görmezden geldiğini fark ettim," dedi. "Bunun yerine evin içinde dolaşıyordun."

"Yapabildiğim tek şey buydu," diye itiraf etti Emma. Utancın acısı tüm benliğini sardı. "Suluboya resim yapamam, iğne oyası da yapamam. Haritada İtalya'nın yerini söylememi isterseniz, üzerinde adı yazılı olsa bile, onu bulmamın hiçbir yolu yok." Başını iki yana salladı, gözyaşlarını tuttu. Yapamadığı her şeyi itiraf etmek onu utandırdı. Ama artık kendini tutmak için bir sebep göremiyordu. Büyük ihtimalle, müdire onu öğrencisi olarak kabul etmeyi reddedecekti.

"Konuşacak hiçbir şeyim olmadığı için sohbet etmek benim için zor," diye devam etti Emma. "Hiçbir yere seyahat etmedim veya hiçbir şey yapmadım." Duygularını kontrol altında tutmaya çalışmasına rağmen, sonunda gözyaşları aktı. "Özür dilerim. Sadece... çok zor. Hangi erkek neredeyse kör bir eş ister ki?"

Müdirenin avucuna bir mendil bastırdığını hissetti. "Sanırım sizi yanlış değerlendirmişim Bayan Bartholomew. Söylediklerinizi duyunca derslerinizi yeniden gözden geçirdim."

Bayan Harding bir an durakladı ve şöyle dedi: "Derslerinizin bir kısmının, öğrenmek isteyip de öğrenemediğiniz her şey hakkında eğitim almak olması gerektiğine inanıyorum."

Kadının ani nezaketi gözyaşlarını daha da şiddetlendirdi. Emma hıçkırıkları arasında düşüncelerini toparlamaya çalıştı ve "Minnettar olurum," diye itiraf etti.

"O zaman sabah başlayacağız."

"Başka bir şey daha var," diye araya girdi Emma. Gözyaşlarını sildi ve itiraf etti: "Üvey annem bir müzayede planladı. Evli olmayan beyleri bir sanat eseri için teklif vermeye davet etmeyi planlıyor, ama kim kazanırsa, benimle de evlenecek." Sesi, kontrol altına almaya çalışmasına rağmen titriyordu. "Bunu yapmalarına izin veremem. Lütfen bana yardım edin."

Bayan Harding derin bir iç çekti. "Maalesef bunu Londra'daki söylentilerden duydum. Kaynağım üvey annenizin davetiyeleri çoktan gönderdiğini söylüyor."

"Ah, hayır," diye fısıldadı Emma. Bu düşünceyle birlikte utanç duygusu tüm benliğini sardı. Bu, Lucy'nin kocasına danışmadan karar verdiği anlamına geliyordu. "Onu vazgeçirebileceğimi düşündüm. Buraya gelmemin... sebeplerinden biri de bu."

"Hâlâ evlenmek istiyorsan, sana birkaç talip gönderebilirim," diye önerdi müdire. "O zaman onları tanıyıp hoşlanıp hoşlanmadığına karar

verebilirsin." Bir an durakladı. "Eğer ilgini çeken başka biri yoksa?"

Emma, Lord Dunmeath'i tekrar düşündü, ama sonra umutlanmaktan korktu. Büyük ihtimalle kont onunla gerçekten ilgilenmiyordu, sadece merak ediyordu.

Ve o da, "Özellikle kimse," diye cevap verdi.

"O zaman birkaç aday seçeceğiz," diye bitirdi Bayan Harding. "Bu arada, gidip biraz dinlenin. Yarın gerçekten çok yoğun olacak."

Emma, sırrının artık açığa çıkmasının iyi olduğunu düşündü. Ama yine de hangi erkek okuma yazma bilmeyen, ev hesaplarını idare edemeyen veya mektup yazamayan bir eş isterdi ki? Zamanı daralıyordu ve bu açık artırmadan kaçmak için yeterli zamanının olmadığından endişeleniyordu.

Üçüncü Bölüm

Cormac'ın midesi şiddetli bir acıyla kasıldı. Görüşü dönmüş, uyuyamıyor ve yemek yiyemiyordu. En son ne zaman bu kadar kötü olduğunu hatırlayamıyordu. Duyuları o kadar yoğun ki, karanlıkta öylece yatıp nefes almaktan başka bir şey yapmaya çalışmıyordu.

Saldırı aniden, hiçbir uyarı olmadan gerçekleşmişti. Büyükbabasının günlüğünü tekrar okuyarak acısını unutmaya çalışmıştı. Ailesinin geçmişine dair hikâyeler tanıdıktı ve babası Brandan yıllar içinde kendi hikâyelerini eklemişti. Birçok yönden, bu babasını hatırlamanın bir yoluydu. Bazen kenar boşluklarına Brandan'ın aile doğum günleri hakkında yazdıklarını veya onlar için almayı planladığı hediyeleri hatırlatan notlar yazılmıştı.

Bu sözler, üzerinden yedi yıl geçmiş olmasına rağmen, taze bir acıya sebep oldu. Cormac, çocukken tek istediği babası gibi olmaktı. Fakat hastalık onu çok sert vurmuş ve sevdiklerini çok erken almıştı.

Ruh hali giderek kötüleşiyordu, çünkü ölmek istemiyordu. Henüz yirmi altı yaşındaydı. Henüz bir hayat yaşamamıştı ve İrlanda'da ona bağımlı bir ailesi vardı. Küçük kız kardeşlerinin ona ihtiyacı vardı. Annesinin de ona ihtiyacı vardı.

Ama çalışma odasında karanlıkta uzanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Hawkins ona yukarıdaki yatak odasına kadar yardım etmeyi teklif etmiş, ama o reddetmişti. Yürüme düşüncesi midesini bulandırıyor ve kucakta taşınma düşüncesi - aşağılayıcıydı. Geriye gururundan başka bir şey kalmamıştı. En azından kanepeye battaniyeyle uzansa, dinlenebilirdi.

"Efendim, size suya batırılmış baş ağrısı tozu getirdim," dedi Hawkins, sesini alçak tutarak. "Bir de taze ekmek. Faydası olabilir."

Yemek yeme isteği yoktu ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. Yiyecekleri ve acı tozu suya katarak yutarken bile, ruh hali buruklukla örtülüyordu.

Hawkins, "Sabah Bayan Harding'in evine uğramanız için bir davet de aldınız," dedi. "Çöpçatanlık hakkında bir şeyler mi söyledi?"

Cormac kendini toparladı. O zamana kadar yeterince iyileşeceğinden emin değildi, ama bir eş bulmak için yardıma ihtiyacı vardı. Gerçi bu durumda Noel'e kadar ölmüş olabilirdi.

"Üzgünüm efendim," diye önerdi Hawkins. "Sabaha kadar iyileşebileceğinizden şüpheliyim."

Bunu yapamayacağını zaten biliyordu. Yine de, ayakta durabilse veya yürüyebilse, kendini zorlayacaktı. Baş zonkluyor olsa bile deneyecekti. Bu dört duvar arasında kalırsa, delirebilirdi.

Düşünceleri Bayan B.'ye kaydı. Ya da soyadı neyse artık. Onu utandırmak istemediği için kim olduğunu bildiği konusunda yalan söylemişti. Ama gerçek şu ki, akşam yemeği sohbetinden çekildiği anı fark etmişti. Diğer beyler onu çoktan göndermişti ve hissettiği tuhaflığı hissetmişti.

Cormac, çocukken de aynı yalnızlığı yaşamıştı ve bu onu ona daha da yakınlaştırıyordu. Baloda onunla konuştuğu geceyi hatırladı. Yüzünde bir yumuşaklık vardı ve Cormac, onun herkesin gördüğünden daha fazlasını gördüğünü hissetmişti. Ve şimdi, dün gece niyetlendiğinden fazlasını açığa vurmuş olmasına rağmen, yeşil gözlerindeki o mesafenin sebebini biliyordu.

Görme sorunlarını bilmesine rağmen, bu durum ona acımasına neden olmadı. Aksine, merakını uyandırdı. Körlük hakkında daha fazla bilgi edinmek, Londra gibi karmaşık bir dünyada nasıl yol aldığını anlamak istiyordu. Açıkçası, bunu başarabileceğinden emin değildi. Ve bunu başka kimsenin bilmediğine ikna olmuştu, bu da onu büyülüyordu.

"Mümkünse bir not yaz ve Bayan Harding'e gelmeye çalışacağımı söyle," dedi. "Eğer gelebilirim."

"Bu hafta dört davet daha var," diye devam etti Hawkins. "İkisi balo, biri müzikal ve sonuncusu da açık artırma. Hâlâ katılmak istiyor musunuz?"

Müzayedeyi neredeyse unutmuştu. "Hepsine evet cevabını yaz." O zamana kadar kendini iyi hissetmezse, pişmanlıklarını belirten bir not gönderecekti.

Ama karanlıkta kanepeye uzandığında, ölmeden önce varisini görmek istiyorsa çaresiz önlemler alması gerektiğini biliyordu.

Cormac, sanki bir boks maçında üç raunt oynamış gibi hissederek oturma odasında bekliyordu. Neredeyse hiç uyumamıştı, kendini halsiz ve bitkin hissediyordu. Yine de, bir gelin bulma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Bayan B, elindeki en iyi seçenektir ve ona sırtını dönmeyecekti.

Bayan Harding sonunda geldi ve onu selamladı. "Lord Dunmeath, geldiğinize çok sevindim. Hâlâ bir gelin bulmakla ilgileniyor musunuz?"

"Evet, öyleyim." Sesini dostça tutmaya çalışıyordu ama sanki kendi mezarından yeni çıkmış gibi hissediyordu.

"Önceki geceki akşam yemeğinde Bayan Smith hakkında ne düşündünüz?" diye sordu.

"Onu tanıyordum," diye itiraf etti, "ama adını hatırlayamıyordum. Ama ondan hoşlanıyordum."

"Gerçek adı Bayan Emma Bartholomew."

"Doğru." Geçen gece beyefendilerin konuşmasını sayan genç kadını gerçekten de. "Onu şimdi hatırladım."

"Bayan Bartholomew bugün dans dersi verecek ve senin de ona eşlik etmeni istiyorum. Dans öğretmeni Bay Brown yakında burada olacak."

Daireler çizerek dönme fikri midesini bulandırsa da Cormac, bunun genç hanımı daha iyi tanımak için bir fırsat olduğunu düşünerek kendini uyardı. "Pekala."

Müdüreyi takip ederek merdivenlerden yukarı çıktı ve balo salonu olduğunu tahmin ettiği küçük bir odaya çıktı.

Genç hanım odanın en uzak ucunda duruyordu. Bahar gülünün soluk pembesi renginde, güzel bir günlük elbise giymişti. Koyu saçlarıyla tezat oluşturuyordu ve adam onu selamladığında iltifat etti. "Bu sabah çok güzel görünüyorsunuz, Bayan—"

"Bartholomew," diye bitirdi. "Adımı hatırlayamadığımı biliyorum."

"İsimlerle aram hiç iyi olmadı," diye itiraf etti. "Özür dilerim." Yine de, dürüst olmak gerekirse, kendini çok kötü hissettiğinde midesini yatıştırmaya ve hastalığını yatıştırmaya çok daha fazla odaklanmıştı.

İçini çekti. "Lord Dunmeath, burada olmak istemediğinizi biliyorum. Gerekirse dans hocasıyla yalnız kalabilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, Bayan Harding'in neden bana ders aldırıldığını bilmiyorum. Balo salonunda dans etme fikri beni dehşete düşürüyor."

"Biraz oturup konuşalım," diye önerdi. Bu iyi bir bahaneydi çünkü gücünü toplamak için zamana ihtiyacı vardı. "Hiç dans etmeyi öğrenmek

istedin mi?"

"Büyürken öğretmenlerim bana öğretmeye çalıştı. Ama bir şeylere ve diğer çiftlere çarpmak çok kolaydı. Vazgeçtim. Dans etmeyi sevmediğimi iddia etmek daha kolay geldi. Sanırım bu doğru."

"Evlerin içinde nasıl dolaşıyorsun?" diye sordu. "Sana yeterince kolay görünüyor."

"Adımlarımı sayıyorum," diye itiraf etti. "Ve mümkün olduğunda yavaş yürüyorum."

Bu fikir ilgisini çekti ve sormadan edemedi: "Buradan kapıya kadar kaç basamak var?"

"On dört," diye cevapladı.

Bunu düşündü ve sordu: "Peki kapıdan merdivenlere kadar olan kısım?"

"Yedi adım ileri, sonra on iki adım sola." Sonra dedi ki, "Lord Dunmeath, eğer sakıncası yoksa, tüm adımlar hakkında konuşmak istemiyorum. Sanki sınanıyormuşum gibi hissediyorum. Elimden geldiğince dolaşıyorum ve acınmayı tercih etmiyorum."

"Öyleyse beni affet, achara. Sadece cehaletim görünüyor." Sesini neşeli tutmaya, sürekli artan acıyı gizlemeye çalıştı. Başı yine ağrıyordu, bu yüzden gülümsemeyi bıraktı. Bir bakıma, hissetmediği bir ifadeyi taklit etmek zorunda kalmamak rahatlatıcıydı.

Bunun yerine, koyu renk saçlarının örülmüş ve toplanmış olduğunu fark ederek yüz hatlarını inceledi. İfadesinde, sanki görüşüyle ilgili hiçbir soruyu cevaplamak istemiyormuş gibi görünmez bir kalkan vardı. Duvar çiçeği olsun ya da olmasın, kimse onun güzel olduğunu inkar edemezdi.

Merakı devam etti ve sordu: "Bayan Harding'in senin dans öğrenmeni istemesine mi kızılıyorsun?"

"Buna ilk kez zorlanmıyorum," diye itiraf etti. "Gençken bir öğretmen bana country dansları öğretmeye çalıştı ama yetişemedim. Çok karmaşıktı."

Bunun hızlı dansçılar ve partner değiştirmek söz konusu olduğunda nasıl bir sorun olabileceğini görebiliyordu. "Deneyebileceğin başka, daha kolay danslar var." Üstelik karnı hâlâ şiddetli, zonklayan bir acıyla sızlıyordu. Bir kadrilin baş döndürücü adımlarını veya daha hızlısını becerebileceğini sanmıyordu. "Belki bir vals, diye düşünüyorum." Hızlı hareket etmesi gerekmeyen yavaş bir dans.

"Bunun bir anlamı yok," diye cevapladı. "Dans etmenin ne anlamı var?"

Hiç şımartmasa anlamayacağını sanıyordu. "İstersen sana gösterebilirim." İzin istemedi ama eldivenli elini tuttu. "Ayağa kalk ve yanıma geç."

Öyleydi, ama tavrı sert ve kararsızdı. Yaklaştığında, kokusunun ona hanımeli çiçeklerini hatırlattığını fark etti. Acaba sürdüğü bir koku mu, yoksa banyo sabunu mu diye merak etti.

Elini bıraktı ve "Sağ elini arkana koy," dedi. Kadın itaat edince, kendi elini onunkine dokundurup omurgasına dayadı. Kadın, daha önce hiç erkek eli tutmamış gibi gergin görünüyordu. "Şimdi sen sol elimi tutacaksın, ben de şurada tutacağım. İşte böyle." Kadının sol elini kendi eline alıp yana çekti. "Sonra birlikte yürüyeceğiz. Önce sağ ayak, sonra sol. Yürüyüşe çıktığımızı hayal et."

Yeşil gözleri sıkıntılı görünüyordu ama en azından denemeye istekli görünüyordu. Adam, alışması için ona zaman tanıyarak yavaşça onunla yürüdü. Ama eldivenli elinin sıcaklığını ve belinin kıvrımını fark etti. "Daha küçük adımlar," diye ısrar etti. "Tekrar sağa... sonra sola. Sağa... sonra sola. Sen alışana kadar biz sadece odanın içinde dolaşacağız."

Kadın bu adımlarda rahatlamış görüldüğünde, "Şimdi bana doğru dön, ben de sol ellerimizi yukarı kaldıracacağım." dedi. Kadın öyle yaptı ve adam elini kaldırdı, yukarı kaldırırken sağ elini de sırtının alt kısmına götürdü.

"Sağ elini omzuma koy," dedi. "Lütfen."

"Sanki sana bu kadar yakın olmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

"Sanki bir kucaklaşma gibi, değil mi?" Bir an sabit kaldı, elinin vücuduna değmesine alışmasını bekledi. "Sanırım erkekler ve kadınlar bu yüzden vals yapmayı seviyor. Birine bu kadar yakın olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığınızı görme şansı veriyor."

"Ben... Hoşuma gidip gitmediğini bilmiyorum." Yüzü kızarmıştı ve bir an onu öpmeyi düşündü. Ağzı ilgisini çekmişti ve daha önce hiç öpülmediğinden şüpheleniyordu. İşte bu keyifli bir ders olurdu; saatlerce ona nasıl öpüleceğini öğretmek. En ufak bir dokunuşu çalmayı, ağzının sıcaklığını onunkine bastırmayı hayal etti. Bu düşünce bile kanını kaynatıyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Bir an için bu kadına kur yapma fikrine kendini kaptırdı. Onu çok güzel bulmuştu ve utangaç olsa da potansiyel bir eş adayı gibi görünüyordu.

Sakinleşmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Dansın bundan sonraki aşaması ne?"

"Buradan sonra sen daha küçük adımlar atacaksın, ben seni bir daire içinde hareket ettireceğim."

"Ne tür adımlar?" diye sordu.

Bir an düşündü, sonra beklenmedik bir kahkaha koptu. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Kadınların etekleri o kadar uzun ki, ne yaptıklarını asla tam olarak anlayamadım. Bence çok da önemli değil."

"Çok önemli," diye itiraz etti. "Yanlış bir şekilde hareket edersem, ayağına basıp düşerim."

Bunun üzerine, onun mükemmel bir çözüm bulduğunu fark etti. "Aslında bu çok iyi bir fikir. Hadi, ayak parmaklarıma bas. İkisine de bas, lütfen. Ayaklarımı doğru şekilde hareket ettireceğim ve sen de kötü öğretmeye çalışmak yerine, yönü hissederek öğrenebilirsin."

"Ayaklarını ezerim," diye karşı çıktı. "Bu iyi bir fikir değil. Pek de uygun değil."

"Sadece biraz acı çekeceğim. Hadi o zaman."

Kadın adamın ayağına bastı ve adam bir iki adım denemeye çalıştı. Kadının kilosunu neredeyse hiç yoktu ama adam homurdandı, "Önemli değil o zaman. Ayaklarım konusunda haklıydın."

İstemedi de olsa gülmeye başladı. "Ciddi değilsin."

"Olabilir." Sahte bir acıyla tekrar inledi. İlk kez güldüğünü duymak güzeldi. Cormac, ayakları onunkilerin üstünde olmasına rağmen onu vals ritminde hareket ettirmeye başladı.

"Sen babanla hiç böyle dans etmedin mi?" diye sordu.

"Hayır, asla. Pek iyi dans etmezdi." Ama adımlara tamamen odaklanmış gibiydi. Hem onun hem de kendi acısının iyiliği için çok yavaş hareket etti.

"Kendi başına denemeye hazır mısın?" diye sordu. "Önce biz ilerleyelim."

"Muhtemelen berbat olacağım." Ama kadın adamın ayaklarından indi ve tekrar yanına geçti. Dört adım atıldılar ve kadın ona döndü, sol ellerini başlarının üzerinde kavuşturmuş, adamın eli ise onun omurgasında idi.

Yüzü yüzüne o kadar yakındı ki, kolayca bir öpücük çalabilirdi. Nefesinin düzensizleşmesinden, onun da bir şeyler hissettiğinden şüphelendi. Aralarındaki sıcaklık, daha fazlası için sessiz bir davet gibi

yayıyor gibiydi. Aniden elbisesinin düğmelerini yavaşça açıp, ipeksi sırt çizgisini takip etmeyi hayal etti.

"Lord Dunmeath, ben-" Geri çekilmeye başladı ama adam ellerini bir an daha tuttu.

"Çok iyi gidiyorsun," dedi. "Belki bir dahaki sefere seni bir baloda dansa davet ettiğimde, evet dersin."

Ama ifadesi donuklaştı. "Bana neden yardım ediyorsunuz, Lord Dunmeath? Size minnettarım ama... burada olmanız için size para mı ödüyorlar?"

"Hayır. Gelip yardım etmeyi kabul ettim."

"Ama neden?"

"Bir eşe ihtiyacım var ve zamanım tükeniyor," dedi neredeyse. Bunun yerine, "Çünkü meraklı bir adamım. Bunca zaman nasıl hayatta kalmayı başardığını merak ediyorum. Kimse, sadece bir odaya girerek her gün karşılaştığın zorlukları anlayamıyor gibi görünüyor. Bu beni meraklandırıyor." diye cevapladı.

"Başka seçeneğim yok," diye belirtti. "Ama sanırım görme yetisine sahip olduğum için şanslıyım. Bazen kendime acıdığımda, hiçbir şey göremeyenleri düşünüyorum."

"Ailen biliyor mu?" diye sordu.

"Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorlar. Çoğu şeyi görebildiğimi ve sadece beceriksiz olduğumu düşünüyorlar."

"Bu odaya baktığınızda ne görüyorsunuz?" diye sordu.

Duraksayıp bir an düşündü. "Şuradaki pencereden gelen güneş ışığını görüyorum. Koyu renk kıyafetlerini görüyorum."

"Yüzümü görebiliyor musun?" Kadının onun nasıl görüldüğü hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti.

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

Birinin yüzünü göremediği böyle bir varoluşu hayal bile edemiyordu. Birinin neye benzediğini asla bilemeyeceğini bilmek onu rahatsız ediyordu. Ama aklına "Bunu duyduğuma üzüldüm" dışında hiçbir kelime gelmiyordu.

"Seni hâlâ görebiliyorum," dedi sessizce. "Sadece farklı bir şekilde."

Ne demek istediğini anlamadı. Sonra devam etti. "Koyu saçların var ve benden uzunsun. Tıraş sabunun bana Noel'deki köknar ağaçlarını hatırlatıyor." Bir süre duraksadıktan sonra, "Sanki bir şey düşünüyormuş gibi etrafta dolaşıp sık sık duruyorsun. Şu anda ise çok acı çekiyorsun ama

bunu kabul etmek istemiyorsun. Ve bunun ayaklarımın senin ayaklarının üzerinde olmasıyla hiçbir ilgisi yok." dedi.

Sessizce vardığı sonuç onu şaşırttı. "Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Sesin. Sanki en az bir gündür, hatta daha uzun süredir uyumamışsın gibi geliyor."

"Akşam yemeğinden beri hiç," diye itiraf etti. "Sık sık... çok kötü baş ağrıları çekiyorum." Tam olarak doğru olmasa da, mide ağrılarını itiraf etmekten daha iyi geliyordu.

"Üzgünüm. Bu tür rahatsızlıkları olan birçok kadın tanıyorum. Sessiz ve karanlık bir odanın yardımcı olabileceğini duydum."

Başını salladı ve sonra muhtemelen başını salladığını fark etti. "Öyle, evet. Ama bir süredir ne doğru düzgün uyuyabiliyor ne de doğru düzgün yiyebiliyorum." Bir an için ona gerçeği, yani ölmek üzere olduğunu itiraf edebilmeyi diledi. Ama bu onu sadece korkutup kaçırırdı ve şu anda bu kadın, sahip olduğu en iyi evlilik ihtimaliydi. Ondandır çok hoşlanıyordu. Yine de, aceleyle evlenmek istemeyeceğini hissediyordu.

Dans öğretmeni Bay Brown, iki çiftle birlikte tam o sırada geldi. Bayan Bartholomew telaşlı görünüyordu, ama Cormac mırıldandı: "Sadece Bayan Cooper ve Leydi Chelsea. Sanırım onlar da Lord Malfield ve Bay Alan Goodson."

"Onların isimlerini hatırlıyorsun ama benimkileri hatırlamıyor musun?"

Sesindeki azarlama hiç eksik olmadı. "Yanılıyor olabilirim. Ve isminin neden hafızamda yer etmediğini söyleyemem. Ama sanırım bunun sebebi... senin gibi birinin yanımdayken düşüncelerimin dağılması. Diğerleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Oysa sen tüm dikkatimi çektin. Belki de sebebi budur."

Emma, Lord Dunmeath'in muhtemelen bunu kastetmemiş olduğunu bilse bile, içinden geçen o asi heyecana engel olamadı. Bu, hiçbir önemi olmayan, gelişigüzel bir sözdü.

Ama daha önce hiçbir erkek ona böyle bir şey söylememişti. Ona inanmayın. Lord Dunmeath nazik davranmıştı ama sadece merakını

gidermek için burada olduğunu itiraf etmişti. Ona göre, o, körlüğüyle onu büyüleyen sıra dışı bir yaratıktı.

Bay Brown onlardan iki sıra oluşturmalarını istediğinde midesine bir düğüm oturdu. Aman Tanrım. Yine country danslarıydı.

Emma, olacakları önceden bilerek güçlkle yutkundu. Bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok insan varken, şüphesiz kendini mahvedecekti. Ama Bayan Harding bu dersler konusunda kararlıydı. Onun en büyük korkularıyla yüzleşmesini mi istiyordu? Öyle miydi?

"Korkma," dedi Lord Dunmeath'in sesi. "Karşımda duracağım. Ve her anı sana anlatacağım."

Elini tutup sıranın sonuna götürdü, bu da onların en son olmasını garantiliyordu. Dans öğretmeni, erkeklere eğilmelerini, kadınlara da reverans yapmalarını söyledi. Bu kısım yeterince kolaydı. Ama danslar başlayınca Emma'nın sinirleri gerildi. Başının döndüğünü hissetti ve bu kadar çok koku ve ayak sesiyle yönünü kaybetmeye başladı.

Burada olmak istemiyorum.

Güvenli bir şekilde kaçıp kaçamayacağını merak ederek bir adım geri attı ki Lord Dunmeath'in sesi sözünü kesti. "Bana doğru adım attıktan sonra elini tut ve bir daire çiz," dedi sessizce. "Çizginin karşı tarafında son bulacaksın."

Tereddüt etti ama sonunda birkaç garip adım attı ve adam elini kullanarak onu doğru yöne çevirdi. "Mükemmel. Şimdi geri çekil, diğer elinle de aynısını yapacağız."

Derin bariton sesi, dostça bir cesaretlendirme sunan İrlanda aksanıyla doluydu. Yutkundu ama adamın talimatlarına uydu. Eli onunkine değdiğinde, içinden bir sıcaklık dalgası daha geçti.

"Şimdi partner değiştireceğiz," dedi nazıkçe. "Sağınıza doğru hafif bir adım atın ve elinizi uzatın. Beyefendi elinizi alıp sizi iki kez daire çizecek."

Emma'nın düşünecek vakti yoktu, ama bir adım atıp elini uzattı. Neyse ki bir beyefendi elini tuttu ve Lord Dunmeath'in tahmin ettiği gibi onu bir daire içine aldı.

"Sol el," dediğini duydu ve sol elini çevirdiğinde beyefendi elini tuttu ve onu bir kez daha daire içine aldı.

"Sağ el," diye tekrar duydu ve elini uzattığında, diğerleri ellerini birbirlerinin üzerine koydular. Lord Dunmeath diğer eline uzanıp onu gizlice daha geniş bir çemberin içine soktu. Desenlerin içinde tamamen

kaybolmuştu ama onun farkındaydı. Teninin kokusu onu cezbetti ve kendini fazla savunmasız bıraktığını fark etti.

Yıllar önceki balolarını, bir beyefendiyle tanışıp dans edip aşık olacağına inandığı günleri anımsattı. Oysa adımları takip edememiş ve dans bir aşağılanma aracı haline gelmişti. Bugün de muhtemelen farklı olmayacaktı.

Bayan Harding'in Lord Dunmeath'i buraya çağırdığını hatırladı. Lord Dunmeath ona kur yapmak için burada değildi. Ve birçok genç hanımı kendisiyle evlenmeye davet etmiş olması (ama onu davet etmemiş olması) yeterli bir kanıttı. Olmayacak bir şeyin hayalini kurmaya izin veremezdi.

Bay Brown piyanoya gidip başka bir şarkı çalmaya başladı. Emma sıradaki şarkıyı hatırlamaya çalışıyordu. Çiftlerden bazıları yer değiştirmişti ve dehşete düşerek, Lord Dunmeath'in artık partneri olmadığını fark etti.

Bir an tökezledi ama sonra sağ elini partnerine uzattı. İçeri, sonra dışarı. Dön, sonra yer ve el değiştir. Talimatları sessizce kendi kendine tekrar tekrar okuyarak ezberlemeye çalıştı.

Ama bu beyefendiyle ilgili hissettiği tek şey gerginlik ve huzursuzluktu. Kokusu daha ağırdı, bergamot gibi. Partneri elini sıkıca kavramıştı, ama kadın onda dile getirilmemiş bir kibir seziyordu; sanki kendisinden daha üstün olduğuna inanıyormuş gibi.

Bunun eğlenceli olması mı gerekiyordu? Emma adımları doğru atmaya başladığını biliyordu ama aklından geçen tek şey kendini utandırmamaya çalışmaktı. Tanıdık panik midesinde düğümlendi ve yerinden oynamaya başladı. Hareket eden şekiller ve renkler başını döndürdü ve birkaç adım geri çekildi. "Özür dilerim. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Mükemmel bir fikir," dedi Lord Dunmeath yakınlardan. Bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu ve bu düşünce onu tedirgin etti.

Odada sandalye olup olmadığını anlayamadı ama en yakın duvara doğru yürüdü.

"Bayan Bartholomew, lütfen hanımlara katılmanızı rica ediyorum," diye seslendi Bay Brown. "Bayan Harding, ders boyunca kalmanız talimatını verdi."

"Bana bir dakika verirseniz tekrar deneyeceğim," diye cevapladı. Sesini sakın tutsa da, tanıdık telaş hissi baskındı. Tek istediği odadan çıkmaktı. Yine de Bayan Harding'e dersleri deneyeceğine söz vermişti.

Yaklaşan ayak seslerini duydu ve beyefendi biraz ileride durdu. Lord Dunmeath alçak sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Yalan olsa da başını salladı. Bunu tekrar yapmak istemiyordu. Dans etmek berbattı. Tabii, belki daha önce onunla vals yaptığı zamanlar hariç. O kadar da kötü olmamıştı. Kont yanında duruyordu ve çam kokusu, yüzünü paltosuna gömmek istemesine neden oluyordu. Kollarını tekrar etrafına dolamanın nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Yapma, diye uyardı beyni. Kendine umut vermeye cesaret edemiyordu. Beş Mevsim ona bunu öğretmişti. En iyisi, o asi hayalleri bir kenara bırakıp gerçeğe yüzleşmekti.

"Durmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Öyle yaptı, ama bunu kabul etmek korkaklığını kabul etmek anlamına geliyordu. "Başaracağım. Sadece... kalıpları unutmaya başlıyordum."

Emma iç çekerek bulanık renklere doğru geri döndü. Kimseyi göremediği sıranın en sonuna kadar yürüdü ve şükürler olsun ki Lord Dunmeath'in karanlık silueti bir kez daha karşısında belirdi.

Sağını ve solunu takip ederek dengesini sağladı, ancak pozisyon değiştirme zamanı geldiğinde yine yönünü kaybetmeye başladı. Partneri hangi taraftaydı? Sağa doğru hareket etmeye çalıştı ama aniden orada kimse yoktu. Kadınlardan birinden hafif bir kahkaha sesi gelince sola gitmeye çalıştı. Bir kez daha partneri yoktu. Ne yapacağını tam olarak bilemediği için bekledi. Bir an sonra biri elini tutup onu çevirdi. Adam elini erken bıraktı ve kadınlardan birine çarptı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ama diğer tarafa döndüğünde beylerden biriyle çarpıştı. "Özür dilerim."

Hafif kahkaha yine geldi ve sanki rahatsız olmuyormuş gibi davranmaya çalıştı. "Sakarlığımı mazur görün," dedi hafifçe. "Sanırım dans derslerine bu yüzden ihtiyacım var."

Dans hareketlerini tekrar denedi, ama kısa süre sonra Lord Dunmeath'in artık karşısında olmadığı anlaşıldı. Nereye gitmişti? Neden aniden gittiğini anlayamıyordu.

"Şimdi, daha hızlı deneyelim." Bay Brown müziğin temposunu değiştirdi. Emma'nın bir sonraki hatırladığı şey, bir beyefendinin elini tutup onu bir yöne, sonra diğer yöne doğru savurmasıydı. Korktuğu gibi, insanlara daha sık çarpmaya başladı. Neredeyse kasıtlıymış gibi hissettirdi, ta ki sonunda pes edene kadar.

"Üzgünüm. Yapamıyorum..."

"Bayan Bartholomew, gerçekten denemelisiniz," diye ısrar etti dans öğretmeni. "Çok basit. Partnerinizi takip edin. Bir, iki, üç."

"Denedim," dedi. "Ama sanırım bu, düşündüğümden daha zor-"

"Hiç de zor değil," dedi Leydi Chelsea. "Herkes yapabilir." Sesi küçümsemeyle doluydu ve Emma geri çekildi.

Benden başka kim olabilir ki, diye düşündü. Hakaretine cevap vermenin bir yolu yoktu, bu yüzden sessizliğini korudu.

"Doğrusu, içine kapanık olmasına şaşmamalı," dedi Bayan Cooper, sanki Emma orada değilmiş gibi. "Kimseyle dans etmeye bile tenezzül etmiyor."

Kadın, zalimlik dışında neden böyle bir şey söylesin ki? Yanakları utançtan kızardı.

"Ben..." diye söze başladı ama sonra sözleri kesildi.

"Çünkü pek iyi göremiyor," diye çıkıştı Lord Dunmeath. "Hiçbirinizi veya desenleri göremiyor. Neredeyse kör biri olmasına rağmen, sanırım sizin hiçbirinizin göremeyeceği kadar iyi durumda."

Aman Tanrım. Midesi utançtan kasıldı. Neden herkesin önünde böyle bir şey söylemişti ki? Yüzü kıpkırmızı oldu ve Emma, kapıya yaklaştığını düşünene kadar adımlarını sayarak yanlarından geçti. Ama beyaz bir duvara yaslanmış beyaz bir kapının bulanıklığı, eşiğin hayal ettiği yerde olmamasına neden oldu. Aceleyle duvara çarptı.

Sırrını ifşa ettiği için lanet olsun ona. Kapıyı bulup koridora çıktı. Adımlarını saydıktan sonra merdiven korkuluğunu bulana kadar uzandı ve aceleyle merdivenlerden aşağı indi. Emma nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama buradan uzak herhangi bir yer onun için yeterince iyiydi. Konuklar konuşsa, yakında Londra'daki herkes öğrenecekti. Görememek yeterince kötüydü ama bunu yıllardır saklamayı başarmıştı. Herkes dans etmek istemediğine inanıyordu; göremediği için değil.

Lord Dunmeath'in ihaneti onu derinden yaralamıştı. Neden ona gerçeği itiraf edecek kadar aptalca davranmıştı? Ona güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

"Kaçış mı arıyorsun?"

Bay Gregor'un sesini duydu ve merdiven basamaklarından birinde durdu.

"Lütfen. Sadece kendime birkaç dakika ayırmam gerekiyor." Ve yalnız kaldığında, rahatça ağlayabilir ve ne yapacağına karar verebilirdi.

"Bahçe mi, kütüphane mi?" diye sordu.

"Bahçe." Yaz sonuna doğru büyümüş olsa da, hâlâ birkaç çiçek kalmış olabilirdi. Artık onun için en önemli şey mahremiyetti.

Bay Gregor elini tutup koluna koydu ve onu koridorun sonuna doğru götürdü. Yirmi dört adım sonra kapıyı açtı ve yüzünde güneş ışığını hissetti.

Onu dört taş basamaktan aşağı indirdi ve sonra şöyle dedi: "Yaklaşık... yirmi adım yürürsen, sol tarafta taş bir bank var."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, elini kolundan çekerek. Gül kokusu yoğunlaşana kadar çimenlerin üzerinde adımlarını sayarak yürüdü. Sola döndüğünde, yeşil çalılıklarla tezat oluşturan gri bir şekil gördü.

Sıraya doğru yürüyüp oturdu. Keşfin ağırlığı onu çileden çıkarıyordu ama şimdi ne yapabilirdi ki? Umarım diğerleri sırrı paylaşmaz.

Ama bir yanı bunu yapacaklarını biliyordu. Nefis bir dedikoduydu, değil mi? Zavallı, kör Emma.

Hayır, tamamen kör değildi. Ama acınmak veya farklı muamele görmek istemiyordu.

Yaklaşan ayak sesleri dikkatini çekti. Ayak sesleri durduğunda, Lord Dunmeath olabileceğini tahmin etti. Bir an durakladı ve ne söylemek istediğini düşünüyor gibiydi. Ancak, gereksiz özürler istemiyordu. Bunun yerine, yaptığı şeyin ne kadar büyük olduğunu anlamasını istiyordu.

"Bayan Bartholomew, ben gerçekten de—"

"Hiçbir hakkın yoktu," diye sözünü kesti. Gölgeyi bedenine dönüp kollarını kavuşturdu. "Bunu yıllardır sosyetedен sakladım. Saklamam gereken bir sırdı, söylemen gereken sen değil."

"Şimdi anlıyorum," dedi donuk bir sesle. "Ve ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Özür dilemenin hiçbir anlamı yok. Dördü gidip tanıdıkları herkese anlatacak." Abartılı bir ses tonuyla yüksek sesle fısıldadı. "O zavallı, duvar çiçeği Bayan Bartholomew'u hatırlıyor musun? Meğer kör olduğu için dans etmiyor ve kimseyle konuşmuyormuş. Düşünsene!"

"Ah, zavalıcık," diye alay etti Emma kendi kendine. "Artık asla koca bulamayacak."

"En iyi kısmını duydun mu?" diye devam etti. "Üvey annesi bir müzayede düzenliyor. Geline mi ihtiyacın var? Hadi, şimdi satın alabilirsin."

Müzayedeyi kazanırsan, onunla evlenmeyi de başarırsın."

Sözleri onu şaşkına çevirmiş gibiydi ama cevap vermedi. Zaten onun acımasına ihtiyacı yoktu. Öfkeli gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Gerçek birini bulma şansımı mahvettin, Lord Dunmeath. Bunu benden aldın."

En çok canını yakan şey buydu: umudunu kaybetmek. Koca bulabileceğinden hep şüphe etmişti. Ama artık her şey gerçekten bitmişti. Herkes öğrendiğinde, ondan daha da uzaklaşacaklardı.

Kontun sessizliği, ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sonunda sert bir şekilde, "Benimle evlenebilirsin," dedi.

Sözleri görünmez bir darbeydi. Aldığı ilk evlenme teklifiydi ve aslında onunla evlenmek istemeyen bir adamdan geliyordu; zayıf bir özürden ibaretti, başka bir şey değil. Adam bunu kastetmiyordu.

"Seninle evlenmek istemiyorum," diye karşılık verdi. "Beni küçük düşüren bir adamla neden evlenmek isteyeyim ki?"

"Gerçekten üzgünüm." Sözlerinde pişmanlıkla gölgelenen yumuşak bir kesinlik vardı. "Sadece seni savunmak istemiştım."

"Git artık," dedi yorgun bir şekilde. "Kendine bir gelin bul ve İrlanda'ya geri dön."

"Düzeltemek için ne yapabilirim?" diye sordu. "Bir şey var mı?"

Başını salladı. "Sözlerimi geri alamazsın. Sadece... beni rahat bırak. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Ertesi gün Cormac, Bayan Harding'in evine döndü. Ah, Bayan Bartholomew'un söyledikleri yüzünden ona çok kızdığını biliyordu ve ona kızmakta haklıydı. Sözleri, sırrını ifşa etme niyetinden değil, bir dürtü ve onu savunma arzusundan doğmuştu. Ama körlüğünü asla ifşa etmemeliydi. Bu onun hatasıydı ve yaptıklarının kefaretinin ödemesi gerekiyordu.

Müzayedeyle ilgili itirafı şaşırtıcıydı ama tamamen şaşırtıcı değildi. Bunun evlilikle bir ilgisi olduğunu zaten tahmin etmişti. Ama ailesinin onu açık artırmaya çıkarmaya hazır olması -eğer gerçekten bunu yapmaya niyetlilerse- ona pek uymuyordu. Aldığı davette buna üstü kapalı bir

gönderme vardı ve artık neden kendi kaçış yolunu aradığını anlıyordu. Muhtemelen Bekâr Kızlar Okulu'na gelmesinin sebebi buydu.

Cormac'ın başı zonkluyordu ve arabasının sokaklarda çıkardığı takırtılar durumu daha da kötüleştiriyordu. Yanında bir çiçek aranjmanı getirmişti. Bir işe yaramayabilirlerdi ama çiçeklerin tadını çıkaracağını ve özrünü kabul etmeyi yeniden düşüneceğini umuyordu. Gerçek şu ki, Bayan Bartholomew bir gelin bulmak için en büyük umuduydu. Ve dikkatsizce söylediği sözler yüzünden onu kaybetmesine izin veremezdi.

Ondan hoşlanıyordu ve Londra'da onunla birkaç dakikadan uzun süre gerçekten konuşan tek kadındı. Yanındayken düşüncelerini dile getirme biçimini seviyordu ama aynı zamanda zorluklarına da anlayış gösteriyordu. Bir yabancı olmanın ve bir insandan daha aşağı muamele görmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Dalgın dalgın bileğindeki yara izini ovuşturdu.

Belki de bu yüzden ilgisini çekmişti. Bağımsız olmaya kararlıydı ve kimseden yardım kabul etmek istemiyordu. Bu, içindeki gururu ve gücü ortaya koyuyordu.

Ama hayattan çok şey kaçırmıştı: hikaye okumak, iskambil oynamak, avlanmak. Ve çiçeklerle özür dilemekten daha iyi bir yol olup olmadığını sorguladı. Zihni fikirlerle dolup taşıyor, birinden diğerine savruluyordu. Kaçırdığı her şeyi deneyimlemesinin bir yolu olup olmadığını merak etti.

Araba sokaklarda sarsıla sarsıla ilerlerken midesi bulantıyla kasıldı. Bu, ona daha ne kadar yaşayacağını sorgulamasına neden oldu. Belki de evlenip bir varis sahibi olmak için çok geçti. Kendine acımayı bir kenara itmeden önce, kasvetli bir başarısızlık hissi onu ele geçirdi. Kendi sonunu düşünmenin ona hiçbir faydası olmayacaktı. İlerlemek ve verdiği zararı onarmaya çalışmak daha iyiydi.

Bayan Harding'in okuluna vardığında, kapıdaki uşak ona Bayan Bartholomew'un kabul edilmediğini söyledi.

"Hasta mı?" diye sordu Cormac.

"Derslerle meşgul," diye açıkladı adam. Cormac onu durdurduğunda kapıyı kapatmaya başlamıştı bile.

"Bunları ona verir misin?" Zambak buketini uzattı. "Ve eğer sakıncası yoksa, derslerini bitirmesini beklemek istiyorum. Onunla konuşmam gerek."

Uşak çiçekleri alıp durdu. "Beklemek istediğinizden emin misiniz efendim? Saatler sürebilir."

"Kütüphaneniz varsa okuyabileceğim bir şeyler bulabilirim," diye önerdi Cormac.

Uşak kapıyı açtı ve "Bayan Harding ve Bay Gregor'a burada olduğunuzu haber vereceğim. Kalıp kalmama kararı onlara ait," dedi. Cormac'ı koridordan kütüphaneye doğru götürdü. "Çay veya başka bir içecek ister misiniz?"

"Evet, bunu çok isterim."

Uşak bir an durakladı ve sonra başını salladı. "Birisi yakında sizinle ilgilenecek. Lütfen rahatınıza bakın, efendim."

Kapıyı kapattıktan sonra Cormac kitap başlıklarına göz atmaya başladı. Kızın hoşuna gidebilecek bir masal kitabı buldu ve kitap başlıklarına o kadar daldı ki, bir ara bir hizmetçinin çay getirdiğini fark etti. Bir fincan çay doldurduktan sonra, soğuduğu için bir süredir orada durduğunu fark etti.

Kapı çalındı ve Cormac, içeri girmesi için seslendi. Bayan Bartholomew yerine, Bayan Harding'in iş ortağı Bay Cedric Gregor'u gördü.

"Günaydın Lord Dunmeath," dedi adam. "İtiraf etmeliyim ki, sizi burada gördüğüme şaşırdım."

"Dün her şeyi berbat edip Bayan Bartholomew'u gücendirdikten sonra mı?" diye sordu. "Evet, biliyorum."

Bay Gregor kaşlarını kaldırarak ona baktı ve sadece kollarını kavuşturdu.

"Haklısın," dedi Cormac. "Ama ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Söylediklerimin kefareтини ödemem gerek."

"Zambaklar iyi bir başlangıç," dedi Bay Gregor, "ama gerçekten Bayan Bartholomew'a kur yapmak mı istiyorsunuz? Yoksa sadece acıma duygusu mu?"

Acıma değildi, hiç de değil. Ama bir teklifte bulunmuş olmasına rağmen, ona inanmamıştı. Ki, bunun beklenen bir şey olduğunu düşündü.

"Ona kur yapmak istiyorum," diye itiraf etti. "Ama aynı zamanda benden pek hoşlanmadığının da farkındayım. İstemedi onu incittim."

"Bayan Harding ve ben ders planlarını tartıştık ve önemli ölçüde değiştirdik. Herhangi biriyle evlenmeye hazır hale gelmesi için çok daha fazla zamana ihtiyacı olabileceğine inanıyoruz." Bay Gregor'un bakışları

onun üzerinden geçti ve bir anlığına beyefendi, Cormac'ın hastalığını hissetmiş gibi göründü.

"Öyle olabilir," diye kabul etti. "Ama ona bir özür borçluyum. Ve eğer senin için sorun olmayacaksa, burada bekleyeceğim."

"Öyleyse özür dileyip gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Cormac başını iki yana salladı. "Onunla konuşmam gerek."

"Söylediklerini geri alamazsın," diye devam etti. "Asıl soru şimdi ne yapacağın. Onu sosyete de mi savunacaksın? Yoksa sadece daha fazla dedikodu mu çıkaracaksın?"

Cormac, kendi hayal kırıklığıyla sandalyeden kalktı. "Onu savunmaya çalıştım ve başaramadım. Sonra özür diledim ve evlenme teklif ettim. Reddetti."

"Ve buna şaşırdın mı?"

"Hayır." Bir an durakladı. "Ama eğer yapabilirsem işleri düzeltmek istiyorum. Ve belki de ona nasıl yardım edebileceğimi öğrenmek istiyorum."

Bay Gregor kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Neden başka bir sosyete kızı seçmiyorsun? Görünüşe göre yeterince unvanın ve servetin var. Neden o?"

Çünkü vakit yoktu. Ayrıca diğer hanımlar çoktan reddetmişti. Ama bunu Bay Gregor'a söylemek istemediği için dürüstçe cevap verdi: "Bayan Bartholomew'u beğeniyorum. Bana yeterince yakışıyor."

Adamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kadınlara tanıştıktan bir saat sonra seninle evlenme teklif ettiğini duydum."

Doğru. Ama ölmekte olduğunu kabul etmekten daha iyi bir cevaba ihtiyacı vardı. Bunun yerine, "Çoğu kadın İrlanda'da yaşamak istemez. Bana öyle geliyor ki, eğer başka bir yerde yaşamak istemiyorsa, bunu daha erken öğrenmesi en iyisi." diye cevap verdi.

"Onlara seni daha iyi tanıma fırsatı verirsen seninle evlenmeyi düşünebilirler." Bay Gregor ona azarlayan bir bakış attı. "Neden bu kadar çabuk evlenmeye heveslisin?"

Cormac buna nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemiyordu ama gerçeğin tamamını söylemekten kaçındı. "Dunmeath'e dönmem gerek. Evde sorumluluklarım var." Bu gerekçenin adamın sorularını susturmasını umuyordu.

Cedric Gregor, sanki cevaplar arıyormuş gibi uzun bir süre onu inceledi. "Bayan Bartholomew ile evlenmeyi gerçekten düşünüyorsanız, tanışmak için zaman ayırmanızı tavsiye ederim. Tabii özür diledikten sonra." Bir an durakladı. "Onu -burada olduğunuzu söylemeden- kütüphaneye göndereceğim ve sonra onu affettirmek size kalmış."

"Bu gayet makul." Cormac başını eğdi. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bay Gregor gittikten sonra Cormac, kütüphanedeki kitapların başlıklarını inceleyerek ellerini her kitabın sırtında gezdirdi. Bu ona, okuduğu ilk hikâyeyi hatırlattı: bir çocuk ve köpeğiyle ilgili hikâye.

Ama hafızasında yer eden hikâyenin kendisi değildi; onu kendi başına okuyabildiği andı. Yeni öğretmeni Bay MacPherson ona acımişti. Diğerleri gibi derslerini bitiremediğinde onu dövmek yerine, Cormac'a cümleleri ayırmak için bir kağıt parçası kullanıp kitabın aşağısına doğru kaydırmayı öğretmişti. Macera hikâyeleri ve peri masalları seçmişti ve Cormac'a Fransızca ve Almanca yeni hikâyeler deneme şansı sunduğunda, diller konusunda iyi olduğunu fark edip irkilmişti.

Bayan Bartholomew'a daha önce hiç hikaye okunup okunmadığını merak etti. Kahramanlar ve maceralarla dolu bir dünyada kaybolmanın ne demek olduğunu biliyor muydu acaba? Her nasılsa, bilmediğinden şüpheleniyordu. Ona büyürken kaçırdığı her şeyi göstererek yeni flört yolları düşünmeye başlıyordu. Yani, ona tekrar deneme fırsatı verip vermeyeceğini.

Kapının açılmasına ve Bayan Bartholomew'un kütüphaneye girmesine yaklaşık yarım saat vardı. İçeriye birkaç adım atıp etrafına bakındı.

Cormac ona baktı ve daha konuşmadan, "Ne istiyorsunuz, Lord Dunmeath?" diye sordu.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Bartholomew."

Onu her zaman beklenmedik bir şekilde güzel bulmuştu ama bugün, koyu mavi elbisesi gözlerindeki maviliği ortaya çıkarıyordu. Baş ağrısına rağmen, kendini ona kaptırmış buldu. Ani bir çekim, acıyı bastırarak yeni bir arzu uyandırdı. Çenesinin kenarına dokunmak, eğilip nefesini ağzında hissetmek istiyordu. Sonra da onu öperek, dudaklarının her yerini izleyerek ağzının şeklini keşfetmek istiyordu.

"Al. Bunları sana getirdim." Çiçekleri ona uzattı ve kadın çiçekler konusunda pek emin değilmiş gibi göründü, ama buketi alıp burnuna

götürdü.

"Teşekkür ederim."

Sesindeki temkinliliği inkar etmek mümkün değildi. Çiçekler, yaptığı hataları düzeltmeye yetmemişti. Ama Bay Gregor'a karşı dürüst olmuştu, çünkü Bayan Bartholomew'u çok seviyordu. Ve ona göre, eğer onu kendisini kabul etmeye ikna edebilirse, başka bir eş aramasına gerek kalmayacaktı. Ona bir unvan, büyük bir mülk, hatta her türlü ihtiyacını karşılayacak zenginlik ve hizmetkârlar verebilirdi. Ve ölmeden önce kalan zamanlarında bir varis yaratmaya çalışabilirlerdi. Ama önce, onu kendisini affetmeye ve ona bir şans daha vermeye ikna etmesi gerekiyordu.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandı ve özür dileme isteği içinde düğümlendi. "Gerçekten çok tatlısın."

Yüzü kızardı ve kapının yanında durmaya devam etti. "Bayan Harding saçımı şekillendirmesi için modacıyı ve bir kuaförü getirdi. Saçımı ne yaptıklarını bilmiyorum. Saç maşasıyla bir şey yaptılar."

Onu inceledi ve tarif etti. "Hâlâ uzun ve koyu kahverengi. Büküp iğnelemişler, içine küçük inci taraklar sıkıştırmışlar. Daha uzun tutamlar yüzünün yanına kıvrılmış."

Yüzü hüznünlü bir ifadeye büründü ve "Bana denemem için bu balo elbisesini verdiler. Mavi olduğunu biliyorum ama hepsi bu." dedi.

"Kosajında biraz işleme var," dedi. "İç içe geçmiş bir desen gibi görünüyor." Giydiği elbise, vücudunun kenarlarını sıyrıp kollarını ortaya çıkarıyor ve tüm kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Güzel tenini daha iyi görebilmek için o düğümleri açmak istiyordu.

Ona doğru bir adım attı ve elini tutup kendi korsesine götürdü. "Al. Parmaklarınla çiz."

Bir an ellerini beline koydu. Bu kadar yakın mesafeden teninin hanımeli kokusunu alabiliyordu. Kadın, neredeyse onun yakınlığından korkarak donakaldı. Adam ellerini bir an daha olduğu yerde tuttu, ama kolundaki tüylerin hafifçe diken diken olduğunu görebiliyordu. Muhtemelen ona dokunmamalıydı ama elbiseyi kendi tarzında "görmesini" istemişti.

"Çok güzel," diye itiraf etti. Yanakları kızarıyordu ama adam bileğini bırakmadı.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ona dokunmaya devam etmek istiyordu. "Senden af dilemeye geldim," dedi. "Kendimi iyi hissetmiyordum ve dans ederken seni savunmakta pek başarılı olamadım. Özür dilerim."

İçini çekip çiçekleri yakındaki bir masaya bıraktı. Bir an ona baktı ama yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Özrünü kabul edip sana hiçbir zarar vermediğimi söylemem gerektiğini biliyorum. Ama onlara sırrımı söyledin ve buna hakkın yoktu."

"Bunu söylemek istemedim" diye itiraf etti, "ve kendime kızgıyım."

Yumuşamadı. "Herkes bana bakarken gelecekte bir baloya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Bu sırrı yıllarca sakladım. Ama şimdi herkes göremediğimi bilecek."

Sesi kısıldı, suçluluk duygusu daha da derinleşti.

Cormac, hanımın bu kadar kolay kazanılmayacağını anladı. "Hata yaptım, evet," diye kabul etti. "Ama biri sana karşı tek kelime ederse kenara çekileceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Hele ki bu benim hatamsa."

Bir adım daha yaklaştı ve tekrar elini tuttu. Kadın eldiven giymişti ama adam yine de elini elinde tutuyordu.

"Yapma," diye emretti, ondan uzaklaşarak. "Bana bu kadar yakınken düşünemiyorum."

"Benden ne istiyorsun, bir chara?" diye sordu.

"İstemediğim şey senin acıman ya da suçluluk duygun." Gözlerini kapattı. "Ve senin İrlandalı sevgi dolu sözlerine ihtiyacım yok."

"Sana arkadaşım dedim," diye açıkladı. "Ama dün söylediklerimde ciddiydim. Evlenip İrlanda'ya dönmem gerekiyor."

"O zaman sana eş bulma konusunda bol şans diliyorum." Bir adım daha geri çekildi.

Konuşma hiç de hayal ettiği gibi ilerlemiyordu. "Fikrini değiştirirsin diye umuyordum." Kadının dinlemesini isteyerek kapıyla arasına girdi. "Üvey annenin açık artırmasından kaçınmak istiyorsun, değil mi?"

Yüzü düştü. "Ben... yani, tabii ki. Ama seni tanımıyorum. Sen de beni tanımıyorsun."

"Üvey annenize nişanlı olduğunuzu söylerseniz, açık artırma gerçekleşmez" dedi.

"Ama biz değiliz-"

"Bunu bilmiyor, değil mi?"

Olduğu yerde donakaldı, kaşlarını çatı. "Ona yalan söylememizi mi öneriyorsun? Diğerlerine nişanlı olduğumuzu söylememizi mi?"

"Yapabiliriz," diye onayladı. "Ya da gerçek olabilir, eğer istiyorsan."

Dördüncü Bölüm

Emma ona inanmıyordu. Lord Dunmeath nasıl onun gibi bir eş isteyebilirdi ki? Kimsenin evini idare edemezdi, hele ki gerçek bir kontes olmayı hiç beceremezdi.

"Yapamam," dedi ona. "Üzgünüm." Ama gerçek şu ki, ona umut bağlamaktan korkuyordu. Hatta herhangi birine. Beş Mevsim'de daha önce hiçbir erkek ona ilgi göstermemişti. Şimdi neden farklı oldu ki? Ne kadar kendi ailesini istese de, evliliğe hazır olmadığını anlamaya başlıyordu. Henüz değil.

"Gitmeliyim," dedi aniden. "Bayan Harding bana daha fazla ders verecek." Aniden ayağa kalktı ve neredeyse boş bir çay fincanını deviriyordu. Porselenlerin şangırtısından, Lord Dunmeath'in düşmeden önce düzelttiğinden şüphelendi.

"Bu haftaki balolardan birinde seni göreceğim miyim?" diye sordu.

Emma, üvey annesinin planladığı yaklaşan müzayedeyi çılgınca düşündü. "Henüz bilmiyorum." Arkasını döndü ve kendini toparlayıp kapıya kadar olan sekiz basamağı saymadan önce sandalyeye takılıp sendeledi.

Gitmeden önce ona, "Evlilik teklifim geçerli, bir stor." diye hatırlattı.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. İltifatlarıyla ve o tatlı ve tereyağlı sesiyle onu baştan çıkarmıştı. Elbisesini tarif ederken, ellerini kendi elleriyle örterken, onun kucağında kalmak istemişti. Şimdi bile, ellerini beline koyduğunda nasıl hissettiğini düşünmeden edemiyordu. Dokunuşunun sıcaklığı, duyularını rüzgârdaki duman gibi dağıtmıştı.

Lord Dunmeath'in ayak sesleri ona yaklaştı ve çam ve erkek derisi kokusunu aldı. Bir anlığına olduğu yerde, kapının eşiğinde, yanında kaldı. Ama sonra uzaklaştı ve onu yalnız bıraktı.

Emma aniden bir boşluk hissetti, ama daha fazlasının olabileceğine inanmaya cesaret ettiği için kendini azarladı. Adam özür dilemeye gelmişti, hepsi bu. Evlilik teklifi gerçek değildi. Emma ona inanamıyordu.

Kapıdan merdivenlere doğru yürürken, basamakları sayarak umutsuzluk içindeydi. Merdivenlere ulaşmadan önce Bayan Harding ona seslendi. "Bayan Bartholomew, konuşabilir miyiz?"

Döndü ve müdirenin yaklaşmasını bekledi. "Elbette."

"Çalışma odama gel." Elini omzuna koyarak ona yol göstermeye başladı ama Emma araya girdi.

"Sorun değil. Adımlarını takip edebilirim."

Müdire elini çekti. Çalışma odasına ulaşana kadar yan yana yürüdüler. Emma içeride çayın kalıcı kokusunu alabiliyordu ve sağında bir kedinin mırıldandığını duydu. "Lütfen oturun."

Bir sandalye buldu ve Bayan Harding'in bir kağıt çıkardığını duydu. "Yarın akşam bir baloya katılmanızı ayarladım. Geçen akşam akşam yemeğine gelen beyler dışında, Lord Dunmeath dışında hiçbir şeyle ilgilenmediğiniz doğru mu?"

İrlanda kontu aklına gelince yüzü alev alev yandı. Ama daha fazlasını hayal etmenin aptallık olduğunu bildiği için kalbini şiddetle korudu. Şimdilik Bayan Harding'in sorusuna cevap verdi. "Diğerleri bana pek uygun değildi." Ama daha da önemlisi, onunla ilgilenmediklerini hissetmişti.

"Bay Gregor'dan başka adaylar bulmasını ve katılacağınız bir sonraki baloda onların da hazır bulunmasını istedim" diye devam etti.

"Teşekkür ederim"den başka ne söyleyeceğini bilemedi.

"Bu arada, çok zengin bir beyefendiyle evlenmenizi sağlamalıyız. Ev hesaplarınızı sizin adınıza yönetecek bir sekretere ihtiyacınız olacak."

Emma tüm bunlardan şüphelenmeye başlamıştı. Zengin bir soylu, istediği herhangi bir varisi elde edebilirdi. Neden böyle birini istesin ki?

"Sizi yeni beylerle tanıştırdıktan sonra, onlarla sohbet etmek için elinizden geleni yapmalısınız. Üvey annenizin açık artırmasını ancak başka bir olası koca bulursanız durdurabiliriz."

Düşünceleri Lord Dunmeath'in teklifine kaydı ama Emma, Bayan Harding'e bu konuda hiçbir şey söylemedi. "Deneyeceğim. Ama ya Bayan Cooper veya Leydi Chelsea herkese kör olduğumu söylerse?" Bu düşüncenin kendisi bile aşağılayıcıydı, üstelik doğru da değildi.

"Lord Dunmeath sizden vals istemeyi kabul etti. Diğerleri sizi dans ederken görürse, söylentiyi ortadan kaldırmaya yardımcı olacağına inanıyoruz. Başkaları bunu sadece bir yalan olarak görebilir. Ayrıca Leydi

Ashleigh ve Leydi Scarsdale'den de size yardım etmelerini istedim. Onlar eski öğrencilerim."

Emma bunu zaten biliyordu, çünkü birkaç ay önce kadınların tavsiyesi üzerine Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'nu duymuştu.

Bayan Harding'in ona yardım etmeye çalıştığını bilse de, tanıdık şüpheleri onu rahatsız ediyordu. Bu baloya katılmanın ne faydası olacaktı ki? Söylentilerin onu daha da küçük düşüreceğinden emindi.

Ve yine de, eğer birini bulmak için güçlü bir çaba göstermezse, istemediği bir eşleşmeye zorlanabilir.

"Gergin görünüyorsunuz," dedi Bayan Harding.

"Gergin olmamın birçok sebebi var. Özellikle de o dans dersinden sonra." Ürperdi ve bir daha dans etmesinin beklenmeyeceğini boşuna umdu.

Bayan Harding, "Eğer evlenmek istiyorsanız, Lord Dunmeath'i olası bir koca olarak düşünmenizi şiddetle tavsiye ederim." diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Emma. "İrlanda çok uzakta." Bu sadece bir bahaneydi. Gerçek şu ki, fiziksel mesafeyle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen kontun yanında kendini ne kadar güvensiz hissettiğiyle ilgiliydi. Nasıl bir adam olduğunu anlamıyordu. Bir an, sanki yıllardır arkadaşmışlar gibi konuşması kolaydı. Sonra, onu tanımadığı insanlara ihanet etti. Bugün özür dilemiş olmasına rağmen, ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Bayan Harding, "Bir gelin bulma konusunda bizden yardım istedi," dedi. "Eğer onunla ilgilenmiyorsanız, ileride başka bir öğrenci olarak değerlendirebiliriz. Bu sizi rahatsız eder mi?"

"Hayır, elbette hayır."

Ama cevabına rağmen, aniden bir dehşet dalgası onu sardı. Şimdi bu da nereden çıkmıştı? Kontu neredeyse hiç tanı mıyordu. İsted iği kişiyle evlenebilirdi. Tanrı bilirdi ki, eğer onun gibi bir adamla evlenmeyi kabul ederse, onun için bir hayal kırıklığı ve yükten başka bir şey olmayacaktı.

Ve yine de... onu başka biriyle birlikte düşünmesi, beklenmedik, sahiplenici bir ruh halinin onu ele geçirmesine neden oldu. Bu, ona karşı hiç de adil değildi.

"Yoksa onu bir olasılık olarak mı değerlendirirsiniz?" diye tekrar sordu müdire.

Emma kafa karıştırıcı düşünceleri bir kenara iterek, "Bilmiyorum." dedi.

Bayan Harding, sanki bunu düşünüyormuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda sordu: "Bayan Bartholomew, evlenmek istediğinizden emin

misiniz?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Ama sorun şu ki... Kimsenin benimle evlenmek isteyeceğinden emin değilim."

Masasının üzerinde bir mektup ve davetiye yığını vardı. Cormac birkaçına göz attı ama açmadı. Bunun yerine ayağa kalkıp pencerenin yanındaki kitaplığa yürüdü. İrlanda'dan yanında birkaç kitap getirmişti ama büyükbabasının günlüğü, içerdiği tanıdık aile hikâyeleri ve anekdotlar nedeniyle onun için en önemli şeydi. Yıllar sonra dağılmaya yüz tutmuştu, sırtı çatlamış ve sayfaları dökülmüştü. Yaklaşık sekiz yıl önce biri yeni bir kapakla onarmaya çalışmıştı ama yeni boyası bile dökülüyordu.

Babası hikayelerinin çoğunu İrlandaca yazmıştı ama Cormac bunları her okuduğunda, Brandan'ın kucagında oturup sıcak ekmek dilimleri yediği ve süt içtiği çocukluk anıları canlanıyordu.

Ailesini özliyordu. Bu ev büyükannesinin çocukluğundan izler taşısa da, büyükannesi yıllar önce ölmüştü. Yıllar içinde Londra'daki evine sadece birkaç kez gitmişti ve büyük büyükbabasıyla hiç tanışmamıştı. Tek kızlarına bu kadar kolay sırt çevirdiklerini düşünmek tuhaftı. Üstelik Celeste, büyükbabasıyla evlendikten sonra bir daha Londra'ya dönmemişti. Acaba hiç evini özledi mi diye merak etti.

Acaba gelini İrlanda'ya getirseydi, o da aynı şeyleri hisseder miydi?

Düşünceleri tekrar Emma'ya kaydı. Tüm ilgisini çektiğini inkar edemezdi. Aceleyle yaptığı teklife rağmen, diğerleri gibi onun da hayır demesini istemiyordu. Onu korumacı hissediyor ve onu dikkate almasını istiyordu.

Başkaları tarafından alay konusu olmanın ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi muamele görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Çocukluğu boyunca öğretmenleri tarafından dövülmüş ve diğer çocuklar tarafından alay konusu olmuştu. Emma'nın toplumun geri kalanından izole edilmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu, çünkü İrlanda'da kendisi de aynı yalnızlığı yaşamıştı.

Ama karşılık vermek yerine, saklanmıştı. Arkadaştan öteye geçebileceklerini bilmesine de, onun arka planda kalmasını istemiyordu. O

koruyucu kozadan çıkıp kanatlarını açıp daha fazlası olup olamayacağını görmek istiyordu.

Başka bir evlilik planı yapmak için çok az zamanı kaldığı için Emma'ya yardım etmek istedi. Özür dilemek için elinden geleni yapmıştı, ama bu yeterli olacak mıydı?

Sekreteri çalışma odasına girdi ve "Lordum, bu akşam Westerford Dükü'nün balosuna katılacak mısınız?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı. "Bayan Bartholomew'un da katılacağını duydum."

Sekreteri hafifçe gülümsedi. "Yeni Dunmeath Kontesimiz o mu olacak?"

"Biraz şansla belki." Sandalyesinden kalkıp gerindi. "Onun hakkında ne diyorlar? Hizmetçilerin dedikodularını duydun mu?"

"Sadece beş sezondur dışarıdaydı ve kimse ona evlenme teklifinde bulunmadı."

Cormac, Bayan Bartholomew'un teklifini ciddiye almamış olmasına rağmen, bunun tamamen doğru olmadığını düşündü. Kapıya doğru yürüdü ve yoldan geçen bir uşağa uşağını kendisine göndermesini söyledi.

"Bayan Bartholomew'un ailesi hakkında başka neler biliyorsunuz?" Gizemli müzayedeyi düşündü. "Maddi sıkıntı içindeler mi?"

Sekreteri omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla hayır. Eğer sorduğun buysa, yeterince iyi bir çeyizi var."

Ama Cormac, Emma'nın ailesinin neden müzayede gibi tuhaf bir fikir ortaya attığını gerçekten merak ediyordu. Bu daha önce hiç duyulmamış bir şeydi.

Sekreteri, "Bartholomew ailesinden bir davet daha vardı," dedi. "Müzayedeyle ilgili."

"Bunu zaten cevapladığımı sanıyordum," diye yanıtladı Cormac. "Ama bu gece Bay Bartholomew ile görüşürsem bu konuyu konuşacağım." Ve eğer başarabilirse, babasını müzayede fikrinden vazgeçirmeye ve Emma ile evlenmesine izin vermeye ikna etmeye çalışacaktı.

Ona göre, özel bir izinle onunla evlenebilirdi, böylece ailesi orada olabilirdi ve sonra İrlanda'ya dönebilirlerdi. Ayrıca, deniz kenarında birkaç günlük bir tatil ayarlamayı da deneyebilirdi.

Ancak baloya hazırlanırken bile Emma'yı ikna etmenin o kadar kolay olmayacağını hissetti. Ve o tanıdık baş ağrısı kendini hissettirmeye

başlayınca, çaresiz önlemlerin alınması gerekebileceğini fark etti.

Eğer açık artırma gerçekleşirse, kazanmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu.

"Bu gece duvar çiçeklerinin arasında durmayacaksın," diye duyurdu Leydi Ashleigh MacNeill. Emma'nın elini tuttu ve "Leydi Scarsdale ve benimle geliyorsun," dedi.

Emma, iki kadının Bayan Harding'in kendisine yardım etme isteğini neden kabul ettiğini merak ederek biraz şaşkına döndü. İkisinin de eski öğrenci olduğunu ve ikisinin de olağanüstü evlilikler yaptığını biliyordu. İki hanımla daha önce tanışmış olsa da, onunla gerçekten uzun uzun konuştukları ilk seferdi bu. Aralarındaki sıcak ve samimi ilişki inkâr edilemezdi.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu ama Leydi Ashleigh'nin onu yönlendirmesine izin verdi, Leydi Scarsdale de onu takip etti.

"E-evet," dedi Leydi Scarsdale. "Bu gece g-harika vakit geçirmenizi sağlayacağız."

Emma, kadınların kendisini alay edenlerden koruyan bir kalkan olduğunu aniden fark etti. Bu, gerginliğini biraz olsun azalttı.

"Bu elbiseyi çok beğendim," dedi Leydi Ashleigh. "Bu gül rengi saçınıza çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. İpek gerçekten güzeldi, ancak yakası ve açık omuzları yüzünden biraz utanmıştı. Uzun eldivenler giymişti, ama sanki başka biriymiş gibi davranıyordu.

"Bayan Harding bize müzayededen bahsetti," dedi Lady Scarsdale.

"Evet ve bundan tamamen kaçınmanıza yardımcı olmayı amaçlıyoruz," diye bitirdi Ashleigh. "Size uygun birini bulmak için elimizden geleni yapacağız."

Yardım etme istekleri yüreğini sızlattı. Onlar için neredeyse bir yabancıydı, ama iki kadın çabalarında samimi görünüyorlardı. "Lütfen beni nankör sanmayın, ama... neden benim için bu kadar zahmete giriyorsunuz? Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"Saçmalamanın ne olduğunu ç-ç-biliyorum," dedi Leydi Scarsdale. "Ve alay konusu olmanın ne olduğunu."

"Bayan Harding'in okulu hayatımı değiştirdi," diye yanıtladı Ashleigh. "Başka birine yardım ettiğim için mutluyum. Özellikle de eskiden tam bir korkak olduğum için."

Boğazında bir ağrı hissetti ama Emma, "İkinize de çok teşekkür ederim," dedi.

"Bize henüz teşekkür etme," diye uyardı Ashleigh. "Daha yeni başlıyoruz. Violet, koca adayları listemizdeki ilk beyefendi kim?"

"Viskont Richford," diye cevapladı. "İ-ikramların yanında duruyor."

Ashleigh o tarafa döndü ve sordu: "Onun hakkında ne düşünöyorsunuz, Bayan Bartholomew?"

Emma gülümsemesini gizleyemedi. "Onu göremiyorum. Onu bana tarif etmen gerekecek."

"Ben bir aptalım," diye iç çekti Ashleigh. "Özür dilerim. Senden uzun, açık kahverengi saçlı. Biraz daha yaşlı, belki kırklı yaşlarında. Sakalı ve bıyığı var ve gülümsemesi yeterince hoş."

"O bir dul, değil mi?" diye sordu Violet.

"Sanırım geçen yıl yas döneminden çıktı," dedi Ashleigh. "Ne düşünöyorsun? Onunla tanışmak ister misin?"

"Sanırım öyle." Ama dürüst olmak gerekirse, Lord Dunmeath'in gelmesini umuyordu. Bu gece ona yardım etmeye geleceğine söz vermişti. Ona güvenmese de, onu boş dedikodulardan koruyacağına dair sözünü tutup tutmayacağını görmek istiyordu. Ona yardım edeceğine inanmak istemişti ama yine de orada değildi.

Emma, kadınları ikram masasına doğru takip etti, ama yürürken sanki izleniyormuş gibi bir karıncalanma hissetti. Kalabalık onlara yol verdi, ama Emma insanların ona baktığını hissetti. Yüzü kızardı ve bunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Leydi Scarsdale," diye sordu Emma. "Herkes bize bakıyor gibi görünüyor. Yoksa yanılıyor muyum?" Bayan Cooper veya Leydi Chelsea'nin onun hakkında söylenti veya yalanlar yaydığını merak etti.

"Muhtemelen bir şey değil," dedi Leydi Scarsdale. "Elbiseniz çok güzel. Sebebi bu olabilir."

"Öğrenmemi ister misin?" diye sordu Leydi Ashleigh. "Gizlice soruşturmalar yapabilirim. Kocam bilmek istediğin her şeyi öğrenebilir."

"Lütfen," diye yanıtladı Emma. "Minnettar olurum." Bu gece buraya başka taliplerle tanışmak için gelmiş olsa da, içinde alışılmadık, neredeyse rahatsız edici bir his vardı.

"Aman Tanrım," dedi alaycı bir kadın sesi. "Ailemin herkesi balomuza davet ettiğini fark etmemişim."

Emma, Westerford Dükü'nün kızı Leydi Persephone'nin sesini tanıdı. Normalde Persephone'nin gözünden kaçırdı ama ne yazık ki bu gece öyle olmadı.

Derin bir nefes aldı ve kibarca, "Davetiniz için teşekkür ederim, Leydi Persephone," dedi.

"Ah, seni davet etmedim," diye alay etti kadın. "Annem olmalı. Hayırsever olmayı sever."

Sözleri, Emma'nın hissedebileceği her türlü keyfi kesen bir jilet gibiydi. Şu anda tek istediği gitmektir. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve arkasını döndü.

"Akşamın tadını çıkar," diye seslendi Leydi Persephone. "Leydi Ashleigh ve Leydi Scarsdale'in seni odanın içinde bir evcil hayvan gibi gezdirmekten çekinmeyeceklerinden eminim. En azından içine kapanık olmanı engeller."

"Violet, az önce bir şey duydun mu?" Ashleigh, cevap beklemeden kendi sorusunu yanıtladı. "Hayır mı? Ben de duymadım."

Kadın daha bir şey söyleyemeden Violet ve Ashleigh, Emma'nın ellerini tutup onu uzaklaştırdılar.

Ashleigh iç çekti. "Söyledikleri için çok üzgünüm. Persephone her zaman korkunçtu. Hiçbir erkeğin onunla evlenmek isteyeceğini sanmıyorum." Kolunu Emma'nın koluna doladı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı Emma. "Sadece kelimelerdi." Ama her zamankinden daha çok, burada olmaktan başka bir yerde olmayı diledi.

"Lord Dunmeath'in bu akşam burada olacağını sanıyordum," diye söze başladı Ashleigh. "Öyle değil miydi?"

"Öyleydi ama onu görmedim," diye cevapladı Emma. Kayboluşu hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu, sadece daha fazla baş ağrısı çekip çekmediğini merak ediyordu. Ama yokluğu onu olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu. Çiçeklerin ve özür dilemenin hiçbir anlamı olmaması da mümkündü. Kendi pişmanlık duygularını bastırdı, ona güvenmemesini söyledi.

"Seninle dans etmesi gerekmiyor muydu?" diye sordu Leydi Scarsdale. "Gelmezse, b-kocam yardım edecek."

"Neye yardım?" diye sordu bir erkek sesi. Emma hafif bir kahkaha duydu ve kontun karısına katılmak için geldiğini tahmin etti.

"Bayan Harding, Bayan B-Bartholomew'a yardım etmemizi istedi," dedi kontes. "Doğru beyefendilerle tanışması gerekecek."

"Elbette," diye onayladı Lord Scarsdale. "Neye ihtiyacı varsa."

"Ben de yardım etmeye hazırım," dedi başka bir adamın sesi.

"Cameron, burada olmana çok sevindim." Ashleigh çok mutlu görünüyordu. Sesini alçaltınca Emma, kocasına talimat verdiğini, herkesin neden ona baktığını öğrenmesini istediğini anladı.

Ashleigh devam etti: "Bu arada, Bayan Bartholomew, size birçok dans partneri sağlayacağız."

"Ah, lütfen dans etme," diye yalvardı. "Benim için çok karmaşık."

"O zaman seni birkaç talip ile tanıştıracamız ve onlarla konuşabilirsin," diye önerdi Leydi Ashleigh. Bir an duraklayıp mırıldandı, "Aman Tanrım," diye.

"Ne oldu?" Emma bu konuda pek iyi hissetmiyordu. "Lord Dunmeath mi?" diye sorduğu anda kendine kızabilirdi. Sanki sadece onu bekliyormuş gibi konuşuyordu.

"Üvey annen burada," dedi Ashleigh. "Onunla... konuşmak mı istedin?"

Ah hayır. Lucy'den bahsedildiğinde Emma yüzünü buruşturdu. "Ondan uzak durmayı tercih ederim."

"Öyleyse yemek olsun." Ashleigh elini tuttu. "Peki Cameron, sen ve Lord Scarsdale, Lucy Bartholomew'un Emma'yı görmesini engelleyecek misiniz?"

"Oldu say," diye cevapladı kocası. Sonra Ashleigh'e mırıldandı, "Bana daha sonra bir dans ayırır mısın?"

İçini çekti ve cevap verdi: "Keşke hepsini senin için saklayabilseydim. Seninle konuşmak çok daha ilginç."

Kocası hafifçe güldü ve Emma aralarındaki aşkı neredeyse duyabiliyordu. Acaba kendisi de böyle bir şey bilebilir miydi? Sadece umut edebilirdi.

Leydi Ashleigh onu kalabalığın arasından geçirip yan odaya götürdü. Emma yemek masalarının kokusunu alabiliyordu ve midesi guruldadı.

Yemek seçeneklerini tam olarak göremiyordu ama bir şey seçmeden bir erkek sesi, "İyi akşamlar," dedi.

Onun kendisine mi yoksa Ashleigh'e mi konuştuğunu anlayamadı, bu yüzden arkadaşının olduğu yöne doğru baktı.

"İyi akşamlar Bay Durham," diye yanıtladı Ashleigh. Kısa bir duraklamanın ardından, "Bayan Emma Bartholomew ile tanıştınız mı?" diye sordu.

"Ben bu zevki yaşamadım."

Sesi kalın ve hoştu, ama Emma, Ashleigh'nin adamdan hoşlanmadığını hissetti. Nedenini tam olarak anlayamadı. Ama Ashleigh tanıştırdıktan sonra Emma, "İyi akşamlar efendim," diye cevap verdi.

"Nihayet sizinle tanıştığımıza sevindim," dedi. "Ailenizden aldığım bir daveti çok merak ediyordum."

Yüzü kıpkırmızı oldu, çünkü adamın neyi kastettiğini çok iyi biliyordu: açık artırma.

Bir an panikledi, kaçmak için ne söyleyebileceğini düşündü. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum efendim."

Hafifçe güldü. "Herkes bundan bahsediyor. Ben de, şahsen, çok yakında teklif vermeyi dört gözle bekliyorum."

Neyse ki adam gitti ve Emma gözlerini kapattı, keşke burada olmasaydım diye düşündü.

"Çok üzgünüm," dedi Ashleigh sessizce.

"Neden yakında teklif vermeyi dört gözle beklediğini anlamıyorum." Emma onun alaycı tavrını hissedebiliyordu ve Ashleigh'e döndü. "Sence bir şey değişti mi?"

"Öyle olmalı." Ashleigh onu yemeklerden uzaklaştırıp ana balo salonuna doğru yönlendirdi. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ashleigh," diye uyardı Violet.

Genç kadın derin bir iç çekti. "Bayan Harding'in bize doğru hızla yürüdüğünü görüyorum. Ne öğrendiyse, iyi olamaz."

Emma, müdirenin ne istediğini merak ediyordu ama sorularının cevabını almak üzere olduğunu hissediyordu. Bordo bir bulanıklığın yaklaştığını gördü. Müdire yanlarına vardığında neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Bayan Harding, "Bayan Bartholomew," dedi. "Görünüşe göre üvey anneniz açık artırma tarihini değiştirmiş. Bu gece başlıyor."

Beşinci Bölüm

Cormac yatakta yatıyordu, vücudu acı ve halsizlikle kıvranıyordu. Hastalığın bu kadar şiddetlenmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama yatak odasının karanlığında yatıyordu. Morali bozuldu ve çarşafların kenarlarına yapışarak, Tanrı aşkına, bu acıyı hak edecek ne yaptığını merak etti. Ya da babasını ve Finn'i. Hastalık son derece acımasızdı.

Annesi de zehirden şüphelendiğini dile getirmişti ama herkesi geride bırakmışken bu nasıl mümkün olabilirdi? Tüm hizmetçileri yeniydi; onları Londra'dan işe almıştı. Hiçbirinin İrlanda ile bağlantısı yoktu.

Ayrıca, zehirleniyor olsaydı, İrlanda'da onu öldürmeye çalışan kişi bunu tek dozda yapardı. Hayır, bu farklıydı. İyileşmeye başladığı, hayattan zevk aldığı günler oluyordu, ancak ardından birkaç gün daha dayanılmaz bir hastalık geliyordu. Bunun, babasının ve kardeşinin canını alan hastalık olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Bu gece Bayan Bartholomew'a yardım etmek için başka bir baloda olması gerekiyordu. Ama yine de hareket etmeye bile cesaret edemiyordu.

Gerçekten öleceğim, diye düşündü. Koca ya da baba olma fırsatını bulamayacaktı. Ve yaşadığı hayal kırıklığı ve keder, onu tüm bu adaletsizliğin verdiği acıma ve öfke bataklığına sürükledi.

Kapıya hafif bir vuruş geldi. "Efendim?"

"Beni rahat bırak," diye mırıldandı Cormac. "Bu gece gidemem."

Hawkins, elinde bir mumla kapıyı hafifçe araladı. "Lordum, bir doktor çağırayım mı?"

Cevap vermedi, ne faydası olacaktı ki? Hekim onu sadece kanatacak ya da ona iğrenç iksirler içirecek ve bunları tekrar geri getirecekti.

"Hayır," dedi sessizce. "Bırak da burada yatıp uyuyayım."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu sekreteri. "Birine haber vermeli miyim?"

Cormac reddetmek üzereyken birden vazgeçti. "Evet. Bayan Bartholomew'a özürlerimi ilet. Orada olamadığım için üzgün olduğumu

söyle."

Zayıflığı düşüncesi onu çileden çıkarıyordu ama eğer yakında ölecekse, belki de ona güvenmemesi daha iyiydi.

"O... sizin karınız mı olacak efendim?" diye sordu Hawkins.

"Maalesef, evlenme teklifimi bir kez reddetti." Gözlerini eliyle kapatıp ekledi: "Endişelenme. Bunu daha sonra düşüneceğiz."

"Ama onunla evlenmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu Hawkins.

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "Ve kesinlikle iyi bir eş olurdu. Ama inatçı bir cailin ve onun rızasını almaya yetecek kadar zamanım olup olmadığını bilmiyorum. Eskisi kadar hasta değilim." Ölmekten bahsetmedi, ama sekreterinin artık bundan şüphelendiğini sanıyordu.

"Peki ya müzayede, efendim?" diye sormaya cesaret etti Hawkins. "Ona teklif verir misiniz?"

"İş o noktaya gelmeyecek," diye cevapladı, "ama evet, eğer gelirse, başka bir beyefendinin ona zarar vermesine izin vermeden önce en yüksek teklifi veririm." Ardından Hawkins'e emretti, "Beni bırak. Şu anda ihtiyacım olan şey dinlenmek."

Hawkins sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi durakladı ama sonra sustu. "Evet efendim. Umarım kendinizi daha iyi hissedersiniz."

Cormac, kapı kapandıktan sonra hissettiği o tanıdık acıyla mücadele ederek yan tarafına kıvrıldı. Böylesine çaresiz bir zavallıya dönüştüğü için nefret ediyordu.

Baloya yine de gidebilirsin, diye düşündü vicdanı. Ve bir an düşündü. Eğer bu gerçekten hayatının sonuysa, isteyeceği son şey onu kıvrılıp ölmeyi bekleyerek geçirmektir.

Hawkins yatağının yanındaki masaya kuru ekmek bırakmıştı. Cormac ekmeklere uzanıp bir ısırık almaya zorladı kendini. Yavaş yavaş yedi, böylece midesinde tutabileceğini umuyordu.

Midesindeki sızıyı hafifletmiş gibiydi. Aşağı inip inemeyeceğini görmek istedi. Eğer başarabilirse, belki tekrar deneyecekti.

İkinci tost daha kolay mideye indi ve yanında bir fincan soğuk çay içti. Cormac birkaç derin nefes aldıktan sonra ayaklarını yatağın kenarına uzatıp ayağa kalktı. Oda sallanıyordu ama dengesini sağlamak için karyola direğine tutundu.

Daha iyi. Yavaşça nefes aldı, kendini toparlamaya çalıştı ve yatak odası kapısına doğru birkaç adım attı.

Vallahi, eğer ölecekse, yatağında tek başına sinmektense, yumruklarını sallayarak dışarı çıkmayı tercih ederdi.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu Emma. "Müzayedenin gelecek haftaya kadar olmaması gerekiyordu."

"Görünüşe göre üvey annen bozuk para göndermiş," diye cevapladı müdire. "Bu gece seni görme günü."

"Hayır." Bu düşünce Emma'yı dehşete düşürdü. "Bunu yapamaz. Ben satın alınabilecek bir şey değilim. Bu yasa dışı."

"Katılıyorum," dedi Bayan Harding. "Ama sorgulanırsa, sadece bir resim veya başka bir sanat eseri sattıklarını iddia edecek. Bunu açık artırmaya çıkarmak suç değil."

Müdirenin haklı olduğunu biliyordu. Lucy, planları hakkındaki gerçeği asla kabul etmeyecekti. "Gitmem gerek," diye ısrar etti Emma. "Burada kalamam."

"Dışarıda bekleyen bir arabam var," diye önerdi Bayan Harding. "Sizi evime geri götürebilir ve planlarımızı yeniden gözden geçirebiliriz. Biraz daha kalacağım. Üvey annenizin bundan sonra ne yapmayı planladığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Ben şimdi gidiyorum," diye onayladı Emma. Ama müdireyle birlikte kapıya doğru yürürken, Lord Dunmeath'in gelmemiş olmasından dolayı bir pişmanlık duymadan edemedi.

Ama zaten daha iyisini bilmeliydi. Adamın teklifi, ondan hoşlandığı için değil, bir özürden doğmuştu. Yine de, adamın sözünden dönmesinin verdiği aptalca hayal kırıklığını bastıramıyordu.

"Uşağım Ned sizi okula kadar götürecektir," diye söz verdi Bayan Harding. "Onu burada bekleyin, orada görüşürüz."

Emma diğer hanımların arasında bekledi ve çok geçmeden bir uşak yaklaştı. "Bayan Bartholomew?" diye sordu.

"Sen Ned misin?" diye sordu.

"Sana eşlik etmek için buradayım," diye cevapladı. "Eğer beni takip edersen."

Arabaya bindiğinde hava kararmıştı ve şoförde ufak bir gecikme oldu. Ancak çok geçmeden tekerlekler şehir sokaklarında gürültüyle ilerlemeye başladı.

Emma, birkaç dakika içinde Bayan Harding'in evine varacağını umarak dışarıdaki karanlığa baktı. Ama şaşkınlıkla, kiralık araba yoluna devam etti. Arabacı yanlış bir dönüş mü yapmıştı? Sürücü onu nereye götürüyordu?

Şoförün dikkatini çekmek için cama vurdu. Görmesi zor olsa da, iki şoför olduğunu fark etti. Yoksa biri uşak mıydı? Tuhaftı.

İçgüdüleri güçlendi ve bir tür tehlikede olup olmadığını merak etti. Nereye gidiyorlardı?

"Affedersiniz!" diye seslendi. "Okulun yanından çoktan geçtiniz." Ama ya onu duymadılar ya da duymadılar. Bunun yerine başka bir yöne doğru yürümeye devam ettiler.

Korkmaya başlamıştı. Araba hareket halindeyken kapıyı açmaya çalıştığında, kapının sıkışmış olduğunu gördü.

Kanı dondu ve nefes almakta zorlandı. Ama paniğe kapılmak ona fayda sağlamayacaktı. Konsantre olup nerede olduğunu anlaması gerekiyordu.

Emma, bu karanlıkta sınırlı görüşüne güvenemeyeceğini biliyordu. Ama ne kadar süredir yolculuk yaptıklarını ve arabanın hangi yönlere döndüğünü tam olarak biliyordu. Çocukken babasıyla birçok kez arabayla dışarı çıkmış ve sokakları tahmin etmeye çalışmıştı. Londra'nın oldukça iyi bir zihinsel haritası vardı.

Bir an gözlerini kapattı ve Mayfair'i yeni geçtiklerini fark etti. Nerede olduğunu anlamak için sesleri dinlemeye çalıştı ama çok fazla at ve araba sesi vardı.

Üvey annesinin bu işin arkasında olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ama bu pek mantıklı değildi.

Arabanın durmasıyla soruları bir an sonra kesildi. Kapı sarsılarak açıldı ve adamlardan biri, "Çık dışarı," diye emretti.

Emma kıpırdamadı. "Sen kimsin ve biz neredeyiz?" diye sordu.

"Kim olduğumuz önemli değil," dedi biri. "Seni buraya getirmek için bize para ödendi."

"Kimin tarafından? Neyden bahsediyorsun?"

Sorularına cevap verme zahmetine girmediler, ama adamlardan biri uzanıp onu yakaladı. Onu öne doğru çekti ve Emma, şoför onu yakalamadan önce dengesini kaybetmeye başladı.

"Kaçmaya çalışma," diye emretti.

Histeri ve kahkaha arasında kalmıştı. Nereye gidebilirdi ki? Kaçacak kadar iyi göremiyordu. Çılgılık atarsa, kurtarıcısı onu kaçıranlardan bile daha kötü olabilirdi. Onu daha önce hiç görmediği mütevazı bir apartman dairesine doğru götürmeye başladılar.

Başka bir araba yanaştı ve Emma atların durduğunu duydu. Adımlarını yavaşlattı ve adamlar da yürümeyi bıraktı.

"Onu içeri getirin," dedi üvey annesi Lucy'nin sesi.

Lucy'nin sesini duymak bir bakıma hafif bir rahatlamaydı. En azından bir haydut veya eşkıya tarafından kaçırılmıyordu. Omuzları düştü ve korkusunun bir kısmı yok oldu.

"Neden buradayım?" diye sordu Emma. "Neler oluyor?" Üvey annesinin neden bu kadar zahmete girdiğini anlayamıyordu.

Lucy evin kapısının kilidini açıp içeri girdi. "Onu içeri götür."

Evin içi, sanki yıllardır burada kimse yaşamamış gibi küflü bir kokuya sahipti. Emma, bir zamanlar mutfak ya da yemek odası olması gereken yerin bir tarafında duran büyük bir masadan başka bir şey göremiyordu.

"Burası doğduğum ev," dedi Lucy. "Kardeşim artık burada yaşıyor." Adamlara, "Ellerini arkasına bağlayın. Sonra gidebilirsiniz," dedi.

Emma onlara karşı koymaya çalıştı ama güçleri kolayca onunkini alt etti. Elleri ip yerine bezle bağlanmış gibiydi. Sonra paraların şingirtisini duydu ve adamlar uzaklaştı.

"Bunun ne olduğunu anlamıyorum. Ne yaptın?" diye sordu.

"Söyleneni yaparsan her şey yoluna girecek," diye söz verdi Lucy. "Müzayede yakında başlayacak." Sesi memnun bir tondaydı ve ekledi, "Bu akşamki balodan şimdiden birkaç teklif aldın."

"Bunu yapamazsın," diye itiraz etti Emma.

"Ah, ama yapabilirim ve yaptım da." Lucy kendinden memnun görünüyordu. "Bu müzayedeyi düzenlemek için bu kadar zahmete girmedim, sırf sen mahvedesin diye."

"Evlenip evinizden gitmemi mi istiyorsunuz?" dedi sessizce. "Anlıyorum. Ama bu aşağılayıcı açık artırma saçmalığına gerek yok. Zaten bir teklifim var."

"Ah, bu evlilikle ilgili değil," dedi Lucy. "Bunu ayarlamak yeterince kolay olurdu."

Emma, üvey annesinin ne demek istediğini anlamayarak sustu. "Eğer evlilikle ilgili değilse, bunun sebebi ne?"

"Babanın neredeyse hiçbir şeyi kalmadı. Biz neredeyse yoksuluz ve bu açık artırma bizim çıkış yolumuzdu."

"Ne demek istiyorsun?" Bu Emma için yeni bir haberd. Mali durumlarının bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

"Yani, erkeklerin bir tablo için teklif vermesini sağlayacaktık ve karşılığında seninle evlenmeyi kabul edeceklerdi."

"Ve ben onlardan biriyle evlendikten sonra onlara paralarını geri verecektin," diye bitirdi. "Seni Papa'yla konuşurken duydum."

"Hayır, parayı asla geri vermeyecektim," dedi Lucy. "Parayı babanın borçlarını ödemek için kullanacaktım. Ve eğer biri bunu sorgulayacak olursa, onlara bir tablo sattığımı söyledim. Mesele asla sen değildin Emma."

Bunun ince bir şekilde gizlenmiş bir hırsızlık olduğunu fark etti.

"Ben neden bunun bir parçasıyım ki?" diye sordu. "Neden sadece resimleri satmıyorum ki?"

"Çünkü kimse resim satın almak istemiyor. Ama beyler genç bir kadın için teklif verme fikrini çok heyecan verici buluyor. Çok para ödeyecekler ve özel izin için sabah başpiskoposla bir görüşme ayarladım. Ya da damadın seni İskoçya'ya götürebilir. Benim için fark etmez."

Emma omurgasını dikleştirdi. "Bunu yapmayacağım. Beni zorla evlendiremezsin."

Üvey annesi iç çekti. "Babanın borçlular hapishanesine gitmesini mi istiyorsun? Onu kurtarmaya çalışıyorum Emma. Borçlarını ödemek için gönderilmesini istediğini sanmıyorum. Henry hapisten veya ağır işlerden asla sağ çıkamaz." Üvey annesi duraksayıp ekledi: "Parlamentoda bir unvanı veya sandalyesi yok. Londra'da davet almamızın tek sebebi annemin arkadaşlarıydı. Bize acıdılar."

Lucy'nin haklı olduğunu anladığında, üzerine soğuk bir baskı çöktü. Babası borçlular hapishanesine gönderilirse ölecekti.

"Onu kurtarmanın en iyi yolu bu," diye devam etti Lucy. "Ve ailemizi kurtarmanın."

"Biliyor mu?" diye sordu Emma. Babasının buna izin vereceğini hayal bile edemiyordu.

Ama Lucy yine iç çekti. "Öyle. Sorunlarımızın çoğu onun borçlarından kaynaklanıyordu. Binlerce borcumuz var. Ve dürüst olmak gerekirse, hiç çeyizin yok. Bu son, çaresiz bir çaba."

"Geçmişte kimse benimle evlenmek istemezdi," diye belirtme ihtiyacı hissetti Emma. "Şimdi neden biri evlenme teklif etsin ki?"

"Şimdiye kadar üç teklifim var," dedi Lucy. "Bir haftadan uzun bir süre önce Londra'daki tüm bekarlara davetiye gönderdim. Erkekler başka pek bir şey konuşmuyor."

Yani açık artırmadan kaçınmak gibi bir seçeneği hiç olmamıştı. Lucy çoktan yapmıştı. Gözleri yaşardı ve Emma'nın tek yapabildiği, yıkılmamak için kendini tutmaktı. "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun Lucy?"

"Hayır," diye yanıtladı üvey annesi yumuşak bir sesle. "Babanı o kadar çok seviyorum. Ve onu hapisten veya daha kötüsünden kurtarmak için her şeyi, hatta her şeyi yaparım." Uzanıp Emma'nın omzuna dokundu. "Sen de aynısını yapmaz mısın?"

Baloya katılmak için tüm gücünü kullanmıştı. Cormac, sanki bir ejderhayla savaşmış gibi hissediyordu ve zayıflığının onu engellemesini istemiyordu. Ama Emma'nın çoktan gitmiş olacağını hiç tahmin etmemişti. Kalabalığın arasında onun yüzünü arayarak ilerledi, ama ondan hiçbir iz yoktu. Onun yerine, Leydi Scarsdale'i gördü.

"Affedersiniz Leydi Scarsdale. Bayan Bartholomew'u gördünüz mü? Onunla bu akşam burada buluşacaktım."

"Bir saat önce çıktı," diye yanıtladı kadın. Sesi sakindi ve yüzünde hüüzün vardı. "Bayan Harding onu okulda karşılayacaktı."

"İyi miydi?" diye sordu Cormac. Geç kaldığı için ona kızacağından şüpheleniyordu.

"Söyleyemem." Leydi Scarsdale uzaklaşmak için döndü ve Cormac daha önce gelmediği için kendine küfretti. Ne yapacağını düşünürken aniden Bay Gregor'u gördü.

Adam huzursuz görünüyordu ve yaklaşır yaklaşmaz Bay Gregor, Cormac'a sordu: "Bayan Bartholomew'u gördünüz mü, Lord Dunmeath? Baloya geri döndü mü?"

"Hayır, onu görmedim. Leydi Scarsdale bana onun okula geri döndüğünü söyledi."

"Bayan Bartholomew okulumuza hiç gelmedi." Sesi endişeliydi ve ekledi: "Onu aramak için geri döndüm."

Cormac en kötüsünden korkarak gerildi. "Ya annesi?" diye sordu. "Sence bu müzayedeye ilgili miydi?"

"Olabilir." Bay Gregor durakladı ve "Onun teklifleri kabul etmeye başladığına dair söylentiler duydum. Sizce..." dedi.

"Hemen evine gidiyorum," diye yanıtladı Cormac. Başka seçenekleri düşünme zahmetine girmede ama Bay Gregor hemen yanına koştu. "Bekleyin, lordum. Nerede olduğu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Hayır," diye çıkıştı. "Bunun olmasını engellemeliyim." Adamı omuzlarından silkip aceleyle dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde, arabasına binip Bartholomew'lerin evine doğru yola koyuldu. Şoföre daha hızlı gitmesi için para ödedi, Tanrı aşkına oraya zamanında varabilmeyi umuyordu.

Midesi bulandı ama acıyı bastırdı. Gece yarısına bir saat vardı ve zihni kendinden nefretle doluydu. Hastalığına rağmen daha erken gelmeliydi. Gelseydi, Emma'yı geri götürebilirdi. Oysa Emma üvey annesinin insafına kalmıştı ve buna izin veremezdi.

Bayan Bartholomew'un, daha yeni tanışmış olmalarına rağmen, onun için bir anlam ifade ettiğini fark etmek tuhaftı. Ve bu açık artırmanın kurbanı olmasını istemiyordu. Bunu engellemek için zamanında oraya varmalıydı. Düşüncesizce söylediği sözler ona yeterince sorun çıkarmıştı ve isteyeceği son şey, istemediği bir evliliğe hapsolmasıydı. Bayan Bartholomew zaten onunla evlenmeyi reddetmiş olsa da -ve muhtemelen evlenmeyi de kabul etmeyecekti- ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı.

Araba evine vardığında, evin karanlık olduğunu ve yakınlarda başka araba olmadığını görünce irkildi. Eğer söylentilere göre açık artırma gerçekten yapılıyorsa, o zaman kesinlikle çok sayıda araç olurdu. Yine de aceleyle kapıya gidip sertçe vurdu. Kimse, bir hizmetçi bile, cevap vermedi. Evet, oldukça geç olmuştu ama bir uşak veya hizmetçi mutlaka cevap verirdi.

Kimse cevap vermeyince, arabasına dönmek zorunda kaldı. İşte o zaman Hawkins'in bu akşam Bartholomew ailesinden gelen daveti anlattığını hatırladı. Cormac, yanlışlıkla daha önce cevapladığı daveti düşünmüştü ama şimdi yeni bir davet gönderildiğini fark etmişti. Lanet olsun, vakit kaybediyordu.

Donuk bir şekilde arabasına döndü. Davetiyeyi daha önce açmalıydı. Dikkatsizliği ona -ve belki de Emma'ya- mal olmuştu. Eve gitmek üzereyken yanına başka bir araba yanaştı. Bay Gregor dışarı fırlayıp yeni davetiyeyi uzattı. "İşte burada."

"Teşekkür ederim." Adamın elini tuttu ve şoförüne adresi verdi. Sadece çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

Emma, küçük ve yüksek bir platformdaki bir sandalyede oturuyordu. Yanında manzara resmi olan bir şövale vardı. Şövalenin değerli olup olmadığından şüpheliydi, ama elbette erkek konukların buraya sanat eseri satın almak için gelmediklerini biliyordu.

Hareket edemiyor, neredeyse nefes alamıyordu. Teni donmuş gibiydi ve adamların hepsi koyu renk paltolar ve beyaz kravatlardan oluşan bir bulanıklıktı. Burada kimin olduğunu ya da sadece bu manzaradan keyif alıp almadıklarını bilmiyordu.

Üvey annesi sessizce arka planda kalırken, başka bir beyefendi "müzayedeye" başkanlık ediyordu.

Emma, bu aşağılayıcı manzaradan her şeyden çok kaçmak istiyordu. Omuzlarını açıkta bırakan gül rengi balo elbisesini hâlâ giyyordu. Üvey annesi saçlarını açmış, sanki uykudan yeni uyanmış gibi yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, bu durumdan nefret ediyordu. Yine de ne yapabilirdi ki? Babasının borçlular hapisanesine gönderilmesine izin veremezdi. Bu, onu şüphesiz öldürürdü.

Üvey annesi bunu yapmasının gerçek nedenini itiraf etmişti ve Emma, açık artırmanın gerçekten de hızlı bir para toplama yolu olduğunu inkar edemezdi. Ama bu çok yanlıştı.

Ağlamak istiyordu ama hıçkırıklarını dindiremeyeceğinden korktuğu için tek bir damla gözyaşı bile dökmekten çekiniyordu. Üvey annesi, açık artırmayı kazananın evlilik cüzdanını alacağını ve birkaç gün içinde gizlice evlenebileceklerini iddia ediyordu.

Peki gelinini satın almak zorunda kalacak kadar çaresiz olan adam kimdi? Korkunç biri, diye düşündü. Ya da korkunç derecede çirkin. Başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alan biri.

Emma ellerini daha sıkı kenetledi, keşke bu durumdan bir çıkış yolu olsaydı diye düşündü. Son bir saattir beynini yoruyor, para kazanmanın başka bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Herhangi bir şey. Acaba Leydi Scarsdale veya Leydi Ashleigh, kendilerine yardım edecek kadar borç verir miydi?

"Beyler," diye başladı bariton bir ses. "Bu akşamın erken saatlerinde ön tekliflerin verildiğini duydum. Size söyleyebilirim ki, bu güzel sanat eseri için teklifler-"

Emma, odadaki tüm gözlerin kendisine baktığını hissetti ve bu, kaygısını daha da artırdı. Daha da beterdi çünkü adamların hiçbirini gerçekten göremiyordu. Burada kimin olduğunu bilmiyordu ve korkusu artmaya başladı.

"—yüz pounddan devam edecek."

Hafif bir uğultu duyuldu ve teklif arttıkça işitme duyusu giderek zayıfladı. İlk başta sadece 110 pounddu, ama kısa sürede 200 pounda çıktı.

Bayılacağım, diye düşündü. Buna dayanamıyorum.

Çünkü Lord Dunmeath burada değildi. Baloya gelmemişti ve şimdi de onu bu açık artırmada terk etmişti. Ona umut bağlamaması gerektiğini bilmeliydi. Verdiği sözleri tutmuyordu. Dalgınlık mı, hastalık mı fark etmezdi; onu sadece hayal kırıklığına uğrattırdı.

Erkekler teklif vermeye devam etti ve onun tarafsız bir ifadeyle oturmaya devam etmesi için tüm iradesini kullanması gerekti. Bu, evlenmek istediği yol hiç değildi. Korkunç ve aşağılayıcıydı. Aklına isyankâr bir düşünce geldi: Neden babasının hatalarının cezasını çekmek zorundaydı? Evet, ona yardım etmek istiyordu ama bu, borçları ödemenin çok ötesinde, ömür boyu sürececek bir cezaydı.

Ama başka bir çıkış yolu göremiyordu. Babasının ne bir unvanı ne de borçlular hapisanesinden kaçma imkânı vardı. Ve kimse onunla evlenmek istemiyordu. Bu kâbusa katlanmaktan başka ne yapabilirdi ki?

"Dört yüz," dedi müzayedeci. "Dört yirmi beş mi duyuyorum?"

Avuçları terlemişti ki, aniden kapının açıldığını duydu. Başka bir erkek sesi duyuldu ve "Altı yüz," dedi.

Ama yeni teklif veren Lord Dunmeath değildi. Adamın sesini tanıımıyordu, kimse de adını yüksek sesle söylememişti. Kimdi ve neden bu kadar yüksek bir teklif vermişti? Endişe ve kaygı midesini burkuyordu.

Bundan sonra açık artırmalar kızışmaya başladı. Üç beyefendi birbirleriyle kıyasıya rekabet ediyordu ve Emma, teklifin bin sterline ulaştığını görünce nefesini tuttu.

Bir ileri bir geri gidip geldiler, ta ki sonunda son teklif, bin iki yüz sterlin olan son teklif gelene kadar. Tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Lucy ile müzayedeci arasında bir şeyler oluyordu; belki de bir banka çeki ödemesiyle ilgili bir şey. Ama sonra adamın tekrar konuştuğunu duydu. Sesi Lord Dunmeath'inkine hiç benzemiyordu.

"Hemen benimle geliyor," dedi sessizce. "Evlilik cüzdanı ve tabloyla birlikte."

"Bir dakika lütfen," diye yanıtladı Lucy. "Üvey kızım ile konuşmam gerek."

Emma'nın nefesi kesildi ve tek düşünebildiği, kime satıldığıydı. Nasıl bir beyefendiydi ve şimdi ona ne olacaktı? Kahverengi saçları, sakalı vardı ve Emma'dan daha uzundu, ama görebildiği tek şey buydu.

Ya zalim olsaydı? Ona zorla mı saldıracaktı yoksa ona mı zarar verecekti? Baş dönmesi tüm bedenini sararken oda sanki devrildi. Lord Dunmeath'in son anda gelip onu kurtaracağını düşünecek kadar aptaldı. Müzayede tarihinin veya yerinin değiştiğini bile bilmiyor olabilirdi.

Ama artık bunun bir önemi yoktu, değil mi? Başka biri araya girmiş ve diğerlerinden daha yüksek teklif vermişti. Ve eğer beyefendiyle evlenmeyi reddederse, babasının borçlular hapishanesine gönderilmesine izin verebilirdi.

Yüreği sızlıyordu, çünkü Lord Dunmeath'e inanmak istemişti. Verdiği sözleri tutacağını hayal etmek istemişti. Ama tutmamıştı.

Zihni üzüntü ve dehşetle uyuşmuştu. Az önce yaşananları kavrayamıyordu.

Lucy'nin "Emma," dediğini duydu. "Benimle yürü, olur mu?"

Lucy, üzerine sıcak bir yün şal sarıp onu öne doğru götürdü. "Çok cesursun canım. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Hayır, olmayacak." Sesi cam kırığı gibiydi. "Beni bir yabancıya sattın."

"Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsun," dedi Lucy. "Ama evli bir kadın olarak mutlu olacağına inanıyorum. Seni seçti ve bin iki yüz pound ödemeye razı oldu. Sence de kulağa umut verici gelmiyor mu?"

"Eve gitmek istiyorum," diye yalvardı. "En azından eşyalarımı toplamam için bana zaman verin." Dahası, bu ona bir kaçış planı yapması için zaman kazandıracaktı.

"Korkarım... bunu yapamam," diye özür diledi Lucy. "Müzayedenin bir koşuluydu. Yeni... nişanlıyla eve gideceksin."

Üvey annesinin sözleri Emma'yı derinden etkilediğinde donakaldı. Talibi, bu gece onunla yatağını paylaşacağına açıkça inanıyordu.

"Yapmayacağım." Sesini yükseltmemek ve hissetmediği bir sakinlik takınmak için çaba sarf etti. "Bu saçmalığa babamın hatırı için katıldım. Ama bu gece bir yabancıyla gidip onun istediğini yapmasına izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Ben açık saçık biri değilim."

"Bayan Bartholomew," dedi beyefendinin sesi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Sesi nazik gelse de, içinde bir şeyler koptu. Bir yabancıyla evlenmeyi hayal bile edemiyordu. Artık gece yarısını çoktan geçmişti ve tek istediği bir köşe bulup dizlerini kendine çekip ağlamaktı.

Beyefendi bir an bekledi, ama kadın adamın onu takip etmesini isteyip istemediğini tam olarak anlayamadı. Önemli değildi. Tam burada kalmayı planlıyordu.

"Umarım bu teklifi değerlendirirsiniz. Görüyorsunuz ya, ben—"

"Düşünülecek bir şey yok." Sözleri soğuk çıktı. "Bir tablo satın aldınız efendim. Yanınıza alın ve gidin."

Yavaşça nefes verdi. "Bu... tam olarak olan şey değil." Devam edemedi, iki adam onun iki yanına gelip kollarını tuttu.

"Onu nereye istiyorsunuz efendim?" diye homurdandı biri.

Emma adamlarla mücadele etti ama onu kolayca alt ettiler. "Bırakın beni!"

"Koçum hemen dışarıda," dedi beyefendi. "Bütün bunlar için üzgünüm. Özel olarak konuşup konuyu konuşabileceğimizi ummuştum."

"Konuşacak bir şey yok, değil mi?" diye karşılık verdi. Adamlar sertti ve kendini kurtarmak için mücadele etti. Şimdi ne olacağını düşününce

paniğe kapıldı. Daha da kötüsü, Lucy bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Onu senin için arabaya götüreceğiz," dedi adam. Emma kapıya doğru sürüklenirken nefes nefese kaldı. Çılgılık atmasına fırsat kalmadan, diğer adam ses çıkarmasını engellemek için ağzını sıkıca bir mendille bağladı.

Aman Tanrım, bu bir evlilik teklifi değildi; düpedüz bir kaçırılmaydı. Adamlara karşı elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama yeni talibi, adamlar onu içeri zorla sokup arabanın kapısını açtı. Çılgılları boğuktu ve kapı çarpmadan önce adam da içeri girdi.

"Özür dilerim Bayan Bartholomew. İnanın bana, niyetim kesinlikle bu değildi." Sesi, hareketleriyle tamamen çelişen bir nezaket taşıyordu. "Öyle olsa bile, size zarar verilmeyeceğine söz verebilirim."

Emma mücadele etmeyi bıraktı, zaten ne faydası olacaktı ki? Müstakbel kocasının ona tecavüz etmek gibi bir niyeti yok gibiydi. Ama çok tuhaf bir şey vardı.

"Bütün hazırlıkları yaptım ve haber gönderdim. Her an—"

Adam cümlesini bir türlü bitiremedi, tam o sırada arabanın kapısı tekrar açıldı.

"Azizler adına ne yaptın?" diye sordu bir erkek sesi. "İsa, Meryem ve Yusuf, Hawkins."

Bu Lord Dunmeath'in sesi miydi? Onun burada olduğunu fark edince şok oldu. Şimdi neler olduğunu merak ederken kafası karışık düşünceler birbirine karıştı.

"Efendim, başkasının onun için teklif vermesini istemediğinizi düşündüm, bu yüzden onu sizin için satın aldım."

Onu satın mı aldı? Emma karanlıkta gözlerini kırptırdı. Duyduklarına neredeyse inanamıyordu. Yani, bu adam onu Lord Dunmeath adına mı satın almıştı? Kontun onu terk etmediğini fark ettiğinde ciğerleri bir nefesle doldu. Yine de... neden kendisi almamıştı? Bunalmış bir şekilde araba koltuğuna yaslandı.

Lord Dunmeath adamın elini tuttu ve "Tanrıya şükür. Sana ne ödüyorsam Hawkins, iki katını ödeyeceğim. Özellikle de yaptıklarından sonra. Şimdi Bayan Bartholomew'u çöz. Noel yemeği için bağlanmış gibi görünüyor. Buna gerek yoktu." dedi.

"Çok iyi efendim. Onu bağlı tutmak benim fikrim değildi ama korkarım pek yardımcı olmuyordu."

"Nedenini anlayamıyorum," diye düşündü Lord Dunmeath, hafif bir ironiyle. Arabaya binip karşısına oturdu. "İyi misiniz Bayan Bartholomew?" Arkasına uzanıp ağzındaki tıkacı açtı.

"Geldin." Sözleri boğuk çıktı ve gözyaşları tekrar doldu. Ona öfke mi duyması gerektiğini, yoksa minnettar mı olması gerektiğini bilemedi. İçindeki her duygu o kadar sıkı bağlanmıştı ki, en ufak bir kelime onu paramparça edecekmiş gibi hissediyordu.

"Hawkins sekreterim," diye açıkladı kont. "Müzayedenin nerede olduğunu bilmememiz benim hatam. Yeni davetiyeyi bulup benim adıma teklif vermesine minnettarım." İplerini çözmek için geriye uzandı.

Cildi tahriş olmuş ve tahriş olmuştu, ama adam bağları gevşetirken nazikti. "Seni buradan götürmeme izin verir misin? Yoksa Bayan Harding'in okuluna geri dönmeyi mi tercih edersin?"

İlk başta sadece başını sallayabildi, burada olmaktan başka herhangi bir yerde olmak istiyordu. Yine de, adamın niyetinin ne olduğunu bilmiyordu ve ona tam olarak güvenmiyordu. "Okula gitmekten memnun olurum."

Diğer beyefendi Bay Hawkins, "Lordum, evlilik cüzdanına onun adının yanına sizin adınızı da yazma cüretini gösterdim. Yapmam gereken başka bir hazırlık var mı?" diye ekledi.

"Henüz değil," diye yanıtladı kont. "Bayan Bartholomew'un bu konuda söz sahibi olması gerektiğine inanıyorum."

Bir süre sokaklarda dolaştılar ama Cormac onu karar vermeye zorlamadı. Belli ki bu akşam cehennem azabı çekmişti. Tıpkı kendisi gibi. Hâlâ kendi gücüne zar zor dayanıyordu. O kadar az yemişti ki, en ufak bir hareket bile başını döndürüyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. İçten içe, sekreterinin postasını okuyup müzayedede neler olduğunu öğrendiği için Tanrı'ya şükretti. Aksi takdirde neler olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Cormac, Bayan Bartholomew'u rahatlatmak için elini uzattı. Ama sonra eldiven takmadığını fark etti. Elleri soğuktu ve ellerinin bağlı olduğu bileklerindeki hafif sıyrıkları hissetti. Sanki acısını dindirebilecekmiş gibi

bileğini ağzına götürdü. Bayan Bartholomew hafifçe inledi ama elini çekmedi.

"Emma," diye fısıldadı. Her şeyin yolunda olduğuna dair ona güvence vermek için adını söylemesi gerekiyordu.

"Yapma," diye fısıldadı. İşte o zaman duygularını pamuk ipliğine bağlı tuttuğunu fark etti.

"Yaralandın mı?"

"Hayır." Gözlerini kapatıp arabanın yan tarafına yaslandı. "Beni geri götür."

Sesindeki hayal kırıklığını duydu ve ona evlilik hakkında soru sormaması gerektiğini anladı. Orada olmadığı için kendini suçluyordu. Onu bu gece hem baloda hem de açık artırmada hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Ailen sana bunu neden yaptı?" diye sordu. "Gerekli değildi."

"Ailemiz borçlu," diye yanıtladı. "Lucy bana babamın borçlular hapisanesine gönderilebileceğini ve eğer böyle bir şey olursa öleceğini söyledi. Bu, borcumuzu ödemeye çalışmasının bir yoluydu."

Üvey annesinin böyle bir şey yapacağını ya da Emma'nın buna razı olacağını hiç düşünmemişti. "Daha önce sana evlenme teklif etmişim," dedi sessizce.

"Teklif ettiğiniz parayla bile onu kurtarmaya yetip yetmeyeceğinden emin değilim." Sesi yorgun ve umutsuzdu. "Çözüm de yok."

"Para umrumda değil," dedi. "Sen bunun yüz katını hak ediyorsun." Ciddiydi, çünkü kızda onun hiç hayal etmediği bir cesaret vardı. Cormac ellerini ellerinin arasına alıp ısrarla, "Sana ve ailene yardım edeceğim," dedi.

Ellerini onun ellerinden çekti. "Lord Dunmeath, evlenecek başka bir varis bul. Çeyizi olan, tam da ihtiyacın olan eş olabilecek güzel birini."

Ama buna vakti yoktu. Günleri sayılıydı ve hemen evlenmesi gerekiyordu.

"Ya evlenmek istediğim kadın sen olursan?" diye sordu. "Bunu düşünmez misin? Babanı kurtarabilir ve sana bakabilirim."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Benden bunu isteme."

"Neden yapamıyorsun?" diye sordu. "Evet, hatalar yaptım. Ama bana neden ikinci bir şans vermediğini bilmeyi hak ediyorum."

"Çünkü sana güvenemiyorum," diye patladı. "Sana güvenmiyorum."

Onun sözleri beklemediği görünmez bir darbeydi ve sustu.

"Bu gece baloda olacağını söylemiştin. Ama yoktun." Sesindeki o hafif kınamayı duydu. "Öyleyse açık artırmada yoktun. Sekreterin, başkasına satılmamam için bana teklif vermek zorunda kaldı."

"Kendi nedenlerim vardı," dedi. Yani o kadar hastaydı ki yataktan zor kalkabiliyordu. Ama zayıflığını ona itiraf etmek istemiyordu. Dalgın olduğuna mı yoksa ölmek üzere olduğuna mı inanması daha iyiydi? Bilmiyordu.

"Güvenebileceğim bir adam değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle evlenemem."

Sözleri onu tahmin ettiğinden daha fazla rahatsız etmişti. Emma'yı seviyordu ve kalan zamanıyla ona mutlu bir hayat sunabileceğini düşünmüştü. Onu gerçekten istemeyeceğini hiç düşünmemişti.

Evet, neden böyle hissettiğini anlıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hem de birden fazla kez. Ama bu onun kontrolü dışındaydı. Ölüyordu ve her gün ona bir armağandı. Son haftalarını arkadaşı olarak gördüğü biriyle geçirmek istemesi o kadar korkunç muydu? Ama sanki onu hiç öyle görmüyormuş gibiydi.

"Ya... bir anlaşmaya varırsak?" diye sordu. "Aileni borçtan kurtarmak istiyorsun. Ben de fikrini değiştirme şansı istiyorum. Sana kur yapmama ve farklı bir adam olabileceğimi göstermeme izin ver."

Araba okulun önünde durdu ve o, kapıya doğru yürümeye başladı.

"Çiçekler ve boş vaatler fikrimi değiştirmemi sağlamayacak," dedi. "Üzgünüm Lord Dunmeath. Ama seninle evlenemem."

Altıncı Bölüm

Emma bütün gece uyuyamadı. Tanıdık karanlığa bakıp ne yapacağını merak etti. Açık artırmayı kazanan Cormac olduğu için, bu ona küçük bir erteleme sağlamıştı. Ama onunla evlenmeyi reddederek ailesinin borçlarını ödemeye hiçbir faydası olmuyordu. Suçluluk duygusu omuzlarına görünmez bir ağırlık gibi çökerek ne yapacağını merak etmesine neden oldu.

Ona güvenmediğini söylediğinde doğruyu söylemişti. Bir an yanındaydı ve onda beklenmedik duygular uyandırıyor; bir sonraki an ise hiçbir açıklama yapmadan, sadece özür dileyerek ortadan kaybolmuştu.

Bu durum onun neden kendisiyle evlenmek istediğini merak etmesine neden oldu.

Yokluğunun bir sebebi var mıydı? Sesindeki acıyı daha önce de fark etmişti ve dün gece de benzer bir ses çıkmıştı. Yine de, gerçeği söylemek istemiyor gibiydi. Hiçbir açıklama yapmadan suçu kabullenmişti.

Kapı çalındı ve içeri girmesi için seslendiğinde bir hizmetçi, "Günaydın Bayan Bartholomew. Kahvaltınızı Bayan Harding ile yemek odasında mı yapmak istersiniz? Yoksa odanızda bir tepsi mi olsun?" dedi.

Gününü bu odada geçirme düşüncesi onu ayılttı ve "Aşağı ineceğim, giyinmeme yardım edersen." diye cevap verdi.

Açık yeşil tonlarında bir günlük elbise seçti ve hazır olduğunda hizmetçi saçlarını tarayıp şekillendirmesine yardım etti. Emma, saçlarına ne yapıldığını bilmiyordu ama güne ve onu bekleyenlere daha hazırlıklı hissediyordu. Lord Dunmeath ile tekrar yüzleşmeyi hayal etmekten korkuyordu ama ona karşı dürüst olmuştu. Bir gün burada olup ertesi gün giden bir adamla nasıl evlenebilirdi ki?

Merdivenlerden aşağı indi ama Bayan Harding'in çoktan yemek yiyip gittiğini fark etti. Emma, içindeki huzursuzluğun arttığını hissederek kızarmış ekmeğini ve yumurtalarını yemeye başladı. Babası borçlarından sorumlu tutulacaktı ve bir şeyler yapması gerekiyordu.

Üvey annesi ona yardım etmeye çalıştığı için suçluluk duygusu onu sarmıştı. Müzayede, her ne kadar aşağılayıcı olsa da, Lucy'nin sorunlarını çözme çabasıydı. Ama şimdi Emma, Lord Dunmeath'i reddederek tüm çabalarını boşa çıkarıyordu.

Yemeğini kenara itti, zihnini sakinleştirecek bir şeye ihtiyacı vardı. Merdivenlere doğru basamakları saydı ve sonra balo salonuna bağlanan müzik odasına yöneldi. Doğru hatırlıyorsa, orada bir piyano vardı. Haftalardır bir şey çalmamış olsa da, tam da ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şeydi.

Odaya girdiğinde, karşı tarafta piyano olduğu ortaya çıkan büyük, bulanık bir şekil gördü. Enstrümanın kenarlarını tarayarak gülümsedi. Sonra oturdu, önce eldivenlerini çıkardı, sonra da parmaklarıyla tanıdık tuşları buldu.

En azından burada, kimse körlüğünü fark etmemişti. Tuşları çalabiliyor ve seslerin saf müzikte birlikte yükselip alçaldığını biliyordu. Böylece gözlerini kapatıp kendini o ana bıraktı ve çocukken öğrendiği basit bir minuet çaldı. Bir şarkıyı öğrenmesi her zaman uzun zaman alırdı çünkü müziği okuyamazdı. Ama duyabiliyordu ve yıllar içinde duyduklarını eşleştirme yeteneğini geliştirmişti.

Oynarken, Lord Dunmeath'i reddetmesinin bencilce olup olmadığını sorguladı. Ona evlenme teklif eden tek adam oydu. Başka biriyle evlenebileceğinden şüpheliydi. Öyleyse neden onu sürekli itiyordu?

Korkuydu, diye düşündü. Evet derse, hazır olmadığı, alışılmadık bir hayata zorlanacağı korkusu. Ve bir gün bu yüzden ya da güvenilmez bir partner olduğu için ona kızmak istemiyordu. Onu bırakmak daha iyiydi.

Hafif ayak sesleri müzik odasına girdi ve Bayan Harding'in, "Dün geceki açık artırmayı Lord Dunmeath'in kazandığını duydum," dediğini duydu.

Emma çalmayı bırakıp derin bir nefes verdi. Müdirenin sesindeki hafif hayal kırıklığını duyabiliyordu. "Sekreteri geldi," diye düzeltti. "Lord Dunmeath, müzayede bitene kadar gelmedi." Bir an duraksayıp ekledi: "Kontla evlenmeyeceğim. Onu reddettim."

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu Bayan Harding nazikçe. "Sana karşı zalim mi davrandı?"

"Tam olarak... değil. Düşüncesizlik belki."

Müdire onun devam etmesini bekledi ama Emma ne diyeceğini bilemedi. Bayan Harding'e konta güvenemeyeceğini söylemek nedense yanlış görünüyordu. Müdirenin kararını şimdiden okuyabiliyordu.

Lord Dunmeath zalim bir adam değildi. Belki de unuttu ve bunun onu son hayal kırıklığına uğratışı olmayacağını hissediyordu. Ama daha da önemlisi, bunun mutlu bir evlilik olabileceğine dair kendine boş umutlar vermek istemiyordu. Daha güvenilir olmaya çalışsa bile, dikkate alınması gereken kendi kusurları vardı. Kontes olmayı asla hayal edemezdi.

Bu da bir gün ona kin duyacağı anlamına geliyordu. Ve bu düşünce canını yakıyordu, çünkü görme yetisini geri kazanmak için hiçbir şey yapamazdı. Lord Dunmeath ile evlenmeye cesaret ederse, bir gün kalbini kıracaktı.

"Çoğu erkek düşüncesizdir," dedi Bayan Harding sonunda. "Yine de babana yardım etmeyi teklif etti." Müdire bir an daha düşündü ve ekledi, "Ama onu reddetmenizin tek nedeni bu değil, değil mi?"

Emma gözlerini kapatıp başını salladı. "Diğer eşlerin yapabildiği şeyleri yapamam," diye itiraf etti. "Evini yönetmem bekleniyor ve bunu başarabileceğimden emin değilim. Bir tüccarla veya bir şövalyeyle evlenebilirim ama bir kontla asla."

"Korkuyorsun," diye çıkardı Bayan Harding.

Emma başını salladı. "Ona yük olurum ve bu benim istediğim şey değil. Sakin bir hayat süren, benden hiçbir beklentisi olmayan biriyle evlenmeyi tercih ederim."

Bu evliliğe hiçbir şey katamazdı. Ve onu reddedip her zaman bildiği o içine kapanık hayatta kalmak, hak etmediği bir şeye yönelmekten çok daha iyiydi. Babasına yardım etmenin başka bir yolunu düşünecekti.

"Lord Dunmeath balo salonunda sizi bekliyor," dedi Bayan Harding. "Anladığım kadarıyla evlilik cüzdanıyla. Ayrıca babanızın borçlarını çoktan ödediğini söyledi."

Emma bu açıklama karşısında buz gibi oldu. "Ne yaptı?"

"Sizin reddinizi kabul etmek istemedi anlaşılan."

Bir an gözlerini kırptırdı, anlamaya çalışıyordu. Neden böyle bir şey yapmıştı? Onunla evlenmek istemediğini biliyordu. Ama şimdi ona bağımlıydı. Niyeti ne olursa olsun, sanki onun seçme hakkını elinden almaya çalışıyor gibiydi. Ve bu onun için kabul edilebilir değildi, kesinlikle.

"Bunu yapmamalıydı," diye itiraz etti Emma. "Ona evlenmek istemediğimi söyledim."

"Onu göndermemi ister misin?" diye sordu Bayan Harding.

"Hayır. Onunla konuşacağım." Ve umarım onu evlenmemeleri için gereken tüm sebepler konusunda ikna edebilirdi.

"Burada bekle, ben ona hazır olduğunu söyleyeceğim."

Öyle de yaptı, ama Emma sessizce beklemek yerine, daha karmaşık bir parçayı çalmaya başladı: Beethoven'ın sonatlarından birinin üçüncü bölümü, ona hayal kırıklığını ifade etme fırsatı verdi. Sadece açılış cümlelerini biliyordu, ama bu ona tuşlara saldırma olanağı sağladı.

Lord Dunmeath odaya girip yaklaştığı anda, tanıdık çam kokusunu aldı; muhtemelen tıraş sabunundan geliyordu. Piyanonun yanında durmuş, bitirmesini bekliyordu. Bir sonraki dizeyi unuttuğunda ise elleri hareketsiz kaldı.

"Çok iyisiniz, Bayan Bartholomew. Çalmanızı dinlemekten keyif aldım." Derin baritonu savunmalarının altından kaydı ve kalbinin iltifatına nasıl ısındığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Teşekkür ederim. Ama bu seninle evlenemeyeceğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Bayan Bartholomew..."

"Hayır, bırak konuşayım," dedi ve sözünü kesti. "Babama yardım etmek için yaptıklarını takdir etsem de fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi. "Parayı en kısa sürede geri ödeyeceğim."

"Sanırım sebeplerimi anlamıyorsun." Sesi, onu daha fazla kızdırmamaya çalışıyormuş gibi sakinliğini koruyordu.

"Bir eş istiyorsun. Ve nedense, seninle evlenmeyi reddetmemi kabul etmiyorsun." Kulağa yeterince açık geliyordu.

"Açıkça konuşabilir miyiz, Emma?" diye sordu yumuşak bir sesle. İsminin bu samimi kullanımı onu hazırlıksız yakalamış ve tedirgin etmişti.

"Öyle sanıyordum." Ona nedenlerini söylemişti; tek sorun, adamın bunları kabul etmemesiydi.

"Hayır. Gerçeği saklamaya çalışıyordum ve sanırım sana her şeyi anlatmamın zamanı geldi." Sesinde, onun tam olarak ne demek istediğini merak etmesine neden olan, huzursuzluğunu daha da artıran bir ton vardı.

Ama devam etti: "Ve karşılığında, neden istediğin koca olmadığımı bana söylemeni istiyorum. Reddedişin gerçek nedenlerini bilmek istiyorum"

ve bana başka biriyle evlenmemi söylemeyi bırak. Bunun için zaman yok."

"Ne demek zaman yok?" Sözlerindeki bir şey ona alışılmadık geldi.

"Her şeyi birazdan açıklayacağım," dedi. "Ama önce, benden hoşlanıp hoşlanmadığınızı bilmek istiyorum. Evlenmeyi reddetmenizın sebebi benimle yaşamak veya yatağımı paylaşmak istememeniz mi?"

Bunun üzerine yüzü kıpkırmızı oldu. "Gerçekten de açık sözlüsün, değil mi?" Ama bir kocayla yakınlaşmayı hayal ettiğinde, Cormac onu rahatsız etmiyordu. Tam tersine. Onu çok iyi göremese de, en ufak bir dokunuş onu tedirgin ediyordu. Sesi onu içine çekiyor, teninin kokusu da ona daha da yaklaşmak istemesine neden oluyordu.

"Senden hoşlanmıyorum," diye itiraf etti. "Ama sana güvenmiyorum."

Elini tutmak için uzandı. İtiraz etmek istese de, başparmağı avucunun kenarını okşadığında sözleri sustu. Hafif okşama, vücudunun diğer yerlerine dokunduğunu hayal etmesine neden oldu. Göğüsleri gömleğine sürtünerek sızlıyor, bacaklarının arasında bir sıcaklığın filizlenmeye başladığını hissediyordu.

"Peki o güveni kazanmak için ne yapabilirim?" diye sordu.

Parmakları onun parmaklarına kenetlenmişti ve eğer dürüst olacaklarsa her şeyi kendisinin söylemesi gerektiğine karar verdi.

"Evlenmek istiyorum. Belki bir gün çocuk sahibi olurum," diye itiraf etti. "Ama hep çok küçük bir aileye sahip biriyle evlenmeyi hayal ettim. Belki bir tüccar ya da en fazla bir şövalye. Sen bir kontsun. Kontes olursam, benden bekleneni asla yapamam."

"Sizden tek beklentim yemeklere katılmanız, bana arkadaşlık etmeniz ve bana mümkün olan en kısa sürede bir mirasçı vermeye çalışmanızdır."

Bunu duyunca gözlerini kırptırdı. Her ne kadar herhangi bir kocanın bir varis istemesi beklenmedik bir istek olmasa da, sözlerinde hafif bir çaresizlik sezdi. Bu, sık sık yatağını paylaşmak isteyeceği anlamına geliyordu ve bu düşünce onu korkutuyordu.

Ama yine de ona gerçeği söylemeye zorladı kendini. "Okuyamıyorum, Cormac." Adını söylemek, beklemediği bir yakınlık yarattı. "Zor yazıyorum. Hesapları idare edemiyorum ve İrlanda'daki evinde yolumu bulabileceğimden de şüpheliyim. Her şeyi geride bırakıp, hizmetçilerin beni beceriksiz göreceği bir evin hanımı olmamı mı istiyorsun?"

Elini geri çekti. "Körlüğümü gizli tutmak için çok uğraştım. Ama evinizdeki herkes bunu bilirdi. Sana acırlardı... ve neden benim gibi bir eş

seçmek için kendini alçalttığını merak ederlerdi."

Boğazında bir ağrı hissetti ve ekledi: "Beni hor görmeye başlayacaksın. Ve ben bunu istemiyorum."

Onun sessizliği onu tedirgin ediyordu ama sonunda ona gerçeği söylediği için rahatlamıştı.

"Yani, eğer önemsiz bir adam olsaydım, benimle evlenir miydin?"

"Ben... Sanırım yapardım." Ama kelimeleri söyler söylemez suçluluk duygusu geri geldi. "Anlamadığım şey, neden benimle evlenmekte ısrar ediyorsun? Başka kadınlar da var."

Yavaşça iç çekti ve sonunda konuştu. "Daha önce de söylediğim gibi, zaman yok. Dünyada tek istediğim şey var Emma, o da koca ve baba olmak."

Bu, kendi rüyasının bir yansımasıydı ama sözlerinde daha karanlık bir şeyler seziyordu. Bir şey onu beklemeye, konuşmasını bitirmesine izin vermeye zorluyordu.

"Sana söz veriyorum ki, benimle evlenirsen seni asla hor görmeyeceğim. Kocan olarak geçirdiğim her gün için minnettar olurum. Ve eğer bir çocuğumuz olursa, hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemez."

Tekrar elini uzattı, ama bu sefer sanki ondan güç arıyormuş gibiydi. "Sorumsuz ve unutkan olduğumu düşündüğünü biliyorum. Bana ihtiyacın olduğunda seni hayal kırıklığına uğrattım. Ve bunu tekrar yapmam mümkün, hatta muhtemel. Ama orada olmak istemediğim için değil."

"Peki neden?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Çünkü ölüyorum Emma. Yıl sonuna kadar dayanmam pek olası değil."

Bir an konuşamadı. İtiraz sözcükleri dudaklarına döküldü ama hiçbir şey söyleyemedi. Çünkü bunun bir abartı olmadığını hissediyordu. Sesindeki acıyı fark etti ve şimdi bile sesindeki bitkinliği duyabiliyordu.

"Yani, zaman yok dediğinde..."

"Tam olarak bunu kastediyorum," diye cevapladı. "Kısa kadar dayanabilecek miyim, yoksa gelecek hafta ölecek miyim bilmiyorum."

Sesindeki ciddiyet, beklenmedik bir hüznün dalgası getirdi. "Nasıl emin olabilirsin? Bir doktora göründün mü?"

"Birçok," diye yanıtladı. "Ve hepsi de bunun erkek soyundan geçen bir hastalık olduğu konusunda hemfikir. Babam öldü, ağabeyim Finn de öldü. Hastalandığımda annem beni buraya gönderdi." Duraksadı ve ekledi: "Zehirlenip zehirlenmediğimizi sordu. Ama Londra'ya kimsem olmadan

vardım. Birkaç hafta sonra hizmetçi tuttum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hastalık geri geliyor."

Konuşmasını bekledi ve hiçbir şey söyleyemeyince ekledi: "Açıkçası, bunun büyük ihtimalle geçici bir evlilik olacağını söyleyebilirim. Bittikten sonra, eğer çocuk sahibi olamazsan, kuzenim miras alacak. Tabii o da hastalanmazsa."

"Sana bir varis vermemi mi istiyorsun?" dedi yavaşça, elini bırakarak. Bu düşünce onu tedirgin etti, çünkü evlenmeyi, hele ki anne olmayı aklından bile geçirmemişti.

"Evet," dedi. "Ve evlenme teklifin karşılığında babanın tüm borçlarını ödedim." Bir an bekledi ve "Düşünür müsün?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye geçiştirdi.

Ve gerçekten de öyle yapmamıştı. Bir bakıma, seçme hakkını elinden almıştı. Reddederse, bu onu nankör bir insan yapardı, çünkü ona babasının özgürlüğünü hediye etmişti. Ama diğer yandan, Cormac'ı neredeyse hiç tanıımıyormuş gibi hissediyordu ve Cormac da ona nasıl bir adam olduğunu gerçekten anlaması için hiç zaman vermemişti. Bir varis için duyduğu çaresiz arzuyu anlasa da, sanki babasının borçları karşılığında bedenini satıyormuş gibi hissediyordu.

Sanki dokunuşundan güç alıyormuş gibi elini tekrar tuttu. "Ölmek istemiyorum Emma. Hastalığımla seni yormak da istemiyorum. Ama son birkaç gün, zamanımın sona erdiğini açıkça gösterdi."

"Ya sana bir çocuk veremezsem?" diye sordu sessizce.

"O zaman elimden gelen her şeyi yaptığımı bilerek ölebilirim." Elini yanağına götürdü ve parmak uçlarının altında sert sakalını hissetti. Ona dokunmak için bir davet gibiydi ve bu anı yüz hatlarını keşfetmek için kullandı. Koyu kahverengi saçlarını görebiliyordu ama gözlerini kapatıp yüzünün kenarlarını takip etti. Güçlü bir çenesi, düz bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Parmakları yanaklarından çenesine doğru kaydı ve adam yüzünü çevirip avucuna bir öpücük kondurdu. Saçlarına dokunmak için uzandığında, yakasına doğru kabaca kesilmiş, modaya göre biraz daha uzun olduğunu fark etti.

"Gözlerin ne renk?" diye sordu.

"Gri," diye cevapladı. Sonra ellerini omuzlarına koydu. Dokunuşundan bahsetmedi ama bunun onun onu görme biçimi olduğunu anlamış gibiydi.

Ellerini yüzüne doğru uzattı ve ne olduğunu anlamadan eğilip bir öpücük kondurdu. Sıcak dudakları dudaklarına yapıştı ve aniden bir hüznün dalgası onu sardı, sonra da bambaşka bir şeye dönüştü. Sanki içine uzanıp binlerce şüpheyi itmiş ve dünyada sadece kendisi kalmış gibiydi.

Ağzı onun ağzını okşuyordu, dili dudaklarının kenarlarını takip ediyordu, ona açılıp açılmayacağına dair sessiz bir soru soruyordu.

Ve bunu yaptığında her şey değişti.

Öpüşme giderek alevlendi ve onu o kadar kendine çekti ki, vücudunun her çizgisini hissedebiliyordu. Dudaklarının onunkilere değmesinden daha fazlasıydı bu; bir davetti.

Elleri kalçalarına doğru indi ve vücudunun sert gücünü hissedebiliyordu. Onu, yasak olana teslim olma konusundaki çekingenliğinin sınırlarını aşmaya teşvik ediyordu.

Emma, sesindeki o bitkinliği daha önce de duymuş olmasına rağmen, onun ölebileceğine inanmak istemiyordu. Böyle bir risk almaktan korkuyordu çünkü bu adamı daha iyi tanımak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ama zaman yoktu, değil mi?

Yavaşça nefes verdi, acaba böyle bir inanç sıçrayışına cesaret edebilir miydi diye merak ediyordu.

Cormac, Emma'yı öpmenin böyle olacağını hiç düşünmemişti. Utangaçlığını tahmin etmişti ama sanki her ayrıntıyı, her çizgiyi öğreniyormuş gibi ellerinin yüzündeki dokunuşu onu çıldırtıyordu. O hassas elleriyle vücudunu keşfettiğini hayal etti ve neredeyse çıldıracaktı.

Geri çekilince dudaklarının şiştiğini, mavi gözlerinin parladığını fark etti. Koyu saçları yüzüne dolanmış, yanaklarında da bir kızarıklık oluşmuştu.

"Bana bir cevabın var mı?" Ellerini beline koydu, eğer geri çekilmek isterse diye hafifçe orada tuttu.

"Cevaplardan çok sorularım var," diye itiraf etti. "Beynim dönüyor."

"Kalbin sana ne diyor?" Öpücüğün dengeyi kendi lehine çevirebileceğini hissetti.

"Akıllıca cevap hayır olurdu. Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki," dedi.

"Akıllılık etme," dedi, bir öpücük daha çalmak için eğilerek. "Çok, çok aptalca davran."

Aniden bir kahkaha koptu, ardından hüznünlendi. "Lord Dunmeath, babam için yaptıklarınızdan dolayı minnettarım. Ama—"

"Hayır deme, henüz değil." Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden sözünü kesti. "Aramızda bir evlilik sözleşmesi yapmayı öneriyorum. Bana istemediğin her şeyi ve istediğini söyle. Bir anlaşma yaparız. Benim de bir varis dışında tek bir şartım var."

Onu inceledi ve sordu: "Peki bu ne?"

"Aşık olamayız." Emma'nın yumuşak kalpli olduğunu anlasa da, kendisinin ölmek üzere olduğunu biliyordu. Emma'nın kendisi için yas tutmasını istemiyordu, birlikte bir gelecekleri olmayacağını bildiği için ona aşık olmak da istemiyordu. "Ne kadar az zamanımız kaldığını düşünürsek, arkadaşlık en iyisi olurdu."

Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü ve bunu düşünüyormuş gibi göründü. Sonunda, "Sanırım bir sözleşme hazırlayacaksak kağıda ihtiyacımız olacak, değil mi?" diye cevap verdi.

Cevabı aniden bir rahatlama hissi uyandırdı. "Ve bir kalem ve mürekkep."

"Sözleşmemize Bayan Harding veya Bay Gregor'un tanıklık etmesini istiyorum," dedi. "Çünkü kendim okuyamıyorum."

"Makul bir talep," dedi. "Ama önce şartları hazırlayıp daha sonra imzalarımıza tanıklık etmelerini sağlayabilirsek, belki de anlaşılamadığımız noktaları tartışmak için zamanımız olur?"

"Pekala." Adam kağıt ve kalem bulup mürekkep hokkasını açarken kadın bekledi. Kalemi mürekkebe batırdı ve "Aşık olmayacağız" yazdı.

"İlk şartın nedir?" diye sordu.

"Öncelikle, görme sorunlarımı ekibinize açıklamayın," dedi. "Bırakın yolumu bulmaya çalışayım. Sonunda gerçeği öğrenecekler, ama ilk başta beni kusurlarımla yargılamalarını istemiyorum."

Yazdı ama hiçbir şey söylemedi. Evinin ne kadar büyük olduğunu bilmiyordu ve alışması epey zaman alacaktı.

"İkincisi, benden okuma yazma isteme," diye devam etti. "Bu konuda bana yardımcı olacak bir sekretere ihtiyacım olacak."

Hızlıca yazdı ve tüm isteklerini not etti. Çoğu ev işleriyle ilgiliydi ve yazarken, hiçbirinin evlilikleriyle ilgili olmadığını fark etti. Altı şart yazdıktan sonra, "Sıra bende," dedi.

Duraksadı ve yazarken yüksek sesle okudu. "Bana mümkün olan en kısa sürede gönüllü olarak bir varis vermek için elinden geleni yapacaksın. Gecikme söz konusu olamaz."

Ondan bunu istemenin çok fazla olduğunu bilse de, gerçek buydu. Birkaç hafta içinde, çocuk sahibi olacak gücü bulamayabilirdi.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve aşağıya baktı. "B-ben deneyeceğim."

Kadının ifadesindeki utangaçlığı gördü ama kendisinden öğrenmediğini hissetti, bu da bir avantajdı. Sonra bir sonraki koşulunu ekledi.

"Şimdi, seni rahatsız eden bir şey varsa bana söyleyeceksin. Kadınların zihnini okumakta berbatım. Geçtiğimiz yıl birçok kişiyi gücendirdiğimi biliyorum, ama nedenini bilmiyorum."

"Bir kadına tanıştıktan on dakika sonra evlenme teklif etmeniz bununla ilgili olabilir."

Sesinde hafif bir alaycılık sezdi ama alınmadı. Bunun yerine, geri adım atıp, "Haklısın. Muhtemelen çok bekledim," diye cevap verdi.

Bunun üzerine yüzü neşeye aydınlandı, ama hiçbir şey söylemedi. Cormac kalemi tekrar eline aldı. "Son şartım, körlüğün yüzünden yapamadığın her şeyi deneyimlemeni istiyorum. Okumak, resim yapmak, dans etmek - denemek istediğin her şeyi yapacağız."

Kadın sustu, umduğu kadar coşkulu değildi. "Lord Dunmeath—"

"Cormac," diye düzeltti. "Yalnız kaldığımızda, adımı, bir chroí'yi söylemeni istiyorum."

"Cormac, senin yapmak istediğin şeyleri biz de... yapmamalı mıyız?" diye sordu. "Ölüyorsan eğer?"

Sözleri onu aniden durdurdu. Onu evliliğe ikna etmeye o kadar odaklanmıştı ki, ne istediğini gerçekten düşünmemişti. Çünkü dürüst olmak gerekirse, evliliğin çok uzun süreceğini düşünmüyordu.

Ama onun sözleri, hiç düşünmediği bir düşünceyle onu sarstı. Tek istediği onunla birkaç ay mutlu olmakken, onun onu düşünmesi yüreğini bir ağırlıkla doldurdu.

"Yapacağız," dedi. "Birlikte yapacağız."

"Hazır mısın?"

Emma, elini babasının koluna koyarken kalbi küt küt atıyordu. "Öyleyim." Üç gün önce eve dönmüştü ve o zamandan beri bir düğün planları girdabına kapılmıştı. Cormac, ona çiçekler ve nasıl bir gelinlik istediğini sorarak hazırlıkların çoğunu yapmıştı. Yeni bir şeye vakit olmadığı için, kabartma işlemeli mavi balo elbisesini giymişti. Lucy saçına yardım etmişti ve tuhaf bir şekilde üvey annesi her zamankinden daha nazik davranmıştı; sanki yaptıklarından dolayı kendini suçlu hissediyormuş gibiydi.

Ancak Emma, düğün günü olmasına rağmen, açık artırma nedeniyle onu affetmeye hazır değildi.

"Evlenmek için seçtiğin adamdan memnun musun Emma?" diye sordu babası. "Borçlarım konusunda bana yardım ettiğini biliyorum, minnettarım. Ama eğer ondan hoşlanmıyorsan, başka bir yol bulabiliriz."

"Hayır, Lord Dunmeath'i severim," diye itiraf etti Emma, "ama evimden bu kadar uzakta yaşamak beni endişelendiriyor." Başka bir ülkede, muhtemelen evin hanımı olmasını istemeyecek yabancılarla birlikte olma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Babası, oturma odasına giden kapının önünde kalan on altı basamağı onunla birlikte yürümeye başladı. Özel bir izinle evleneceklerdi. Lucy'nin iddia ettiği evlilik cüzdanı görünüşe göre sahteydi, ancak Cormac düğün için gerekli olan gerçek cüzdanı edinmeyi başarmıştı.

Oturma odasının kapısına vardıklarında, biri eline bir buket çiçek tutuşturdu. Zambak ve güllerin hoş kokusu onu gülümsetti ve odaya doğru ilerledikçe, koku odayı sardı.

Cormac'ın bunu onun için yaptığını fark etti. Neredeyse hiçbir şey göremese de, çiçek kokusu hiç beklemediği bir hediye idi. Yüreğinde beklenmedik bir minnettarlık hissetti.

Ve sonra müzik geldi. Kemanların sesini duydu ve güzelliği yüreğini doldurdu. Hiç beklemediği ikinci bir hediye idi bu.

Bu, fark ettiğinden daha tehlikeliydi. Kont, ona unutulmaz bir düğün günü yaşatmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ama gerçek şu ki

ölecekti. Ne kadar ömrü kaldığını veya ne olacağını bilmiyordu, ama görünmez bir sızı onu fiziksel bir darbe gibi sardı.

Aşık olamayız.

Anlaştıkları en temel kurallardan biriydi bu. Ve onu tehdit eden mutluluk dalgasına rağmen, kalbinin etrafına görünmez bir duvar örmeye zorladı kendini. Arkadaşlıktan öte bir şey hissetmesine izin vermeyecekti. Bunu yapamazdı. Ama yine de, Cormac'ı kaybetme düşüncesi göğsünde bir sızıya neden oluyordu.

Babası yürümeyi bıraktı ve bir an sonra onu Cormac'a verdi. Müzisyenler şarkılarını bitirirken, damat elini tutup hafifçe sıktı.

"Çok güzel görünüyorsun, Emma," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim." Kısa bir duraklamanın ardından ekledi: "Çiçekler ve müzik için de teşekkür ederim. Çok güzeller."

Ardından yeminlerini ettiler ve evlendiler. Cormac dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve ardından konukların alkışlarını duydu. Yaklaşık bir düzine kişi olduğunu tahmin etti ve kısa süre sonra Leydi Ashleigh ve kocasının yanı sıra Lord ve Leydi Scarsdale'in tebriklerini duydu.

Bayan Harding ve Bay Gregor da oradaydı, ama Cormac'ın ailesinden kimsenin burada olmadığı aklına geldi. Bu onu rahatsız mı ediyordu? Ne düşüneceğini bilemedi.

Sabahın geri kalanı ve öğleden sonra, güzel yemekler ve daha fazla müzikle bir kutlamaya dönüştü. Sonra yeni kocası onu dansa davet etti.

Dudaklarından bir ret sesi döküldü, ama sonra burada sadece arkadaşları ve ailesi olduğunu fark etti. Tökezlemesinin ne önemi vardı? Ona çok şey vermişti ve karşılığında da bunu istiyordu. Böylesine küçük bir ricaya hayır demek doğru değildi.

"Tamam," diye onayladı.

Ama Cormac onu şaşırtarak dışarı çıkardı. Bir anlığına elini bırakıp kapıyı arkasından kapattı.

"Hâlâ müziği duyabiliyor musun?" diye sordu ellerini tutarken.

Ve yapabiliirdi. Ellerini beline koydu ve vals yaparken yüzünde güneş ışığını hissedebiliyordu. Hava serin ve sonbahar hızla yaklaşıyor olsa da, bu günün sıcaklığını ve güneş ışığını hatırlayacaktı.

Elini adamın yüzüne doğru uzattı ve o anda teninin serinliğini hissetti. Alnına ve yanaklarına dokundu ve adam gülümsemeye çalışsa da kendini iyi hissetmediğini hissetti.

"Ne kadar acı çekiyorsun?" diye sordu.

"Önemli değil. Bugün bizim düğün günümüz ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin vermeyeceğim."

Bu, onun iyiliği için cesur bir tavır takındığı anlamına geliyordu. Ve bu durum, hiçbir şey yokmuş gibi görünmeye çalışırken kaç gün acı ve ızdıraba katlanmak zorunda kaldığını merak etmesine neden oldu. Çok yorucu olmalıydı.

"Sana getirebileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Yiyecek ya da içecek bir şey olabilir mi acaba? Yoksa erken çıksak da dinlenebilseydin?"

Başını iki yana salladı. "Fark etmez Emma. İstedğin kadar kalacağım." Emma bir itiraz daha edemedi eğilip bir öpücük aldı.

Bu, evlilik yeminlerini mühürleyen öpücükten çok farklıydı. Onu, dünyada çok az zamanı kaldığını bilen bir adam gibi öptü. Savunmasını kuşatırken, kadın ona tutundu ve teslim oldu.

Dokunuşuyla bedeni canlandı, daha fazlasına uyandı. Kalçalarının birleştiği yerde arzusunu hissedebiliyordu ve içinde yankılanan bir sızı karşılık verdi. Teninin çam kokusu onu cezbetti ve öpücüğü bırakıp yüzünü boğazına yaslayarak içine çekti.

Titrek bir nefes verdi ve "Fikrimi değiştirdim. Hadi artık eve gidelim." diye itiraf etti.

Emma buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu ama parmak uçlarının altında, adamın boğazındaki nabız kendi nabzı kadar vahşiydi.

Düğün gecelerinde olacaklar konusunda kendi korkularını inkar edemiyordu. Üvey annesi ona hiçbir şey söylememişti ve çocuk sahibi olma konusunda sahip olduğu tek bilgi, balo salonunda duymaması gereken dedikodular ve fısıltılardı.

"Biraz daha kalabilir miyiz?" diye sordu. "D-Düğün pastamız hâlâ bizde," dedi. "Ve konuklarımız bekliyor olacak."

Durdu ve alnını onun alınına dayadı. İsteklerine boyun eğmesine rağmen, acısından uzaklaşmak istediğini hissetti. Ellerini bir an yüzünün iki yanına koyduktan sonra geri çekildi.

"Anlaşmamızı unutmadım," dedi. Korkmuş olsa da, Dunmeath Kontu Cormac Ormond'un ona yardım etmek için elinden geleni yaptığını düşündü. Karşılığında tek istediği bir çocuktı. Elbette korkularını bir kenara bırakıp ona ihtiyacı olanı verebilirdi.

Yedinci Bölüm

Kutlamadan ayrılmaları öğleden sonra olmuştu ve Cormac düşünle ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Midesi bulanıyordu, ama Hawkins'in acısını dindirmek umuduyla onun için bulduğu ilaçları içmişti. Ama sonunda evlenmişti. Ve eğer bu şiddetli acının üstesinden gelebilirse, Emma'nın yatağını paylaşacak ve belki de varisini doğurmayı deneyecekti.

Araba Arnavut kaldırımlı sokaklarda yoluna devam etti ve adam hastalığını düşünmemeye çalışarak derin derin nefes aldı. Karısı karşısında oturmuş, dalgın bir ruh hali içindeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Korkmamaya çalışıyorum," diye itiraf etti. "Sorumluluklarımın farkındayım ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Eldivenli elini tutmak için uzandı. "Bu evliliği kabul ettiğin için minnettarım. Ve sana zarar vermeyeceğime yemin ederim. Sana sadece zevk vermeyi umuyorum."

Kadının sığ nefesini duyabiliyordu, ama kadın karşılık olarak elini sıktı. "Deneyeceğim."

Uzun zamandır bir bakireyle ya da herhangi bir kadınla birlikte olmamıştı. O zamanlar bile, kendisi toy bir delikanlıydı ve hızlı bir düşüşten başka hiçbir şey bilmiyordu. Bunun Emma için iyi olmasını, birlikteliklerinden keyif almasını istiyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye yemin etti. Bir süre sonra araba, evinin önünde durdu. Cormac onu araçtan indirdi ve girişe doğru yürürken, "On bir adım," diye mırıldandı.

Kadının eli adamın koluna daha sıkı sarıldı ve gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Ama adam ilk basamağın önünde durdu ve sonra onunla birlikte ön kapıya doğru yürüdü. Nefes nefese, "İki tane daha, sonra eşik," diye mırıldandı.

Uşak kapıyı onlar için açtı ve ardından sekreteri Hawkins gülümseyerek öne çıktı. "Sizi ilk karşılayan ben olabilir miyim, Leydi Dunmeath?"

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Emma, cevap verircesine gülümseyerek.

Sonra Hawkins, Cormac'a ekledi: "İsteddiğiniz tüm düzenlemeler yapıldı, efendim."

"Çok güzel." Emma'ya dönüp sordu: "Evi gezmek ister misin? Yoksa önce dinlenmeyi mi tercih edersin?"

Yanakları kızardı ve "Eğer sakıncası yoksa bir tur atabilirim." diye cevap verdi.

Oyalanıyordu; yüzünden anlaşıyordu. Ama yine de yeterince erkendi. Karısı şapkasını çıkardı ve pelerinini çıkarmasına yardım edip ikisini de bir uşağa uzattı. "Allen bunları alacak."

Yakınlarda iki hizmetçi daha bekliyordu ve Cormac onları da tanıştırdı. "Leydi Dunmeath, uşağımız Graham ve hizmetçimiz Bayan Foster'ı tanıştırebilir miyim? Eminim daha sonra onunla görüşmek isteyeceksiniz."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi Emma. Sonra Cormac'a, "Ailenizle tanışmak için yola çıkmadan önce Londra'da ne kadar kalacağız?" diye sordu.

"Birkaç gün daha," diye yanıtladı. Hastalığını biraz daha erteleyebilmeyi umuyordu. "Ama önce deniz kenarına gitmeyi düşünmüştüm. Balayımız için."

Kolundaki tutuşunun gevşediğini, gerginliğinin ortaya çıktığını hissetti.

"Tamam," diye cevap verdi.

"Bayan Foster, akşam yemeğimizi bu gece geç saatlere kadar yiyemeyeceğiz. Canımız istediğinde ziyafet çekerim." Düğün kutlamalarının ziyafetinden sonra, henüz yemek yemeye gerek yoktu. Sonra Emma'ya, "Sana evi gezdireyim," dedi. Hizmetçileri gönderip onu sola doğru çevirdi. Koridorda yavaş adımlarla yürüdüler ve Emma da onunla birlikte saydı.

"Burası bizim kütüphanemiz," dedi ve onu kapıdan içeri doğru yönlendirdi.

"On dokuz basamak," dedi sessizce. Bir an derin bir nefes aldı. "Burada gül var mı?"

"Odanın diğer tarafında bir vazo var."

"Koklayabiliyorum." Elini bıraktı ve o, oturma odasını keşfederken, adımları sayarken ve kitaplıklara dokunurken oturdu. "Çok güzel bir oda."

Ama parmaklarını kitap başlıklarının üzerinde gezdirirken, hikâyeleri okumanın ne kadar keyifli olduğunu hiç bilmediğini fark etti. Belki de ona bu hediye verebilir ve aynı zamanda düğün gecesi hakkındaki gerginliğini yatıştırabilirdi.

"Bir dakika oturur musun?" diye sordu. "Sana vermek istediğim bir şey var. Farklı bir düğün hediyesi."

Onu kanepeye götürdü ve oturduktan sonra, kitapları karıştırıp bir masal kitabı aradı. Sonra sayfaları çevirerek iyi bir hikâyeye aradı. Almancaydı ama yüksek sesle okurken tercüme etti.

"Bir zamanlar ormanın derinliklerinde, küçük bir kulübede iki kızıyla yaşayan dul bir kadın varmış. Her gün en büyük kızına dışarı çıkıp kuyu başında iplik eğirmesini emredermiş."

"Cormac, ne yapıyorsun?" Sesi eğlenceliydi, elini tuttu ve yanına oturdu.

"Eğer dinlemek istersen sana bir peri masalı anlatacağım."

"Bir peri masalı mı? Bana evi gezdirdiğini sanıyordum."

"Hikaye okumanın keyfini hiç tatmadığını fark ettim. Ve bundan hoşlanabileceğini düşündüm."

Yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Ben çocuk değilim Cormac. Bana kitap okumana gerek yok."

Niyetini yanlış anlamıştı. "Ah, endişelenmene gerek yok, bir stor. Çocuk olmadığının tamamen farkındayım." Eli beline gitti ve onu kucağına oturttu. Katı uyarılma hissini durduramıyordu ama onun bu kadar yakınında olması, savaştığı hastalığa iyi gelen bir merhemdi.

Bir an boğazının kokusunu içine çekti. Nabızı hızla atıyordu ve saçlarına dokunmak için elini uzattı. Ellerini yüzüne çekti ve avucunu öpmek için ağzını çevirdi. Vücudunun titrediğini hissedebiliyordu ama bunun korkudan mı yoksa kendi arzusunun yankısından mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar istememiştim."

"Artık kocam olman bana gerçek gibi geliyor," diye mırıldandı.

Onu kanepeye yaslayıp, öperek, dudaklarının her yerini izleyerek ağzının şeklini öğrenmek istiyordu. Giydiği gelinlik, vücudunun kıvrımlarını sıyrıp omuzlarını ortaya çıkarıyor ve her kıvrımını gözler önüne seriyordu. Güzel teninin daha fazlasını görmek için o düğmeleri çözmek istiyordu.

Bunun yerine, "Artık karım olduğun için minnettarım Emma. Ama sana acıdığım için bir hikaye okuduğumu düşünme. Bu, sana kur yapma şeklim. Eğer dinlemeye istekliysen." diye sordu.

"Bana kur yapmana gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Zaten evliyiz."

Kitabı açtı ve kaldığı yerden devam etti. Kollarındayken ona Holle Ana'nın hikâyesini okudu. Hikâye boyunca yüzünü izledi. Yüzünde, sanki böyle hikâyelere açmış gibi bir yumuşaklık vardı.

Ve bu onun baştan çıkarılmasının başlangıcıydı.

Emma, Lord Dunmeath ona okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Lord Dunmeath'in sesi, peri masalını canlandıran İrlanda aksanlı, zengin bir baritondur. Bu masalı daha önce hiç duymamıştı ve sanki önünde bambaşka bir dünya açılmış gibiydi. Okurken, Lord Dunmeath'in bedeninin altında olduğunun, kollarının ona dolandığının tamamen farkındaydı.

Ve içinde sızlayan bir özlem, bu adama dokunma ihtiyacı hissetmeye başladı. Ona doğru kaydı ve adamın ereksiyonunun çıkıntısı nefesini kesti. Adam gerildi ama hikâyeyi bitirdi.

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Çok fazla."

Kitabı bir kenara bıraktı ve kadın ellerini kucağında tuttu, şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Cormac, kollarını beline doladığında, dile getirmediği sorusuna cevap verdi. Alnını onun alnına değdirdi ve kadın, adamın nefesinin sıcaklığını dudaklarında ve teninin yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordu.

Nedenini anlamadan, ona doğru eğilip onu öptü. Bu hareket, içinde bir fırtına koparmış gibiydi ve adam, kızın ağzını ele geçirip dilini dudaklarının birleşim yerine sürttü. Adamın ne istediğini bilmiyordu ama ağzını hafifçe açtığında, adamın dili içeri girdi.

Öpüşme derinleşti ve Emma inleyene kadar kucağında hareket etti. "Beni öldürüyorsun, Emma."

Ne demek istediğini anlamasa da kollarını boynuna doladı. Öpücük ona bir güç hissi verdi ve onu taklit edip dilini onunkine sürttüğünde, adam onun pozisyonunu ayarlayarak penisini bacaklarının arasına yerleştirdi.

Ona bastırđıđı uzunluğu hissedebiliyordu ve bunun ne kadar güzel hissettirdiğini fark edince şok oldu. Onu sertçe öpüyordu ve vücudunun hareketi bacaklarının arasını ıslatıyordu. Göğüsleri bile elbisesinin altında sıkışıyor gibiydi.

Onu kanepeye yatırmaya başladığında, aniden kendine geldi. "Cormac," diye fısıldadı, öpüşmeyi yarıda keserek. "Biri bizi görebilir."

İrlandaca kısık sesle küfretti ve sonra onu kucağından indirdi. "Hadi yukarı çıkalım, bir stor."

Nefesi düzensizdi ve o kader anının yaklaştığını biliyordu. Gelinliğini çıkarıp evliliğini taçlandıracaktı. Bilinmeyenin korkusuyla, şimdi hissettiği arzu arasında kalmıştı.

Lord Dunmeath'i neredeyse hiç tanımıyordu ve onunla yakınlaşma düşüncesi düşüncelerini dağıtıyordu. Yukarı kata ve yatak odasına giden koridora çıkarken basamakları takip etmeyi bıraktı.

Cormac onu odaya götürdü ve kapıyı arkasından kapattı. Şöminede yanan parlak bir ateş görünce şaşırdı. Oda sıcaktı ve her yerden çiçek kokuları geliyordu.

Tıpkı düğün çiçeklerini getirdiği gibi, bunu da onun için yapmıştı. Düşünceli bir hediyeydi ve onun nezaketinden cesaret almıştı.

Cormac elini tuttu ve onu ateşe doğru çekti. "Üşüyor musun?" diye sordu.

Emma başını iki yana salladı ama gergin bir ürpertiye bastıramadı. Yoksa beklenti miydi? Cormac'ın onu öpücükleriyle baştan çıkardığını inkâr edemezdi. Kucağında oturmaının verdiği hisle bile bunalmıştı ve ona okuduğu hikâye savunmasını yıkmıştı. Şimdi bu ayartmaya teslim olma zamanıydı.

"Hayır, üşümüyorum artık," diye cevapladı. Sonra ellerini göğsüne koydu, avuçlarının altında kaslarının sıcaklığını hissetti. Ona zarar vermeyecekti; buna inanıyordu. Ama onu en çok ürküten şey, ona verdiği tepkiydi; içinde uyandırdığı özlem. Ve cesaret edip ekledi, "Elbisemi çıkardıktan sonra üşüeyebilirim." Sonra sessizce soyunması için ona sırtını döndü. Elleri düğmelerine değdiğinde tekrar titredi. Düğmeleri teker teker açıp tenini açığa çıkardı. Sonra ağzı ensesine indi ve her düğmeyi açarken biraz daha aşağıyı öptü. Çok geçmeden elbisesi yere kaydı ve korsesi, iç gömleği ve jüponlarıyla ayakta durdu.

Emma, Cormac'ın ağzının tenine dokunuşuyla büyülenmiş bir şekilde gözlerini kapadı. Cormac'ın düzensiz nefes alış verişini dinledi ve nasıl hissettiğini merak etti. Şimdi bile üzerinde bir hüznün vardı, zamanının tükendiğini bilen bir adamın hüznü. Omuzlarına ve kollarına öyle dikkatli dokunuyordu ki, sanki vücudunu ezberlemeye çalışıyordu.

Korsesinin bağcıklarını yavaşça gevşetti, ta ki giysiyi çıkarabilene kadar. Sadece iç gömleği ve kombinezonuyla Emma, kendini tamamen çıplak hissetti. Ona doğru dönmeye başladı ama Cormac kalçalarını kendisine doğru çektiğinde onu şok etti. Sert ereksiyonunu omurgasında hissedebiliyordu ve bir an sonra, sıcak elleri pamuklu iç gömleğinin üzerinden göğüslerini kavradı. Dokunuşuyla göğüs uçları sertleşti ve ani his dalgasıyla sarsıldı. Eğilip ensesini öperken elleri göğüslerini keşfetti. Bacaklarının arasında, sanki oraya dokunuyormuş gibi bir sıcaklık hissetti.

Ve aniden, burada öylece durup onun istediğini yapmasına izin vermek istemediğini fark etti. Onu da tanımak, vücudunu aynı şekilde tanımak istiyordu.

Ona dönüp ceketini, ardından yeleğini çıkarmasına yardım etti. En son kravatu ve gömleği geldi. Göğsü önüne geldiğinde, hassas parmak uçlarıyla tenini takip etti. Gözlerini kapatıp kaslarını, kaburgalarının ve göğsünün sert yüzeylerini inceledi. Zihninde, dokunuşuyla canlandırdığı bir resmini canlandırdı.

O da sırayla eteklerini ve gömleğini çözdü. İç çamaşırlarının geri kalanı tamamen ortaya çıkana kadar düştü. Kendi kıyafetlerinin geri kalanını da aralarında hiçbir sınır kalmayana kadar çıkardı.

"Muhteşemsin," dedi sertçe, onu tekrar öperek. Onu yatağa götürdü ve sonra olacakları endişeyle hayal ederek başı döndü. Üvey annesi ona kocasının isteklerine boyun eğmekten başka bir şey söylememişti.

Ve kocası sanki ağzıyla vücudunu keşfetmek istiyordu. Bir meme ucunu öptü ve bir arzu dalgası tüm benliğini sardı. Elleri her yerdeydi, kaburgalarına, kalçalarına kadar iniyor, onu nazikçe dürterek açıyordu.

İşte o an gelmişti. Ona bekaretini vereceği an. Kendini hazırladı, onun bedenine girip masumiyetini almasını bekledi.

Ama birden durdu. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti ve başını yorganın altına gömdü.

"Kahretsin," diye kısık sesle küfretti.

Yanlış bir şey mi yapmıştı? Emma ona dokunmak için elini uzattı ve sonra yüzünde hissettiği sıcaklığın arzudan kaynaklanmadığını fark etti; ateşler içinde yanıyordu. Aman Tanrım.

"Uzan," diye emretti. Elini kalbine koydu ve hızla attığını hissetti. "Hâlâ kendini hasta hissediyorsun, değil mi?"

Gözlerini kapatıp başını salladı. "Maalesef."

Düğün kutlamalarında birlikte dans ettikleri zamandan beri bunu biliyordu ama acısının hafiflemeye başladığını umuyordu. Oysa sanki adam onu bastırmaya çalışmıştı.

"Düğün günümüzü mahvetmek istemedim," dedi sessizce. "Ya da düğün gecemizi. Ama görünen o ki bunu çoktan yapmışım."

"Acın ne kadar kötü?" Alnına ve yüzüne dokundu. İkisi de dokunulduğunda sıcaktı, ama ellerini omuzlarına doğru indirdiğinde oldukça soğuk görünüyorlardı.

"Midem bıçaklanıyormuş gibi hissediyorum," diye itiraf etti. Düğün ziyafetlerini hatırladı ve bir şey yiyip yemediğini merak etti. Konuklar ve kutlamayla o kadar meşguldü ki şimdiye kadar fark etmemişti. Hatta pastayı bile... Adam ona bir parça yedirmiş, sonra da ona bir tane ikram etmeden önce onu öpmüştü.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu. "Bugün bir şey yedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Çok acıyor. O gün hasta olmak istemedim. Bu yüzden riske atamadım."

"Sana biraz yiyecek ve ilaç getireceğim. Şimdilik uzan ve dinlen."

"Özür dilerim," diye özür diledi. "Bu, seninle geçirmek istediğim gece değildi."

Emma, üzerine örtüyü çekip başının altına bir yastık yerleştirdi. "Seninle ben ilgileneyim." Alnını okşadı, aniden kendisinden ne kadar çok şey sakladığını fark etti. Kendi acısını ve ızdırabını bir kenara itmiş, ona hayallerindeki düğünü yaşatmaya çalışmıştı. Ve bu düşünce Emma'nın yüreğini parçaladı.

Yataktan kalktı ve odanın karşı tarafında bulanık bir şekil gördü. Yaklaştığında eşyalarının bulunduğu sandığa dokundu. Etrafı karıştırdıktan sonra bir sabahlık bulup giydi.

Zili bulması biraz zaman aldı, ama bir hizmetçi çağırdı. Birkaç dakika içinde kapı çalındı ve Emma açtı.

"Lord Dunmeath'in et suyuna, ekmeğe ve ilaca ihtiyacı var," diye emretti. "Hemen getirin, bir leğen su ve ketenle birlikte." Ateşini düşürecek bir şey istedi ve hizmetçi hemen kabul etti.

Cormac'ın istediği düğün gecesi olmayabilirdi ama hastalıkta ve sağlıkta ona bakacağına yemin etmişti. Emma, birlikte ne kadar zamanları kaldığından emin olmadan kendini hazırladı.

Ve adamın birbirlerine karşı bir şey hissedemeyecekleri konusundaki ısrarına rağmen, bu adama karşı kalbini kaybetmeye başladığından endişeleniyordu.

Cormac kaç gün geçtiğini hatırlayamıyordu ama Emma'nın ona çorba ve kuru ekmek verdiğini hatırlıyordu. Bir keresinde bir doktor gelmişti ama doktor ona uyku ilacı vermişti. Düğün gecelerinden beri neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Hafif bir ses duydu ve gözlerini açtığında yatak odasının öbür ucunda, sandıkların arasında Emma'yı gördü.

"Günaydın," diye güçlükle konuştu.

Dönüp ona gülümsedi. "Nasılsın?"

"Biraz sert," diye itiraf etti, "ama biraz daha iyi. Artık uyku iksiri içmemeyi tercih ederim." Çevresindeki her şeyin farkında olmama hissinden hoşlanmamıştı. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"İki gün, ara ara."

Evliliklerine zaten kötü bir başlangıç yapmış gibiydi. "Üzgünüm," dedi sessizce. "Sana bundan daha iyi bir balayı sunmayı ummuştum."

"Senin suçun değil." Gelip yatağa, yanına oturdu. "Ama beni şaşırttı. Lütfen acını benden saklama. Sana yardım etmeye çalışayım."

Uzanıp elini tuttu. "Senin için dadı olmaktan daha fazlasını istiyordum." Ve bu doğrudu. Emma'nın onu beslemek veya alnını silmek zorunda kalacağı bir sakat olmayı asla istememişti. Kendi düğün gecesini böylesine berbat etmesi gururunu yaktı.

Yavaşça doğruldu. "Sanırım bugün İrlanda'ya gitmeliyiz. Uzun bir yolculuk olacak ama yol üzerinde mola verebiliriz. Geçiş yapmadan önce birkaç gün deniz kenarında geçirmek istiyorum."

Yüzündeki ifade, onun böyle bir yolculuğu yapabileceğine inanmadığını gösteriyordu ama bunu dile getirmiyordu.

"Belki iki hafta daha beklemeliyiz."

Bacağını yatağın kenarına doğru savurdu, onun önerisini duymazdan geldi. Hâlâ dayanılmaz derecede zayıf hissetse de, yatakta öylece yatıp ölmeyi bekleyemezdi. Hâlâ tamamen çıplak olduğunu fark etti ve Emma'ya baktı, bunun onu utandırıp utandırmayacağını merak etti.

Ama sonra, kadının onu bu kadar yakından göremeyeceğini hatırladı. Örtüyü geri çekip ayağa kalktı.

"Cormac, dikkatli ol," diye ısrar etti. "Bu kadar erken kalkıp yürümemelisin."

"İyiym," dedi. "Ama çok açım."

"Yemek için zili çalacağım," dedi ve zili çalmaya başladı.

"Bana birkaç kıyafet bulmak isteyebilirsin, bir stor. Yoksa uşak kahvaltıyla geldiğinde tamamen çıplak olacağım."

Bir an gözlerini kırıştırdı, sonra yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Ah. Bunu unutmuşum."

"İşte buradayım, Tanrı'nın bana verdiği kıyafetleri giyiyorum ve karım bunu takdir bile edemiyor," diye takıldı. "Bu gerçekten gururuma bir darbe."

"Giysilerinin nerede olduğunu bile bilmiyorum." Gülmeye başladı. "Sanırım yatağa girsen iyi olur, önce-" Kapı çalındı ve "Cormac, saklan!" diye patladı.

Bunun yerine, kanatlı bir sandalyenin arkasına geçti. "İçeri gelin," diye seslendi. Dürüst olmak gerekirse, Emma'nın mahcup olmasından keyif alıyordu. Hizmetçilere o kadar iyi maaş veriyordu ki, tek kelime etmeye bile cesaret edemiyorlardı.

"Lordum, leydim," dedi uşak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kahvaltıyı burada yapmak istiyoruz John," dedi uşağa. "Yemeğimizi aşçıya hazırlatabilir misin?"

"Hemen efendim." Başını eğip kapıyı kapattı.

"Cormac, sen... sen yapamazsın..."

"Hizmetçilerim bana kahvaltı getirdiğinde çıplak mı olacağım?" diye sordu. "Onlara oldukça iyi para ödüyorum."

"Ya kapıyı bir hizmetçi açsaydı?" Sanki çıplak halinden yakınıyordu. "Yatağa geri dönmezsen, sana hemen kıyafet bulmamız gerekecek."

Odanın karşısına geçip onu belinden yakalayıp kendine çekti. Yüzü alev alevdi ama kıpırdamadı. "Giydirmeme yardım eder misin?"

"Ben... şey, eğer yardımına ihtiyacın varsa, sanırım deneyebilirim ki..."

Sözlerini bir öpücükle kesti. Teninin hanımeli kokusu ve dudaklarının tadı, onu tekrar yatağa sürüklemek istemesine neden oldu. Kendi çıplak bedeninin kendi bedenine değmesinin verdiği o narin hissi hatırladı ve arzusu alevlendi.

Kadın da onu öptü, ama elleri kalkan gibi aralarında kaldı. Adamın onu baştan çıkarma çabalarına rağmen kadın geri çekildi. "Önce kıyafetler. Sonra öpüşmek."

Yavaşça gülümsedi. "Söz veriyor musun?"

"Küçük kıyafetlerin nerede? Peki ya pantolonun?"

"Hatırlıyor muyum bilmiyorum," diye geçiştirdi. "Genellikle uşağım onlarla ilgilenir."

Çekmeceleri açmaya başladı ve sonra hayal kırıklığıyla iç çekti. "Bunların hiçbirinin ne olduğunu anlayamıyorum." Sonra ona dönüp, "Yardımına ihtiyacım var," diye rica etti.

Şakalaşmayı bırakıp iç çamaşırı ve pantolon bulmaya gitti. Giyindikten sonra bir gömlek çıkarıp Emma'ya uzattı.

"Bunu giymeme yardım eder misin, bir stor?"

Başının üzerine kaldırdı ve kollarını onun istediği gibi onun etrafına doladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu İrlanda dilinde hazinem veya sevgilim anlamına geliyor." Kollarını kollarının içine soktu ve sonra kızın ellerini düğmelere götürdü. Kız onları tek tek ilikledi ve ellerinin göğsüne değmesi, adamın arzusunu daha da derinleştirdi.

Sonra gidip sandalyeye oturdu ve onu kucağına çekti. "Daha fazla öpüşme zamanı."

Günlük elbisesi ince muslin kumaştandı ve vücudunun kıvrımlarını kumaşa değdirerek hissedebiliyordu. Kadın da onu öptü ve dili onunkine değdiğinde, dudaklarına doğru mırıldandı: "Sanırım artık kahvaltı istemiyorum."

"Yine kendini iyi hissetmiyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır. Onun yerine seninle ziyafet çekmek istiyorum," diye cevapladı. "Teninin her santimini tatmak istiyorum."

Derin bir nefes verdi ve tam o sırada iki uşak yemek ve çaylarıyla geldi. Emma, tepsileri küçük bir masaya koymasını söyledi ve Cormac, yumurta, sosis ve çörek ve reçel gibi görünen şeylerin nefis kokusunu alabiliyordu.

Karnı açlıktan guruldadı ve uşaklar gittikten sonra bir tabak alıp içine yiyecek koydu. Emma aynı şeyi yapmadı ama adam, "Gel yanıma otur. Paylaşalım," diye emretti.

"Kendini biraz daha iyi hissediyor gibisin," dedi. "Ama tostla başlamasan olmaz mı?"

Yanındaki koltuğa hafifçe vurdu. "Seni besliyorum. Bir tabağı paylaşıyoruz."

Ona katıldı ama yine de utanmaya başladığını görebiliyordu. "Ah. Çok acıktığımı sanmıyorum."

"Gergin misin?"

Kucağına baktı. "Az önce her yerimi tatmak istediğini söylediğin düşünülürse? Elbette istiyorum."

Muhtemelen hâlâ incinmekten korktuğunu tahmin etti. "Sana dokunduğumda harika hissetmeni istiyorum," dedi. "Seni istediğim kadar beni arzulamanı istiyorum." Bir parça tostun üzerine reçel sürdü. "Evlilik anlaşmamızın bir parçası olarak yatağımı paylaşmaya söz verdiğini biliyorum. Ve bundan keyif almanı istiyorum." Sessiz bir davetle tostun nazikçe dudaklarına dokundurdu.

Tostundan bir ısırık aldı ve ardından itiraf etti: "Benden ne beklendiğine dair hiçbir şey bilmiyorum."

Günün geri kalanını onunla yatakta geçirme fikri, artık Emma'nın en büyük korkusu gibi geliyordu. Bugün kendini daha iyi hissediyordu. Ve Emma'ya aralarındaki ilişkinin nasıl olabileceğini gösterebilseydi, uzun sürmese bile evliliklerinin iyi olacağından emindi.

Evliliği hemen şimdi bitirmeyi tercih etse de, kadın hâlâ dehşete kapılmış görünüyordu. Ve onun korkmasını istemiyordu, hem de hiç.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu. "Daha fazla okumak mı? Ya da başka bir şey?"

"Tekrar iyi hissetmeni istiyorum," dedi. Bu sefer sosise uzanıp ona parça parça yedirdi. "Sanırım bir yanım senin bu kadar hasta olduğuna gerçekten inanmıyordu. Bunu herkesten çok iyi sakladın."

"Bu bir zorunluluktur. Kimse ölmekte olan bir adamla evlenmek istemez."

"Ölmeni istemiyorum," dedi nazikçe. "Bu kadar hak etmiyorsun. Başka doktorlar denemeliyiz. Birileri bunun olmasını engellemenin bir yolunu biliyor olabilir." Sesinde, sanki ona arkadaşlıktan öte değer veriyormuş gibi bir yumuşaklık duydu. Ama onun bu duyguları hissetmesini istemiyordu. Arkadaşlık sınırlarını korumaları gerekiyordu, daha fazlası değil.

Konuşmasına fırsat vermeden devam etti: "Ama bu arada, bu evlilikteki rolümü yerine getirmeliyim. Eğer gerçekten çocuk sahibi olmak istiyorsan, daha fazla bekleyemeyiz."

Sekizinci Bölüm

Emma, adamın sessizliğinden hata yapıp yapmadığını merak etti. Cormac'ın ondan istediği bu değil miydi? Bir varis doğurmak onun göreviydi. Öpücüklerinden, onu arzuladığına inanmıştı; ama daha da önemlisi, uyandırdığı nefes kesici hislerin tadını çıkarmıştı.

"Ya da eğer tercih etmezseniz..."

Elini uzattı. "Hayır, çok istediğim bu. Seni korkutmak istemedim."

Emma tostunu bitirip ayağa kalktı. Yatak odası kapısına kadar yedi basamak yürüdü ve anahtarı kilide soktu. Elleri titrese de kendine mantıklı olması gerektiğini söyledi.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Karın olarak benden beklenen bu." Yüzü utançtan kıpkırmızıydı ama gidip yatağın yanına oturdu. Çoraplarını çözmeye başladı, ama sonra Cormac tam karşısında duruyordu.

"İzin ver," dedi. Sesi derin ve yankılıydı ve içinde yabancı bir his uyandıracak kadar derine işledi. Elleri eteklerinin altından çoraplarını tutan kurdelelere ulaştığında, kendini ona karşı tamamen savunmasız hissetti. Elleri uyluklarının iç kısımlarına tehlikeli derecede yakındı ve çoraplarını çıkarmaya başladığında, sıcak elleri uyluklarından aşağı kayd.

Şaşkınlıkla, ellerini ağzına götürüp bacaklarını öptü. Bu his onu sersemletti ve elleriyle örtüyü kavradı. Vücudunun her santimini öpmekte ciddi olduğu anlaşıyordu. Bu düşünce baş döndürücüydü.

Bacakları çıplakken, elbisesinin düğmelerini açmak için arkasına uzandı. Daha önce de yapmış olmasına rağmen, bu sefer dokunuşunun daha çok farkındaydı. Ve pasif kalmak istemiyordu; bunun yerine, ona tekrar dokunma isteği duyuyordu.

Elbisesini ve korsesini çıkardıktan sonra, kucağında döndü. Sormadan gömleğinin düğmelerini açtı ve başının üzerinden yukarı kaldırdı. "Sanırım seni giydirmeme gerek yoktu."

"Ellerinin üzerimde olmasından oldukça keyif aldım." Gömleğini gevşeterek göğüslerini açığa çıkardı. Serin sabah havasında, meme uçları

sert tomurcuklara dönüştü ve adamın ağzı boynunda gezindi.

Çok geçmeden son giysi katmanını da çıkardı ve Emma karşısında tamamen çıplaktı. Kendini çok açıkta hissediyordu ama yine de içinde yükselen beklentiyi inkar edemiyordu. Adam bedenini onunla birleştirecekti ve acı olsa da, Emma bir şekilde bunun daha fazlası olabileceğine inanıyordu.

Cormac yatağın kenarında diz çöktü. Kalbi hızla çarpıyordu ama adamın elleri göğüslerine gidip meme uçlarını tatlı tatlı okşayınca dikkati dağıldı. İnlemesini bastırdı ve adam onu sırt üstü yatmaya yönlendirdi. İçinde bir korku dalgası daha esti ama Cormac bunu bastırdı. Adamın kıyafetlerini çıkarma sesini duydu ve sonra tereddüt etti. Nedense bu kısa duraklama onu daha da tahrik etti, çünkü adamın bir sonraki dokunuşunun nereye olacağını bilmiyordu. Vücudu daha fazlasını istiyordu ve adamın onu büyülediğini inkar edemezdi.

Ama sonra ağzı onun iç uyluğuna doğru hareket etti. Bu kötü hisle nefesi kesildi ve nefes alamadan bacaklarını omuzlarına koydu. Sonra eğilip onu derinlemesine tattı.

Erimiş bir sıcaklık onu sardı ve tamamen sıvılaştı. Hayatında hiç kimse onu oradan öpmemişti ve adamın dili onu okşadığında sırtını kamburlaştırıp çığlık attı. Kafasının içinde binlerce yıldız ışığı patlamış gibiydi ve adam ağzıyla ona işkence etmeye başladığında, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Böyle bir şeyin var olabileceğini hiç hayal etmemişti. Adam, ağzı girişinin üzerindeki eti okşamaya devam ederken, parmağını kolayca içine soktu. Kadın dağılıyor, parçalara ayrılıyordu. Adam onu ne zaman daha fazla iteceğini biliyor gibiydi ve kadın, onu boğmakla tehdit eden dalgaya karşı koymak için çabaladı.

Ama onun nazik istilasını aniden öyle şiddetli bir zevk patlamasıyla doruğa ulaştı ki, kadın bu hislerle ürperdi. Elleri çıplak göğüslerine uzandı, ağzı ziyafet çekerken meme uçlarını nazikçe okşadı.

Ve ikinci kez parçalandı, bedeni serbest kalırken çığlık attı.

Emma ne olduğunu anlamamıştı ama bir an sonra pozisyonlarını değiştirdi. Vücudu hâlâ titriyordu ama şimdi onun üzerinde yatıyordu. Sert erkekliğinin ucunu ıslak girişine doğru yönlendirdi ve bu his acı verici değildi; aksine Emma'nın daha fazlasını istemesine neden oldu. Onu içinde istiyordu, ona ihtiyaç duyuyordu.

Dizlerinin üzerine doğrulup onu içeri doğru yönlendirdi, ama adam kıpırdamadı. İşte o zaman, adamın kontrolü ele geçirmesine izin verdiğini fark etti. Ona aralarında olabilecek akıl almaz zevki göstermişti ve şimdi onu incitmek istemiyordu.

Nefes alış verişi düzensizdi ama onu daha fazla içine almaya çalıştı.

"Kolay," dedi. "İçinden ne geliyorsa onu yap, Emma."

O zaman, adamın onları birleşmeye zorlamayacağını, aksine istediği şeye ulaşması için ona güç verdiğini fark etti. Ellerini kalçalarına koyup hafifçe yukarı kaldırdı. Ağzı meme uçlarından birini kapattığında, bacaklarının arasındaki ağrı daha fazlasını istemesine neden oldu ve ona bastırdı. Kalçalarını tekrar kaldırdı ve kadın bastırdı. Onu içeri alıp sonra yukarı kaldırmanın ritmi, hatırladığı haz hissini geri getirmeye başlıyordu.

Adam göğsünü emmeye devam etti ve kadın, artık ne olduğunu umursamadan kendini geri itti. Sonra aniden, kendi masumiyet bariyerini aştı ve adam tamamen içine gömüldü. Hafif bir acı hissetti, ama hayal ettiği kadar kötü değildi. Dizleri adamın iki yanına dayanmıştı ve adam onu kollarının arasına almıştı.

"Bitti mi?" diye sordu. Artık birleştiklerine göre, her şey bundan ibaret miydi?

"Henüz değil." Kendi sesinde bir gerginlik vardı ama sordu: "Seni incittim mi?"

"Biraz ağrım var ama hayır. Sanmıyorum." Adamın henüz bitmediğini söylediğinde ne demek istediğini anlamamıştı ama hafifçe ona doğru hareket etti ve adam inledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni incitmek istememiştim. Durmalıyım."

"Yapma," dedi boğuk bir sesle. "Emma, devam etmeme izin verir misin?"

Başka ne olacağını bilmiyordu ama "Evet, elbette" dedi.

Yavaşça, vücudu hala onun içindeyken onu sırtüstü yatırdı. Yavaşça geri çekilmeye başladı ama sonra derinlere kaydı. Bu hareket onu ürküttü ama daha önce bildiği o enfes hisleri uyandırdı. Cormac, içini okşuyormuş gibi yavaş bir ritimle içine girmeye başladı. Üzerine çöken hislerle boğuşurken, yumruklarını tekrar örtüye bastırdı. Adam onu bir kez daha görünmez bir uçurumdan itti ve vücudu titreyerek kasıldı, adam onu iterken etrafını sardı.

Adam yürümeye devam etti ve kadın onun ritmine ayak uydurdu, sırtını kamburlaştırdı ve adamın sırtını kavradı.

Vücudunun kasıldığı anı hissetti ve adamın kendisine doğru sertçe sürtünerek kendi rahatlamasını bulduğunu hissetti. Ten tene temasla adamın kucaklamasını memnuniyetle karşıladı ve adam ter içinde ve sıcaktan kavrulmuş bir şekilde ona yaslandı.

Sevişmenin böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordu ve bu adamı kaybetme düşüncesi kalbinin bir parçasını kırıyordu. Adam ona aşık olmaması konusunda onu uyarmıştı ama kalbini korumak için her türlü savunmayı kullanması gerekecekti. O zaman bile, çok geç olabilirdi.

Cormac, dalgaların kumda yumuşak hareketlerle kaymasını izleyerek denize baktı. Emma, her şeyi geride bırakıp sadece birkaç bohça giysi, bir araba ve parayla yola çıkmaları konusunda ısrar etmişti. Geçtiğimiz hafta, bir arabacı ve tek bir uşakla birlikte seyyar hanlarda kalmışlardı; ta ki sınır kapısına çok yakın bir mesafede olana kadar. Karısı, hizmetçilerin ayrı ayrı seyahat etmelerini ve tüm eşyalarını İrlanda'daki evine göndermelerini emretmişti.

Londra'dan ayrıldıklarından beri Emma'nın tavırlarında bir değişiklik olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordu ama iyileşmesine yardımcı olmak için kendi kişisel arayışında olduğundan şüpheleniyordu.

Cormac, kendine boş yere umut vermemesi gerektiğini biliyordu. Durumunda iyileşmeler olsa da, belirtiler tekrar ortaya çıkıyordu. Ama dün akşam denize vardıklarından beri kendini tekrar güçlü hissetmeye başladığını inkar edemezdi. Londra'dan ayrıldıkları için mi yoksa temiz havadan mı olduğunu bilmiyordu ama Emma'yla geçirdiği zamanın tadını çıkarmayı planlıyordu.

Onu sahilin daha ıssız bir yerine getirmişti, güneş battığı için burada daha az insan vardı.

Manzara karşısında büyülenmiş gibi göründü ve ona gülümsedi. "Çıplak ayaklarımla deniz kenarında yürümek istemem korkunç bir şey mi?"

"Soğuk olacak" diye uyardı.

"Biliyorum. Ama kumları hissetmek ve dalgaların ayaklarımı yıkamasının nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum." Yüzündeki hüznü ifade inkar edilemezdi.

"Çoraplarını giymene yardım edeyim," diye teklif etti.

Emma kızarak cevap verdi, "Gerek yok. Ben hallederim." Kuma oturup ayakkabılarını çıkardı. Cormac, çoraplarını teker teker indirmeden önce çıplak bacaklarını gördü. Sonra çıplak ayaklarıyla ayağa kalktı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Daha önce hiç kumda durmamıştım."

İçgüdüüne yenik düşüp kendi ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ayaklarının altındaki kum serindi ve kızın elini tuttu. "Dalgaların arasında yürümek ister misin?"

Başını salladı ve adam onu suyun kenarına götürdü. Emma eteklerini ellerinde tutuyordu, adam da yürürken kolunu beline dolamıştı. Kum ıslaktı ve ayak izleri arkalarında kalmıştı. İlk dalga kumun üzerinden geçti ve adam dondurucu soğuktan irkildi. Karısı aynı anda hem nefes nefese hem de kahkaha attı. "Buz gibi."

"Neredeyse sonbahar geldi," diye hatırlattı ona. "Ama yazın bile su soğuktur."

"Nefesiniz kesiliyor," diye itiraf etti ve kuma doğru geri dönerek dondurucu deniz suyundan çıktı.

"Öyle," diye onayladı. Ama konuşurken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Sanki sudan bahsetmediğini hissetmiş gibi, kadının ifadesi değişti.

"Yalnız mıyız?" diye fısıldadı.

"Biz." Sudan uzaklaşırken çıplak ayaklarına kum bulaştı. Ellerini onun belinde tuttu, o da avuçlarını onun göğsüne dayadı.

"Güzel." Adamın yüzüne uzanıp onu kendi yüzüne doğru çekti. Adam onu sertçe öptü ve kadın dilini onun diliyle buluşturdu. Kucaklaşma deniz dalgaları kadar vahşi, çaresiz ve boyun eğmezdi. Adam onun dokunuşuyla kaskatı kesildi ve tek istediği onunla birlikte olmaktı.

"Yakında geçişi gerçekleştireceğiz," dedi dudaklarına doğru. "Ve birkaç gün içinde İrlanda'daki evinde olacağım."

"Bir hafta sonra," diye düzeltti. "Burada birkaç gün daha kaldıktan sonra denizi geçeceğiz. Seninle işim henüz bitmedi." Alt dudağını ısırды, elleri göğsünün kıvrımında gezindi.

"Peki sen bana ne yapmayı planlıyorsun?" diye takıldı.

"Bayan Harding sana birkaç ders daha gönderdi. Eğitimini ihmal etmek istemem." Göğüslerini okşamaya devam etti ve kadın dokunuşuyla inledi. Ama gerçek şu ki, Dunmeath'e gitmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

"Ailen beni sever mi sence?" diye yüksek sesle düşündü, adam eteğini kaldırıp çıplak bacaklarına dokunduğunda.

"Sanırım daha önemli olan soru, onları beğenip beğenmediğin," diye itiraf etti. Uyluğunu okşadı ve kadın ona yaslanarak ürperdi. "Ve seni bu gece kulübemize ne zaman geri getirebileceğimi, böylece önümüzdeki birkaç saati seninle sevişerek geçirebileceğimi."

"Bu kulağa hoş geliyor." Elini uzatıp yüzüne dokundu. "Senin için endişeleniyorum Cormac. Ve evdeki bir şeyin -ya da birinin- seni hasta edip etmediğini merak etmeden duramıyorum. Her şeyi geride bıraktığımızdan beri daha iyi görünüyorsun."

"Seninle geçirdiğim bu günlerin tadını çıkarıyorum, bir stor. Ama daha önce de böyle dönemler yaşadım. Gelip geçiyorlar." Kadının gizli umudunu anlasa da, bunun uzun süreceğini düşünmesini istemiyordu. Onu bacaklarının arasına alıp vücudunu sıkıca sardı. "Sadece kalan zamanımızın tadını çıkarabiliriz."

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye itiraf etti. "Ve hiçbirini boşa harcamak istemiyorum. Şimdiye kadar istediğin her şeyi yapmalısın."

"Ve öyle yapacağım." Onu bir yatağa yatırıp vücudunun her yerini keşfetmeye başlamak niyetindeydi.

"Cormac," diye sordu birlikte geri yürümeye başladıklarında, "İrlanda'da nasıl olacak?"

Korkularını anlasa da, kendisinden herhangi bir talepte bulunacağını düşünmesini istemiyordu. "Şu an olduğun gibi karım olacaksın. Kontes olmanı beklemiyorum."

"Ama sorumluluklarım var," diye ısrar etti. "Ne olduklarını bilmiyorum. Başlangıçta yardıma ihtiyacım olacak."

"Annem bu görevi sürdürebilir," diye yanıtladı. "Endişelenmene gerek yok."

"Peki ya yıllar sonra?" diye sordu. "Annen öldüğünde?"

"Ya da ben gidince?" diye sormaya cesaret etti. Yüzü düştü ve söylediklerinden pişman oldu. Kendi ölümünden bahsederek bu anı mahvetmemeliydi.

"Dul kalırsam bana ne olacak?" diye sordu yumuşak bir sesle. "İrlanda'da mı kalacağım? Yoksa İngiltere'ye mi döneceğim?"

"Eğer çocuğumuza hamileysen, Dunmeath'te kalmalısın. İhtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlayacağım."

Ama sesindeki belirsizliği duydu. Onu bundan korumak istese de, bunu yapamayacağını biliyordu.

"Ya çocuk yoksa?" diye mırıldandı.

Ona verebileceği hiçbir cevap yoktu. Mirası kuzeni alacaktı ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bununla sonra ilgileniriz," diyebildi sadece.

"Sizi arayan biri var."

Rachel kağıtlarından başını kaldırıp kapıda duran Cedric Gregor'u gördü. Yüzündeki gizemli ifadeden, cevabını beğenmeyeceğini tahmin etti. Kim olduğunu sormadan önce, cevabı vermişti.

"Sir Brian Lucas burada."

Gözlerini kapatıp kalemını bıraktı. "Cedric, neden? Kur yapılmasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

"O, buraya gelmesini ben istediğim için geldi. Emma Bartholomew'un ani ayrılışından sonra hâlâ ödememiz gereken masraflar olduğunu biliyorsun."

"Başka bir öğrenci bulacağız." Leydi Ashleigh ve Leydi Scarsdale için iyi evlilikler bulduktan sonra itibarları yükselmişti ve bu da birçok genç kızın ilgisini çekmişti. Maddi durumları onu hiç ilgilendirmiyordu.

Cedric duraklayıp ekledi: "Genç, içine kapanık kızlara koca bulma konusunda ne kadar yardım etmeyi sevdiğini biliyorum ama burayı gerçek bir okula dönüştürecek kadar öğrencimiz yok Rachel. Daha fazla öğretmen tutacak paramız veya imkanımız yok. Ve bir işletmeyi yönetmek için tek seferde bir bekâr yeterli değil."

"Her zaman tek bir öğrenciyle çalıştık ve bu bizim için işe yaradı," diye savundu. "Bu sayede ona ihtiyaç duyduğu ilgiyi gösterebiliyoruz."

"Ama cüppe ve dans dersleri için kendimize çok az kâr elde ederek ödeme yaptık. Hizmetçiler gidiyor ve maliyetlerimiz arttı. Sir Brian

potansiyel bir yatırımcı olabilirse, onu dinlemeliyiz."

Bu düşünce ona pek cazip gelmese de, adamın ne demek istediğini anlayabiliyordu. "Onunla görüşeceğim, ama aramızda ne tür bir geçmiş olduğunu düşünürse düşünsün, bana kur yapmasına izin vermeyeceğim çok açık olmalı."

Mektuplarını defalarca okumuş olmasına rağmen, hiç cevap vermemişti. İsteddiği son şey bir erkeğin ilgisiydi. Rachel kağıtlarını bir kenara koydu ve istemediği bir telefon görüşmesine kendini hazırladı.

Birkaç dakika sonra Sir Brian odaya girdi. Son görüşmesinden hatırladığı gibiydi: uzun boylu, koyu kahverengi saçlı ve şefkatli kahverengi gözlü. Dost canlısı bir tavrı olmasına rağmen, kıyafetlerinin altında sakladığı gücü unutmamıştı. Son görüşmelerinde, kızının ortadan kaybolmasına öfkelenen öfkeli bir markiye karşı onu savunmuştu. Sir Brian adamı ondan uzak tutmuş ve yardımından dolayı minnettar kalmıştı.

Yüz ifadesini nötr tuttu ve aralarında fiziksel bir mesafe olmasını isteyerek masasında oturmaya devam etti.

"Günaydın Bayan Harding," diye selamladı onu. "Bu zevki yaşayalı aylar oldu. İyi misiniz?"

Son sorusu, onun notlarından hiçbirine cevap vermediğinin ince bir hatırlatıcısıydı.

"Sir Brian," diye selamladı baroneti. "Sizi tekrar görmek güzel." Oturması için işaret etti. "Gerçekten iyiyim, sorduğunuz için teşekkür ederim. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Karşısına oturdu. Bu kadar yakın mesafeden, hoş bir tıraş sabunu kokusu aldı. Önceki ziyaretinde söylediği gibi, otuz yedi yaşında gibi görünmüyordu.

"Kısa bir süre önce Cedric Gregor'la okulunuz hakkında konuştum," diye söze başladı.

"Evet, sanırım buna benzer bir şeyden bahsetmişti. Evlenmek için genç bir kız bulma konusunda yardımımızı mı istiyordun?" Gururunu yuttu ve ekledi: "Yoksa yatırımcı olmayı mı istiyordun?"

"Öğrenci kaydımı yaptırmaya geldim" dedi.

Rachel buna gözlerini kırıştırdı ve uzun bir süre nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ne istiyordu?

"Üzgünüm ama biz genç hanımlar için bir okuluz, beyler için değil," diyebildi. "Eğer aradığınız buysa, evlilik için adaylar bulmaya çalışabiliriz."

Sözlerini duymazdan gelip devam etti. "Bay Gregor bana, her seferinde yalnızca bir öğrenci aldığınızı ve genç bir kızın özgüvenini nasıl kazanacağına ve nasıl eş bulacağına dair dersler verdiğinizizi söyledi. Bunun benim için nasıl farklı olacağını anlamıyorum."

Sesi yeterince hoş gelse de, bu ihtimal onu şaşkına çevirdi. "Ama sana nasıl yardımcı olabileceğimizi anlamıyorum. Derse ihtiyacın yok."

"Hiç evlenmedim," dedi. "Elbette derslere ihtiyacım var. Ama bunların ne olduğunu belirlemek sizin uzmanlığınıza kalmış."

Ciddi olduğuna inanamıyordu. "Ama öğrencilerim okuldayken evde kalıyorlar," diye itiraz etti. "Böylece tüm derslerine kesintisiz katılabiliyorlar. Sen... sen... yapamazsın."

"Sanırım Bay Gregor'un evinizin hemen yanında daireleri var. Eğer uygunsa ondan bir oda kiralayabilirim."

Onun bu kadar yakınında yaşadığı düşüncesiyle içindeki her şey buz kesti. Bir beyefendiye ders vermeyi hayal bile edemiyordu; hele ki yakışıklı ve ona olan ilgisini gizlememiş birine. İmkansızdı.

"Üzgünüm ama yine de sizi ağırlayabileceğimizi sanmıyorum."

Cevap olarak ona doğru büyük bir banknot uzattı. "Bay Gregor, önceki öğrencinizin artık evli olması nedeniyle, bir sonraki adayınız olabileceğimi kabul etti." Sandalyesinden kalkıp şapkasına uzandı.

Hafifçe eğilerek gülümsedi. "Bunu daha detaylı görüşmek üzere gelecek hafta görüşürüz."

Emma kulübede uyandığında, Cormac'a doğru uzandı ve onu orada bulamadı. Ayağa kalktı, yere attığı iç gömleğini alıp başına geçirdi. Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu ve tam onu aramaya çıkacakken kapı aniden açıldı.

"Günaydın a stor. Sana kahvaltı getirdim."

Tepsiyi yere bıraktığını ve ona doğru yürüdüğünü duydu. Adam onu kollarına alıp öptü ve kadın, kocasının artık tanıdık gelen dokunuşuna teslim oldu. Ama diğer kolunun altında kahverengi bir kağıt paket taşıdığını gördü.

"Ne taşıyorsun?"

"Söz verdiğim gibi, derslerinin bir parçası."

Ne demek istediğini anlamamıştı. Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'ndaki dersleri bitmişti. "Ama biz zaten evliyiz. Ben sanıyordum ki-"

"Çocukken kaçırdığın şeyler için dersler," diye ekledi. "Resim, kitaplar, kartlar. Belki de okçuluk." Sesindeki coşku, yüreğine bir sızı getirdi. Bu düzenlemeleri onu memnun etmek için yaptığını bilse de, acıma duygusuna kapıldığını inkar edemezdi. Hayır, bunların hiçbirini yaşamamıştı. Ama şimdi bunların gerçekten bir sebebi yoktu. Resim yapmayı denese bile sonuçlarını göremezdi. Kendi başına asla okuyamazdı. Okçuluğa gelince...

"Kimse bana yay ve ok yaklaştırmasın," diye uyardı.

"Yalnız değil, hayır. Ama birlikte pratik yapabiliriz. Kulübemizin sahibi olan hancıyla anlaştım. Sadece önce neyi denemek istediğini bilmem gerekiyor."

Coşkusu sevimliydi ama elini tuttu. "Cormac, daha önce de söylediğim gibi, bu tür şeyleri deneyimlememe gerek yok. Senin yapmak istediğin şeyleri yaparsak sorun olmaz."

Saçlarını geriye doğru okşadı ve itiraf etti: "Neredeyse bir yıldır ilk defa kendimi bu kadar iyi hissediyorum. Ve o zamanı varisimiz için çabalayarak geçirmekten mutluluk duysam da, bir daha ne zaman böyle hissedeceğimi bilmiyorum. Fırsatım varken değerlendirmeyi tercih ederim."

Bunun üzerine başını salladı. "Peki. Ama sen seç."

Sesindeki heyecan, elinde şeker dolu bir kaseyle genç bir çocuğu hatırlattı. "Okçuluk yarışması var."

Rekabetçi bir ruha sahip olduğunu hissetti, ama onun nişan almasına yardım etmeden hedefi vurması gerçekten imkansızdı. "Bence kazanacaksın."

"Olabilir." Korsesine uzanıp ona uzattı. "Giyinmene yardım etmesi için bir hizmetçi göndermemi ister misin?"

"Bana yardım edebilirsin" dedi gülümseyerek.

"Seni soymayı tercih ederdim, bir stór, ama sanırım sana okçuluk öğretmek istiyorsam daha iyi davranmam gerekir."

"Belki daha sonra bu şansı yakalarsın" dedi.

Yarım saat sonra Emma, kendini dışarıda, epeyce uzakta bir saman hedefinin kurulu olduğu yerde buldu. Sadece bulanık samanı ve ortasında boya olabilecek bir şeyi görebiliyordu. Yanında, Cormac'ın yay olduğunu tahmin ettiği bir şey tutuyordu.

"Okçuluk öğrenmeye hazır mısın?" diye sordu. Sesinde bir heves vardı ve bunda çok başarısız olacağını bilse de, onun keyfini kaçırmayı asla düşünmezdi.

"Sanırım," diye yanıtladı. "Senden bunu göstermeni isterdim, ama bana merkeze vurduğunu söylersen, ben de aksini bilemem."

"Dürüst olacağım," diye söz verdi. "Al, yayı al."

Öyle de yaptı ve tahta parmak uçlarında pürüzsüz ve cilalı bir his bıraktı. Yay kirişi gergindi ve geri çekmeyi denedi. "Yay kirişini çekmek düşündüğüm kadar kolay değil."

"Biraz güç gerek," diye onayladı. "Sana yardım edeceğim." Bir eliyle tahtanın ortasını kavramasına yardım etti ve yay kirişine bir ok yerleştirerek parmaklarını yerine oturttu. "Böyle tut."

Ona yardım ederken, vücudu onunkine yakındı. Teninin kokusunu alabiliyordu ve kolları onu sararak onu pozisyona yönlendiriyordu.

"Cormac, dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diye takıldı. "Bu yarışmayı kazanacağını bildiğin için buna pek de gerek yok."

"Ama bunu bilmeme gerek yok, bir stor. Oku istediğin gibi ayarlayıp nişan alırsan, bir kere fırlattığında beni rahatlıkla yenebilirsin."

"Hedefi vurabilsem bile şanslı olurum," dedi. Ama adam, yay kirişini geri çekip oku nişan almasına yardım etti.

"Bırakırsam yay kirişini tutabilir misin?"

"Sanırım öyle." Ama ellerini bıraktığı anda, ok yayın kirişinden fırlayıp yere düştü. Ya da en azından oraya gittiğini düşündü.

"Sanırım gücümün azlığını hafife almışım."

Ona bir ok daha atmak üzereydi ama kadın yayı ona uzattı. "Sıra sende." Ağustos ayı için hava mevsim normallerinin üzerinde sıcak olduğundan, sporun tadını çıkarmasını istiyordu. Sonbahar gelene kadar böyle günler pek kalmayacaktı. Ve nedense, kocasının birbirlerini sıcak tutmanın başka yollarını düşüneceğini hayal etti. Bu düşünceyle gülümsemesini tutamadı.

"Kolunu koluma koy," dedi. Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. "Sana hâlâ nasıl ateş edileceğini öğretiyorum."

Derin bir nefes alıp kollarını onun etrafına doladı, sol kolunu yayı tutan adamın üzerine koydu. Sonra geri çekerken sağ bileğine dokundu. Parmak uçlarının altında, kolunun ince kaslarını hissedebiliyordu. Aniden, onunla sevişirken o kollarda dengede durduğu anısını canlandırdı.

Vücutuyla yavaş yavaş tanışmaya başlamıştı ve yeni kocası her gece doymak bilmiyordu. Bu anı, vücuduna bir sıcaklık veriyor, tanıdık bir arzuyu alevlendiriyordu.

Sorun şu ki, kalbini uzakta tutmak giderek zorlaşıyordu, oysa bu onların kurallarından biriydi. Aşık olma.

Bu yüzden istenmeyen hisleri bastırdı, sınırlarını hatırlattı. Cormac onu buraya okçuluktan hoşlandığı için getirmişti ve her arkadaşı gibi bunu onunla paylaşmak istemişti.

Oku fırlattığında ön kolunda bir güç boşalması hissetti ve samanlıktaki yumuşak ses, hedefi vurduğunu söylüyordu.

"Tebrikler."

"Hedefi vurup vurmadığımı bile bilmiyorsun," dedi. Ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Eminim öyledir. Ya da en azından samandan yapılmış bir şeye çarptın."

"Merkezin sağındaki hedefi vurdum," dedi. "Şimdi sıra yine sende."

Ona bir ok daha getirdi ve yay kirişini çekmesine yardım etti. Artık onu ne kadar sıkı tutması gerektiğini bildiğinden, bırakacağı zamana hazırlandı. Yay gerginliğine ve parmaklarında titreyen oka karşı kollarını dimdik tuttu. Hedefi göremiyordu ama Cormac'ın nişan almasına yardım edeceğine güveniyordu. Cormac ona bu yeni deneyimleri yaşatmaya hevesli görünüyordu ve ona olan inancı, geçmişte onunla alay eden veya yapamadığı her şey hakkında acımasız sözler söyleyen diğerlerinden çok farklıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Bu sefer, bıraktığında, oku sabit tuttu. Kolu çabayla kasıldı, ama sabit kaldı.

"Oku bırak" dedi.

Bunu yaptığında, yay kirişi ön koluna çarptı. "Ah." Çarptığı yerin derisi çoktan şişmişti. Hafifçe ovuşturdu, sonra adam o yeri dudaklarına götürüp nazikçe öptü.

"Hepimiz daha önce bir yay kirişiyle vurulduk, bir chroí. Sana okunun nereye düştüğünü söyleyeyim mi?"

Yayı indirdi ve kollarında döndü. "Önemli değil." Hassas teni şimdi bile onun dokunuşunu özlüyordu.

"Hedefi vurdun," dedi ona.

"Umursadığım tek hedef bu." Bunu söyledikten sonra, adamın ağzını kendisinininkine yaklaştırdı ve onu öptü. Adamın kolları onu sardı ve vücudunu kendine doğru çekti. Adam ona açıldı, dilinin kendi dilinin üzerinde kaydığını hissetti ve kendini karanlık zevke bıraktı.

Kuralları vardı, doğru ya. Ama aşık olmasına izin verilme bile, en azından onun kollarında olmanın zevkini yaşayabilirdi.

En azından bir süre daha.

İrlanda

Araba Dunmeath'in önünde dururken, Emma'nın karnını görünmez bir el sıkıyor gibiydi. Yanlılıkla bir malikane olduğunu sanmıştı ama hayır. Dunmeath, güneybatı İrlanda açıklarında bir kale gibiydi. Aman Tanrım, arazinin büyüklüğü göz önüne alındığında, bir dükkân de olabilirdi. Yine de, Emma belirsiz şekiller ve renklerden başka bir şey göremiyordu. Çok büyük şekiller. Midesinde ileride ne olacağının korkusuyla kasılmalar oldu. Böyle bir yerin düşüncesi bile onu dehşete düşürdü.

Başarısız olacaksın, diye uyardı sessiz bir ses. Ne denerse denesin, umutsuzca kaybolacaktı. Hizmetçiler, kör olduğunu öğrendikleri anda ona olan tüm saygılarını kaybedeceklerdi. Ailesine gelince... midesi daha fazla düğümlenmeye başladı.

"Hazır mısınız?" diye sordu alçak sesle, elini tutarak.

"Hiçbir şekilde," diye yanıtladı Emma. "Çok korkuyorum."

Korkusunu bir kenara itebilmek için her şeyi verirdi. Onun elini tutmak, Dunmeath'in yeni Kontesi olarak içeri girmek ve gurur duyabileceği bir eş olmak istiyordu.

Yine de ikisi de bunun bir rol olduğunu biliyordu. Sıradan bir kadın gibi, yeni evine taşınmanın heyecanı dolu bir gelin gibi davranıyordu, ama evi bile göremiyordu. Hizmetçilerin seslerini veya her odaya kaç adımda ulaştığını bilmiyordu.

Uşak arabanın kapısını açtığında kalbi hızla çarpıyordu ve Cormac elini tutup sıktı. Bir yandan, adam herkesi selamlarken aracın içinde kalabilmeyi diledi ama yapamadı. Karısı olmaya ve İrlanda'daki aile evinde yaşamaya

söz vermişti. Bu, korkularını bir kenara bırakıp burada yaşamayı öğrenmesi anlamına geliyordu.

Cormac onu arabadan indirdi ve mırıldandı: "Sanırım on iki adım." Kadın yol boyunca saydı ve Cormac haklıydı.

Bir uşak kapıyı açtı ve onu sıcak bir sesle karşıladı. "Hoş geldiniz efendim. Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Ve sen Stephens," diye cevapladı. Emma'ya, "Stephens uşaklarımızdan biri, onun arkasında da uşagım Barton var," dedi. Sonra onu hizmetkârlara tanıstırarak, "Yeni kontesin, Leydi Dunmeath," dedi.

Tebrik ve hoş geldiniz sözcüklerini mırıldandılar. Emma hizmetçilere doğru döndü ve "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Derin bir nefes aldı, bu alanı tanımaya çalışıyordu. Tanıdık çiçek kokuları, temiz hava ve hafif çay izleri vardı. Ayaklarının altında mermer bir zemin olabileceğini düşündü.

"Eşyalarımız İngiltere'den geldi mi?" diye sordu Cormac.

"Evet efendim. Ama sadece birkaç saat önce. Eve ne zaman döneceğinizi bilmiyorduk ve eşyalarınızı yerleştirmeye vaktimiz olmadı."

"Konuyu sonra ele alırız," dedi. "Şimdilik, eşimi yeni eviyle tanıstırmak istiyorum."

Emma gülümsemeye çalıştı ama Cormac'ın kolunu tutarken sinirlerini bastırmak zorunda kaldı. Gölgede kalmaya, göz ardı edilmeye o kadar alışmıştı ki. Şimdi, gerçek bir kontes olma ihtimaliyle yüzleşmek zorundaydı. Bazı genç hanımlar için bu, gerçekleşen bir hayal olurdu. Emma içinse bir kabusun başlangıcıydı.

Adım adım, dedi kendi kendine.

Yönünü bulmadan önce, onlara doğru hızla gelen ayak sesleri duydu. Sonra bir kadın pat diye sordu: "Cormac, neden geri döndün?" Sesi, adamın yaptıklarından dehşete düşmüş gibiydi.

"Anne, seni eşimle tanıstırmama izin ver." Cormac, elini tutarak, "Bu Emma. Emma, seni annem Josephine Ormond, Dunmeath Kontesi ile tanıstırayım." dedi.

Cormac'ın annesine elini uzattı, ancak kadın onu selamlamak yerine bir adım geri çekildi.

"Hayır. İyileşmen için seni gönderdim. Geri dönmemen gerekiyordu. Güvenli değil."

Kadının sözleri korkunç bir uyarı içeriyordu ve Emma, Cormac'ın Leydi Dunmeath'in zehirlendiğine inandığını söylediğini hatırladı. Bu hastalıklı bir düşünce olsa da, doğru olmasını umuyordu; çünkü o zaman bu durumun durdurulması ve tekrar iyileşmesi için bir şans olabilirdi.

Hastalığının sandığı gibi olmadığını hissediyordu ama elinde buna dair bir kanıt yoktu. Onunla birlikte seyahat ederek geçirdiği birkaç keyifli hafta olmuştu. Bir kez bile hastalanmamıştı ve onun güçlendiğini, iyi beslendiğini ve geceleri enerjisini onu severek harcadığını görmek, ikisi için de hoş bir iyileşme fırsatı olmuştu.

"Geri dönmem gerektiğini biliyorsun," dedi annesine. "Burada sorumluluklarım var."

"Henüz çok erken."

Emma bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetmeye başlamıştı, bu yüzden dul kadını selamladı ve elini tekrar uzattı. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Leydi Dunmeath."

Josephine selamı duymazdan geldi ve Emma ne yapacağını bilemeyerek duraksadı. Bunun yerine elini indirip sustu. Ama yaşlı kadından hafif bir mine çiçeği kokusu aldı ve bir adım daha uzaklaştı.

"Görünüşe göre evlenerek tüm planlarımızı altüst ettin Cormac." Dul kadın içini çekti. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Emma, kocasının içindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu ve adam annesiyle soğukkanlılıkla konuştu. "İkimiz de bir varise ihtiyacım olduğunu biliyoruz."

"Başka bir anlaşma yapabilirdik," dedi. Emma, Cormac'ın başka biriyle nişanlanıp nişanlanmadığını merak etti. İrlanda'dan başka bir nedenle mi ayrılmıştı?

"Geri dönerek sizi rahatsız ettiysem özür dilerim," dedi. "Sanırım ölmemi umuyordunuz?"

Emma, Josephine'in derin bir nefes aldığını duydu. "Böyle şeyler söyleme Cormac. Uğursuzluk getirir."

Emma bir şeyler söylemek için can atıyordu ama söyleyeceği herhangi bir şeyin bu ilk buluşmayı daha da kötüleştireceğinden endişeleniyordu. En iyisi daha sonraya saklamaktı.

"Uzun zamandır seyahat ediyoruz," dedi Cormac. "Sanırım Emma'yı dinlenmesi için odamıza götürsem iyi olacak. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Emma, onu ailesinden uzaklaştırırken, "Sizinle tanıştığım memnun oldum." diye ekledi.

Kocasının eli belini sıkıyordu ve onun tek isteğinin kaçmak olduğunu biliyordu. Ona bir şeyler söylemek istiyordu ama adam çok hızlı yürüyordu.

"On yedi basamak, belki de otuz basamak," diye mırıldandı kendi kendine. Mesafeyi kendisi için hesaplamaya devam ettiği için minnettardı. Merdivenin dibine vardıklarında, elini korkuluğa götürdü ve kalan basamakları sayarken yanında yürüdü.

"Otuz iki," diye düzeltti. "İyi bir tahmin."

Cevap vermeyince, Cormac onu başka bir koridordan geçirirken koluna girdi. Elinin altında adamın gerginliğini ve dile getirilmeyen öfkesini hissedebiliyordu. "İyi misin Cormac?"

Derin bir nefes aldı. "Beni görmek istemeyeceğini hiç düşünmemiştim. Hiç de beklediğim gibi olmadı."

"Aşırı korumacı görünüyordu," diye yanıtladı Emma. Kadının sözlerinin altında güçlü bir endişe tonu vardı. Ve annesine eş aradığını söylemeyi ihmal ettiğinden şüpheleniyordu. "Sanırım evliliğimizden bahsetmek için ona hiç yazmadın."

"Hayır, yapmadım." Sesinde bir ağırlık vardı ve haberi bilerek mi yoksa bilmeyerek mi kaçırdığını anlayamadı. "Seni olması gerektiği gibi karşılamadığı için üzgünüm."

"Sanırım gelişimiz bir sürpriz oldu," diye yanıtladı Emma. Ama Leydi Dunmeath'in onunla konuşmaması onu rahatsız ediyordu. İrlanda'ya gelmek konusunda her zaman huzursuz olmuştu, ama şimdi sadece bir kontes gibi davranmanın değil, aynı zamanda annesinin onayını almanın da zorluğu vardı.

Bu haftalarda bastırdığı tüm korkular geri dönmüş gibiydi. Sorumluluklarının ne olacağını hâlâ bilmiyordu. Cormac dışında burada kimseyi de tanııyordu. Bir yanı bu yeni hayatı görmezden gelip kendini soyutlamak istiyordu. Kimsenin onun evlenmesini beklemediği açıktı. Ve böylesine geniş bir ailenin kontesi olma düşüncesi onu bunaltıyordu.

Ama içindeki bir ses, tek bir denemeden vazgeçmenin doğru olmadığı konusunda onu uyarıyordu. Her şey olmasa bile bazı şeyleri başarabilirdi. Denemek zorundaydı ve Cormac'ın isterse ona yardım edeceğine inanıyordu. Zaten arkadaşları, bu yüzden Cormac onun başarılı olmasını isterdi. Ve eğer bir şekilde onun ihtiyaç duyduğu eş olmayı başarorsa, belki

de evlilikleri bambaşka bir şeye dönüşebilirdi. Bu, dile getirmeye veya tam olarak hayal etmeye bile cesaret edemediği gizli bir umuttu.

Cormac, ona aşık olmayacağına dair söz vermişti. Yine de, onun yanında geçirdiği her gün, gülümsemek veya kahkaha atmak için yeni bir sebep buluyordu. Ona çok şey vermişti; sadece babasını kurtarmakla kalmamış, belki de onu bildiği hayattan bile kurtarmıştı.

Eğer ölürse...

Emma gözlerini kapattı, düşünceyi geri itti. Hayır. Şu anda bunu düşünemezdi, yoksa ağlamaya başlayabilirdi.

Bunun yerine, elindeki işe odaklanıp ondan yardım isteyecekti. "Artık burada olduğuma göre, yardımına ihtiyacım olacak," diye itiraf etti. "Kontesiniz olarak, evi yönetmek istiyorum. Eğer siz de—"

"Hayır," diye nazıkçe sözünü kesti. "İstediğim bu değil. Senden bunu istemem."

Sözleri, beklemediği görünmez bir darbe gibi onu vurdu. Muhtemelen yükünü hafiflettiğini düşünse de, aslında onun bunu yapabilecek kapasitede olmadığını düşünüyordu. Ona yardım etmeyi ilk kez reddediyordu ve bunun ona verdiği acıyı sakladı.

Onunla birlikte odalarına doğru yürürken kafası karışmıştı ve tekrar cesaretini topladı. "Cormac, gerçekten denemek istiyorum." Kendisinden ne beklediğini öğrenmesi gerekiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Gerek yok" diye cevap verdi.

Kontesi olmayı öğrenmesini neden engellemeye çalıştığını anlamıyordu. Bu hiç de ona göre değildi. Cormac ona öğretmeyi her zaman desteklemişti. İster dans ister okçuluk olsun, ona asla çaresizmiş gibi davranmamıştı. Ama şimdi onun evindeyken, her şeyin değişip değişmeyeceğini merak ediyordu. Şimdiden bambaşka bir adam gibi davrandığını görebiliyordu ve bu düşünce onu rahatsız ediyordu.

On iki adım daha attıktan sonra yatak odalarının kapısını açtı. Perdeler çekilmişti ve güneş ışığı odayı parlak lekeler ve gölgelerle dolduruyordu. Şömine soğuktu ama yakınlarda bir kömür sobası vardı. Havada hafif bir bayat koku vardı, sanki aylardır kimse odayı açmamış gibi.

"Keşke dönmeseydik mi?" diye sordu. "Londra'da biraz daha kalsaydık mı?"

"Deniz kenarında kalmayı tercih ederdim," diye itiraf etti. "Birlikte geçirdiğimiz tatilin tadını çıkardım."

Kabul etmek zorundaydı. Geçtiğimiz hafta, yeni kocası onu hayatının merkezine çekmişti. Sanki doyamıyormuş gibi geceleri onunla sevişmişti. Vücuduna tapmış, ona öylesine şiddetli bir zevk vermişti ki, artık kendi vücudunun nerede bitip kendi vücudunun nerede başladığını anlayamıyordu.

Ama daha karanlık bir korku, artık tek rolünün bu olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Onunla yatağını paylaşmak ve ona bir varis vermek - başka bir şey değil.

"Dunmeath'te ihmal ettiğim görevlerim var," diye devam etti. "Seninle istediğim kadar vakit geçiremeyeceğim."

"Anlıyorum." Ama yükü tek başına omuzladığını anlayabiliyordu. Muhtemelen ona defterleri okuyacak veya malikaneyi nasıl yöneteceğini açıklayacak vakti yoktu. Bilse de bilmese de, aralarındaki mesafenin giderek açıldığını hissedebiliyordu.

Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Dinlenme fırsatı bulduktan sonra personelle görüşmenizi ayarlayacağım."

Hiç yorgun değildi ama adamın ailesiyle yüzleşmekten kaçınmaya çalıştığını fark etti. Ya da belki de ona bir kaçış yolu sunmak istiyordu. Bir an tereddüt etti ama sonra adam onu kollarına alıp sıkıca sarıldı, sessizce teselli etti. Ve içindeki bir şey, ona sandığından daha yetenekli olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Dunmeath hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eviniz hayal ettiğimden çok daha büyük," diye itiraf etti. Sesini neşeli tutsa da içten içe her şeyin nerede olduğunu öğrenmesinin günler, hatta haftalar alacağını biliyordu. Ev halkının çoğu uyuduktan sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde keşfetmek daha iyi olabilirdi. O zaman, en azından, körlüğünü kimsenin öğrenmesinden korkmadan pratik yapabilirdi.

"Alışacaksın." Cormac saçlarını geriye doğru düzeltti ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. Sevginin tadını çıkarıyordu ama yolunu bulmanın yanı sıra önünde başka bir zorluk daha vardı. Annesiyle ilişkisini yönetmesi ve dul kadını nasıl müttefik yapacağını öğrenmesi gerekiyordu.

Konuyu, "Annenin evliliğimizden bu kadar hayal kırıklığına uğrayacağını hiç beklemiyordum. Planlarını mahvettiğinden bahsettiğinde,

sanki..." diyerek açtı. Kelimelerini dikkatlice seçmek için bir an durdu ve aklına çılgınca bir düşünce geldi. "Cormac, İngiltere'ye gitmeden önce başka biriyle nişanlı mıydın?"

Onu kollarına çekti. "Şimdi seni o yatağa nasıl yatıracağım dışında hiçbir şeyden bahsetmeyelim."

Ama onun dikkatini dağıtmasına izin vermemek için elini aralarına koydu. "Soruma cevap vermedin."

Annesinin çöpçatanlık yapmayı planlamış olması onu şaşırtmazdı. Josephine, oğlunu İngiltere'ye göndermiş olsa da, oğlunun yerel bir mirasçıyla evlenmesini isterdi herhalde.

Cormac, vücudunu kendisine bastırdı. "Geçmişte annem beni birkaç genç kadınla tanıştırdı, içlerinden biriyle evlenmemi umuyordu. Ama ailemin lanetini biliyorlardı ve benimle evlenmek istemiyorlardı. Önemli değildi."

"Bunlardan herhangi biriyle evlenmek istedin mi?"

Elbisesinin düğmelerini açmak için geriye uzandı. "Geçmiş için endişelenmene gerek yok, bir stor. Artık seninle evliyim ve önemli olan tek şey bu."

Annesinin planladığı bir şey mi vardı, bir şekilde bozdukları bir gelecek mi? Josephine'in ona bu kadar öfkelenmesinin bir nedeni de bu olabilirdi: Ailesini davet etmeden veya onlara danışmadan evlenmesi.

Sırtını yatağa yasladığında, içinde bir huzursuzluk hissetti. Ve aralarındaki anlaşmaya rağmen, bu evliliğin nasıl bir şey olacağını sorgulamaya başlamıştı. Daha da kötüsü, bugün bir çocuk olmadığını öğrenmişti. Bu sabah lekelenmeye başlamıştı ve içini kasvetli bir hüznün kapladı. Yine de, içinde bulunduğu durumun gerçekliğini anlıyordu. Korkusunu bir kenara bırakıp bir kontes olmayı öğrenemezse, sahip olduğu tek şey bu olabilirdi.

Ve bir daha gölgelerin içine dönüp bir duvar çiçeği olamazdı.

Dokuzuncu Bölüm

Cormac uzanıp Emma'nın yataktan kalktığını gördüğünde gecenin geç saatleriydi. İrlanda'ya geldiklerinden beri sessizdi ve Cormac, yeni Dunmeath Kontesi olmaktan duyduğu rahatsızlığı hissetmişti. Daha önceki sevişmelerinde bile, sanki zihni burada olmanın karmaşasına kapılmış gibi, daha az tepki veriyordu.

Bir mum yaktı ve yavaşça aşağı inmeden önce sabahlığını giydi. Ev halkı sessizdi ama o dikkatle dinliyordu. Emma'yı aramak için birinci kattaki her odada durdu. Ama Emma ortalıkta yoktu.

Ana koridorda sonuna kadar ilerledi ama mumundan başka ışık yoktu. Bir büyük duvar saatinin yanından geçerken saat üçü çaldı. Koridorda ilerleyip köşeyi döndü ve sonunda onu başka bir merdivene doğru yürürken gördü. Elinde mum yoktu ve hiç ses çıkarmıyordu ama adımlarını saydığını anlayabiliyordu.

Yaklaşırken sessiz kalmaya özen gösteriyordu, yaklaştığında ise donup kaldı. "Sadece ben varım."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sizi rahatsız etmek istememiştim. Çok geç oldu."

Cormac onun elini tuttu. "Uyuyamadın mı?"

Mumun loş ışığında, gözlerindeki endişeyi gördü. "Hayır. Öğreneceğim çok şey var."

Evin içinde yolunu bulma isteğini anlasa da, hizmetçilerden görme bozukluğunu gizlemek için gecenin bir yarısı koridorlarda dolaşmasını istemiyordu. Evi istediği kadar, isterse gün boyu keşfedebilirdi.

Cormac kolunu onun omzuna atıp karanlık koridorda onu yönlendirdi. "Benimle yatağa gel," diye önerdi. Tereddüt edince, "Ya da istersen sana bir hikâye okuyabilirim. Kütüphaneye gidebiliriz," dedi.

Mum ışığı yüzünü aydınlattı. "Bunu yapmana gerek yok. Yatağına geri dönebilirsin, ben de yakında yanına gelirim."

Cormac yılmayacaktı. "Ama bu şekilde, sen kucağında otururken yalnız kalabilirim."

"Sanırım bana hiç kitap okumak istemiyorsun," diye mırıldandı.

Onun tahminlerini duymazdan gelip, "Kütüphaneye gireceğiz, yolda adımlarımızı sayabilirsin. Seni uyutacak bir çiftçilik veya gübre kitabı bulmaya çalışacağım, bir stor." dedi.

Kolunu beline doladı ve koridorda birlikte yürüyüp fısıldaşarak saymaya başladılar. Adam onu kütüphaneye getirdiğinde, mumu masanın üzerine koydu ve İngiltere'deki müstakil evden getirdiği kitap yığınına gördü. Uşaklar eşyalarını açmaya ve ayırmaya başlamış olmalıydı.

Büyükbabasının tanıdık günlüğü, eski bir dost gibi ona sesleniyordu ve birkaç sayfasını çevirmeden önce kırık kapağına dokundu. Hikayeleri, keşke bir parçası olabilseydim dediği anılardı. Ve şimdi, onlardan geriye kalan tek şey buydu.

"Hangi kitap bu?" diye sordu Emma.

"Büyükbabamın günlüğüydü. Dağılıyor, çok eski." Yeşil kapağı kaldırdı, sanki üzerinden boya lekeleri dökülüyordu. "Babam da günlüğün içine kendi notlarını yazmış. Ne zaman okusam kendimi onlara yakın hissediyorum."

Kitabı kenara koymadan önce birkaç sayfa çevirdi. Sonra mumla bir lamba yakıp kitaplığa doğru yürüdü. "Şimdi uyumana yardımcı olacak bir şey bulayım."

Emma kanepeye otururken, loş ışıktaki kitapların başlıklarını inceledi. Geceliğiyle çok güzel görünüyordu. Yine de gözlerindeki bitkinliği görebiliyordu. Raftan bir kitap alıp yanına oturdu. Sonra bacaklarını kucağına alıp kollarını ona doladı.

"Hangi kitabı seçtin?"

"Hiçbir fikrim yok." Başlığa bakıp kitabı açtı. "Sanırım hukukla ilgili. Brehonlarla ilgili bir şey."

"Bu çok sıkıcı geliyor," diye belirtti. Ama sonra ona sokulup başını onun kalp atışlarına yasladı.

Ona okumaya başladı, okuduklarının yarısını anlamasa da. Ama Emma ellerini sabahlığının altına sokup göğsünü okşamaya başladı. Parmak uçları yumuşaktı ve dokunuşuyla kaskatı kesildi.

"Beni kitabımızdan uzaklaştırıyorsun" diye suçladı.

"Öyleyim, değil mi?" Dizlerini kucağının iki yanına koyup üzerine oturdu. "Ama sanırım artık tüm dikkatin bende."

"Evet, bir chroí." Giysilerini karıştırdı ama kadın onu durdurdu.

"Henüz değil. Konuşmamız gerek."

"Dinliyorum." Ama onu eline almak için eğildiğinde, düşünceleri dağıldı.

"Hadi." Sıcak eli onu okşadı ve titrek bir nefes verdi. "Ne istiyorsan Emma, sadece istemen yeterli."

"Dunmeath'te yardımına ihtiyacım var," dedi. "Bunu tek başıma yapamam."

"Ne?" Dokunuşuna o kadar kapılmıştı ki, ne istediğini anlayamıyordu. Şu anda, ona istediği her şeyi verecekti.

"Kontesin olmak istiyorum." Adam tek kelime edemedi, kadın onun sikine bindi ve onu derinden içine çekti. Vücudunun ani sıcaklığı onu sersemletti ve nefesini tuttu. Emma ona yaslanıp devam etti, "Ama benden istediğin bu değil, değil mi?"

Sesinde bir gerginlik, onun anlamadığı bir uyarı vardı. "Karımdan başka bir şey olmana gerek yok," diye mırıldandı, kadın hareket etmeye başladığında. Cormac kalçalarını avuçladı, kadın onu derinliklerine sıkıştırırken inledi. "Yeter."

Yavaşça ayağa kalktı ve adam sabahlığını kenara itmeye başladı, ona dokunma ihtiyacı hissediyordu. Dunmeath'te mutlu olmasını, hiçbir görevle uğraşmamasını istiyordu.

"Daha fazlası olmak istiyorum," diye ısrar etti. "Sürekli gölgede kalıp, hep duvar çiçeği gibi yaşamaktan yoruldum. Geçmişte olduğumdan daha iyi olmak istiyorum."

"İstediğini yapabilirsin," dedi. "Ya her şeyi yap ya da hiçbir şey yapma." Neyden bahsettiğini anlamamıştı. Özgürlük onundu ve hiçbir sorumluluğu olmamasının işini kolaylaştıracağını düşünmüştü.

Yavaş hareketlerle ona işkence ediyordu ve sonunda Cormac artık dayanamadı. Kalçasını kavrayıp kanepeden kalktı ve duvara doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni kendi duvar çiçeğim yapıyorum," diye cevapladı. Ve bununla birlikte tüm kontrolünü bırakıp onu sertçe aldı. İşgal edip geri çekildi, geceliğinin keteninden göğüslerini tattı. Kadın, saçlarını kavrayıp bacaklarını beline dolayarak bağladı.

İçinde dönen ihtiyaç ve duygu fırtınasına teslim oldu. Her anın bir önemi vardı, her kırılğan dakika kaybolup gidiyordu. Bu evlilik, çocuk sahibi olmak için son ve tek şansıydı ve kendini onu sevmeye adadı. Emma, sertçe içine girerken sırtını kamburlaştırdı ve Emma rahatladığında, etrafında titreyen bedeninin tadını çıkardı. Kendi bedeni teslim olmadan önce birkaç kez daha ileri geri itti ve onu spermiyle doldurdu.

Bir an dinlendi, onu hâlâ duvara yaslamıştı. Sonra geri çekildiğinde, üzerindeki kan izlerini gördü.

Kendini temizlerken hayal kırıklığı çöktü üzerine. Şimdi, onun umutsuzluğunun diğer nedenini anlamaya başlıyordu ve kendisi de aynı şekilde hissediyordu. "Bu ay çocuk yok, değil mi?"

"Henüz değil," diye itiraf etti.

Ve onun hamile kalmasının zaman alacağını bilmesine rağmen, içinde hissettiği üzüntüyü inkar edemiyordu. "Denemeye devam edeceğiz."

Ama başını sallamasına rağmen, başarısızlığın gölgesi aralarında kaybolup gidiyordu sanki.

Sabah güneşi gözlerine vurunca Emma yataktan doğruldu. Cormac hâlâ uyuyordu ama yüzünün yine kızarmış olabileceğini düşündü. Ona uyuması için daha fazla zaman tanımanın daha iyi olacağına karar verdi.

Cesaretini toplamak için bir an durduktan sonra, korktuğu görevlerle yüzleşme zamanı gelmişti. Emma sabahlığını giyip bitişikteki yatak odasına açılan kapıdan geçti. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, giyinmesine yardım etmesi için bir hizmetçi çağırdı. Hâlâ yorgun hissediyordu ama ev halkıyla yüzleşme zamanı gelmişti.

Hizmetçi geldiğinde, Emma adının Darcy olduğunu öğrendi. Darcy oldukça genç görünse de, "Hanımının hizmetçisi olmaktan mutluluk duyuyorum. Dunmeath'te neredeyse iki yıldır çalışıyorum ve bulaşıkçı olmaktansa burada olmayı tercih ederim," diye ısrar etti.

Emma'ya günlük elbise seçmesinde yardım etti ve kumaşına dikkat çekti. "Vay canına, çok güzel olmuş. Menekşe rengi saçına çok yakışacak. Ve senin için nasıl düzeltereceğini biliyorum." Darcy, Emma'ya elbisesini

giymesinde yardım ettikten sonra bir saç fırçası aldı. "Evliliğinizi öğrendiğimizde hepimiz çok şaşırdık. Özellikle de hanımefendi."

"Leydi Dunmeath bundan pek memnun görünmüyordu," diye itiraf etti Emma. Darcy'nin ona daha fazlasını anlatmasını umarak, "Onun için başka bir eş mi seçti?" diye sordu.

"Hayır. Lord hazretleri ona lanet olsun." Hizmetçi durakladı ve hareketinden haç çıkardığı anlaşıldı. "Sana söyledi mi?"

"Biraz biliyorum," diye yanıtladı Emma. "Ama daha fazlasını bilmek isterim."

"Korkunç bir lanet bu," diye ısrar etti Darcy. "Ölümle sonuçlanan bir lanet. Ve buradaki bazı hanımlar, onunla evlenirse, doğurabilecekleri bebeklerle birlikte kendilerinin de öleceğinden korkuyorlardı." Bir an duraklayıp sordu, "Çok mu konuşuyorum? Babam öyle diyor."

"Hayır, kocam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum," diye ısrar etti Emma. "Hiç nişanlandı mı?"

"Leydi Dunmeath, lordun Londra'da iyileşip Leydi Eileen ile evlenmesini umuyordu," diye yanıtladı Darcy. "İyi bir eşleşme olurdu."

"Ama iyileşmedi," diye itiraf etti Emma. "Hastalığına neyin sebep olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Ah, lanet bu, kesinlikle. Ama kimse onu nasıl bozacağını bilmiyor. Periler, büyükbabasını tüm oğullarını ve torunlarını kaybetmesi için lanetlemiş olabilir." Darcy'nin sesi daha da karanlıklaştı. "İlk doğan her oğul öldü. Ve belki de seni perilerden korumak için demir bir bilezik takman gerekir. Aşçı'dan sana bir şey bulmasını isteyeceğim."

Bu sadece bir batıl inanç olsa da, Emma hizmetçinin buna gerçekten inandığını anlayınca başını salladı. "Ve bunun bir hastalık... veya daha kötüsü olduğunu düşünmüyor musun?" Onu gücendirme korkusuyla zehir ihtimalinden bahsetmek istemedi.

Darcy, Emma'nın saçlarını fırçalamaya devam etti ve örmek için tutamlara ayırdı. "Hayır. Ama hepimiz lanetin bir gün bozulması için dua ediyoruz." Fırçayı diğer eline aldı ve tekrar haç çıkardı. "Lord Dunmeath hepimize iyi davranır. Kimse ona kötülük istemez ve o herkese iyi davranır."

"Ya kuzeni?" diye sordu Emma. "Kont'a bir şey olursa, miras ona kalır, değil mi?"

Darcy güldü. "Lorcan, Dunmeath'i asla yönetemezdi ve bunu çok iyi biliyor. Lanetin yanı sıra kendi gölgesinden de korkuyor. Ve karısının istediği her şeyi yapıyor."

Darcy'nin tasviri, Lorcan'ın Cormac için bir tehdit oluşturduğu izlenimini vermese de, Emma henüz bu ihtimali göz ardı edemiyordu. Karısı bile. Şu anda her türlü tehdidi göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Darcy saçını bitirip, "İşte. Çok güzel görünüyorsunuz, Leydi Dunmeath," dedi.

Emma görünüşünü göremese de, saçlarına uzandığında hizmetçinin saçlarını örerek topladığını gördü. Darcy'ye teşekkür ederek, "Sanırım kahvaltıya ineceğim. Benimle yürümek ister misin?" dedi. Bu, tamamen yemek odasına bir rehber götürmek içindi, ama ekledi: "Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Darcy neşelenmiş gibiydi ve hemen kabul etti. "Size memnuniyetle söylerim hanımefendi. Altı erkek, dört kız kardeşim var. En küçüğü geçen yıl doğdu..." Konuşmaya devam etti ve Emma'nın onu koridordan merdivenlere kadar takip etmesini kolaylaştırdı.

Yemek odasına vardıklarında, yumurta ve sosisin nefis kokusunu alabiliyordu. Ama kokuya hafif bir mine çiçeği aroması da karışıyordu.

Cormac'ın annesi çoktan oradaydı. Emma yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Günaydın Leydi Dunmeath. Size katılabilir miyim?"

Dul kadın kesin bir tavır takınmadı ve uşak Emma'ya yumurta, kanlı puding, közlenmiş domates ve sosis getirmeden önce bir sandalye çekti. Emma, göremediği yiyecekleri yere dökmeden seçebildiği için minnettar bir şekilde kendine bir şeyler aldı. Sonra uşağa, "Kahvaltıyı birazdan Lord Dunmeath'e gönderebilir misiniz?" diye sordu. Hâlâ uyuduğunu söyleyecekti ama sonra vazgeçti.

"Cormac canı istediğinde kendisi yemek isteyebilir," diye belirtti dul kadın. Ses tonu, Emma'nın önerisini onaylamadığını açıkça belli ediyordu.

Bir an sonra ayak sesleri yaklaştı ve yemek odasına başka bir kadın girdi. Parfümü leylak kokuyordu ve Emma'yı sıcak bir şekilde selamladı. "Günaydın. Siz Cormac'ın yeni karısı olmalısınız. Ben Nuala Ó Falvey, Josephine'in kız kardeşiyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Ó Falvey," diye cevapladı. "Yakınlarda mı yaşıyorsunuz?"

"Ah, bana Nuala veya Nuala Teyze diyebilirsiniz," dedi. "Ve burada yaşıyorum. Ya da en azından, kocam yıllar önce öldüğünden beri buradayım."

Emma, kadının kocasının da aynı hastalığa yakalanıp yakalanmadığını ya da bunun alakasız bir rahatsızlık olup olmadığını merak etti.

"Kahvaltıdan sonra gelip bahçelerimi görmelisin," diye devam etti Nuala. "Sezonun sonları ama hâlâ açan çiçeklerim var. Krizantemler ve birkaç geç açan gül. Biraz renk katsınlar diye onları eve getirmeyi seviyorum."

"Bundan hoşlanırdım."

Josephine sadece onaylamaz bir tavırla burnunu çekti. Emma yemeye çalıştı ama Nuala'nın neşeli sohbet çabalarına rağmen kayınvalidesinin görünmez öfkesini hissedebiliyordu.

"Leydi Dunmeath, bizimle bahçelere gelmek ister misiniz?" diye sordu Emma, dul kadına.

"Yapacak yeterince işim var," diye cevapladı. "Görevlerine başladığında sen de bunu yakında öğreneceksin."

Dul kadının sesindeki hafif ürpertiği inkar etmek mümkün değildi. Emma tekrar denedi. "Belki daha sonra bana gösterebilirsin. Bunu çok isterim."

"Sanırım öyle." Kadının ses tonu, Emma'nın bir servet avcısından başka bir şey olmadığına inandığını gösteriyordu.

Yanakları kızardı ve tekrar denedi. "Ben de sizi daha yakından tanımak isterim, Leydi Dunmeath."

Dul kadın hiçbir şey söylemedi, bu da aralarındaki gerginliği daha da artırdı. Emma hayal kırıklığı ve utanç arasında kalmıştı.

"Ah, kıza biraz alışması için bir şans ver Josephine," diye azarladı Nuala. Emma'ya da, "Kız kardeşime aldırma. Josie hep kötü bir ruh halindedir," diye azarladı Nuala.

"Kocanızı ve en büyük oğlunuzu kaybetmiş olsaydınız, siz de çok sinirlenirdiniz," dedi Josephine. "Şimdi, izin verirsiniz, katılmam gereken görevlerim var."

Nuala gittikten sonra yumuşak bir sesle, "Ama ben de kocamı kaybettim," dedi. Sesi Emma'nın anlayışla karşılmasına neden olan bir hüznü taşıyordu.

"Lord Dunmeath'in hastalığıyla aynı mıydı?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye cevapladı. "Sanırım kalbi. Bir sabah uyuduğunu sanmıştım. Ama gece çöktüğünde gitmişti."

"Özür dilerim." Emma tabağındaki yemeği çekiştiriyordu ama Nuala elini uzatıp okşadı.

"İki yıl önceydi. Onu her gün özlesem de, en azından Orlan'la yirmi güzel yıl geçirdim."

Sesindeki sıcaklık, bunu bir aşk evliliği gibi gösteriyordu. "Memnun oldum."

Emma çay fincanına uzandı ve kimsenin doldurmadığını fark etti. Fincanı bıraktı ama Nuala, "Hadi, sana bir fincan çay koyayım. Bu benim özel karışımım. Papatya, nane ve biraz şundan biraz bundan," dedi.

Çayı tattı ve hoşuna gitti. "Teşekkür ederim." Bir süre oturup yemek yediler ve sonunda Emma, "Leydi Dunmeath'i gücendirecek bir şey mi yaptım? Bana çok kızgın görünüyor," diye sordu.

"Onun oğluyla evlendin," diye cevapladı Nuala.

Ama Emma, durumun bundan daha fazlası olduğunu hissediyordu. Evet, bir kırgınlık vardı ama Leydi Dunmeath onu oğlu için bir tehdit olarak görüyor gibiydi. Belki daha sonra yalnız konuşabilirlerdi ve dul kadının şüphelerini giderebilirdi.

Yemeklerini bitirdiler ve Nuala onu koridordan bahçelere açılan başka bir kapıya götürdü. Dışarıda güneş ışığı parlıyordu ve müdire onu çakıl taşlı bir patikaya yönlendirdi. Nuala, "Genellikle her sabah kahvaltıdan sonra bahçeme gelirim," dedi. "Bana katılmaya her zaman davetlisin."

Emma ona teşekkür etti ve onu takip ederken gözlerini güneşten korudu. Çitler labirent gibi kesilmişti ve kadın onu güllerin renk cümbüşünün olduğu bahçenin derinliklerine götürdü.

Nuala, "Josephine bana bahçem için bu araziyi verdi," diye açıkladı. "Bana zamanımı meşgul etmenin bir yolunu sunuyor."

"Çok güzel," dedi Emma, düzgün sıralanmış yeşil bitkilere ve güllerin derin kokusuna hayran kalarak. Bahçede dolaşırken, ona yol gösteren patikayı takip etti. "En sevdiğin bitkiler hangileri?"

"Ah, her şey," diye yanıtladı müdire. "Bazen çayım için otlar yetiştiriyorum. Aşçı genellikle bahçeden fesleğen veya nane kullanır." Uzanıp bahçe makasıyla bir gül kesti. "Al. Senin için hoş bir hediye."

"Teşekkür ederim. Şimdiye kadar kendimi pek hoş karşılanmış hissettiğimi söyleyemem," diye itiraf etti Emma koyu kırmızı gülü alırken.

Hayır, dul kadın onu burada istemiyordu. Ama daha da önemlisi, kendine nasıl bir yer açacağını bilmiyordu; özellikle de Cormac yardım etmeye isteksiz görüldüğünde.

"Artık kontessin," dedi Nuala sessizce. "Josie'nin seni kabul etmekten başka seçeneği yok."

Ama durum hiç de öyle değildi; özellikle de dul kadın Emma'nın okuyamadığını öğrenirse. Bu, işleri daha da kötüleştirecekti.

Emma gülün kokusunu içine çekti ve sordu: "Onun onayını kazanmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Olması pek olası değil," dedi Nuala. "Kız kardeşim her zaman zor biriydi. Cormac hastalandıktan sonra daha da zorlaştı. Bir oğlunu daha kaybetmek istemiyor." Sesi yumuşadı ve derin bir nefes aldı. "Üzgünüm. Umarım senin iyiliğin için..." Çakıllı yolda yaklaşan ayak sesleriyle sözleri yarıda kesildi.

"İşte buradasın Emma." Cormac eğilip elini sessizce selamlamak için omurgasına koydu. Sonra ekledi: "Günaydın, Nuala Teyze."

"Günaydın," diye neşeli bir sesle cevapladı. "Seni evde görmekten çok mutluyuz Cormac. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim." Ama Emma, sanki tamamen doğru değilmiş gibi, sözlerinde bir temkinlilik sezdi. "Kuzen Lorcan'la konuşmak istiyordum," dedi. "Onu gördün mü?"

"Ah, oğlum bir yerlerde geziyor," diye yanıtladı Nuala. "Şu anda at sırtında olabilir. Evine doğru gidersen onu görebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Cormac, Emma'ya dönmeden önce. "Size Dunmeath arazisini gezdirmek istiyorum. Bana katılır mısınız?"

"Elbette." Nuala'ya veda edip onu patikadan takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde, onları bekleyen atlarla karşılaştı.

"Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sordu.

"Küçüklüğümde beri hiç." Bu fikir hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Cormac onu hayvana yaklaştırdı ve elini kısırağın yüzüne koymasına izin verdi. At onu kokladı ve kulaklarını kaşıdığı anda kısırak daha da yaklaştı.

"Flora bundan çok hoşlanıyor," dedi. "Artık tanışmış olduğunuza göre, size yardım edeyim." Üzengiye bulmasına yardım etti ve sonra onu yan eyer üzerine kaldırdı. Emma bu pozisyondan rahatsız oldu ama ellerini kısırağın

üzerine koyup dengesini buldu. Harekete karşı hassastı, ama Cormac atların sakın bir yürüyüşte kalmasını sağladı.

Ancak biraz uzaklaştıktan sonra, "Gerçekten nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bir süre sessiz kaldı, sonra itiraf etti: "Geri geliyor. Bu sabah midemde bıçak gibi bir ağrı vardı."

"Özür dilerim." Ama özür dilemenin hiçbir faydası olmazdı. "Bir şey yedin mi?"

"Henüz değil."

Emma dün gece ne yediklerini hatırlamaya çalıştı ama sadece hafif yemekler, odalarına gönderilen bir akşam yemeği tepsisiydi. Yemeği paylaşmışlardı ve Emma kendini yeterince iyi hissediyordu.

Cormac atının dizginlerini aldı ve Dunmeath'in kıyısına doğru yollarına devam etti. Yeşil renk, göz alabildiğine uzanan araziye yayılıyor, bulanık gri taş duvarlar ise tarım arazilerini birbirinden ayırıyordu.

Uzun süre yan yana at sürdüler. Adam onu biraz daha ileri götürdü ve sonra atları durdurdu. "Hasta olmaktan nefret ediyorum. Deniz kenarında geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyordum. Ama geri döneceğini tahmin etmeliydim."

Eline uzanıp tuttu. Teni serindi ama alnına dokunmak için uzandığında nemli görünüyordu. "Eve dönmeliyiz, Cormac."

Sesini sakın tutmaya çalışsa da içten içe zamanının tükendiğinden korkuyordu.

"Evet," diye cevapladı. Ama uzaklara baktığında, "Seni İrlanda'ya getirdiğim için özür dilerim Emma. Sana haksızlık ettim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni kendi bencil sebeplerimle evinden ve ailenden kopardım. Ve eğer bir varis doğurursan ve ben ölürsem, seni annemin işkencesine terk edeceğim." Yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum," diye onayladı Emma. "Ama ikimiz de senin iyi olmanı istiyoruz. Elbette bir şekilde ortak bir zemin bulabiliriz."

Elini bıraktı. "Bana bir söz ver, Emma."

"Ne oldu?" Sesindeki sert ton hoşuna gitmemiştir.

"Kalıp ölmemi izlemeyi istemiyorum," dedi sessizce. "Bunu asla istemedim." Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. "En kötüsü olursa,

İngiltere'ye geri dönmeni istiyorum; bir şekilde bir çocuğun olsa bile. Senden burada kalmanı istemem doğru değil."

Cormac'ın sesinde daha önce hiç bu kadar kasvetli bir ton duymamıştı ve bu onu derinden rahatsız etti. Sebebi ister hastalığının acısı, ister henüz hamile olmaması olsun, kenara çekilip pes etmesine izin veremezdi. Cormac'ın, kendisi bilmese bile, onun için savaşmasına ihtiyacı vardı. Onu böylesine acılar içinde ölüme terk etmeye hiç niyeti yoktu.

Yüreğinde bir sızı hissetti ve doğruldu. "Buraya sadece bir gün geldik ve hiçbir yere gitmiyorum, Cormac." Cormac konuşmayınca devam etti. "Açık artırmada benimle evlendin ve geri vermene izin vermeyeceğim."

Onu öpmek için eğildi ve kadın dudaklarıyla yumuşakça buluştu, dokunuşunun tadını çıkardı. Derin bir iç çekerek ensesini avuçladı. "Sen inatçı bir eşsin, bir chroí."

"Evet. Yeni doktorlara gidip hastalığının sebebini bulacağız."

Ve onun kontesi olabileceğine inanmasa bile, bir yolunu bulacaktı. Gecenin bir yarısı koridorlarda adımlarını sayarak aylarca uğraşsa ya da kendisine kitap okuyacak birini tutsa bile, bir şekilde burada kendine bir yer edinecekti, onun hatırına.

Cormac sessizliğe gömülmüştü, bu da onun üzerinde karanlık bir önsezi dalgası yarattı. Şatoya geri dönmeye başladılar, ama Cormac at üstünde tutunmakta zorlanıyordu. Cormac, her geçen an düşme korkusuyla yanında kalmaya özen gösteriyordu.

Sonunda neredeyse oraya vardıklarında Cormac sessizce, "Emma, odama gitmek için yardıma ihtiyacım olacak. Kendimi daha da kötü hissediyorum," dedi.

"Bir uşak çağırayım da yardım etsin," dedi.

Girişin yakınındaki çakıllara vardıklarında, Emma atlarını durdurdu ve kimsenin yardım etmesini beklemeden beceriksizce attan indi. Hemen yanına koştu, ama bacağını sallayınca, dengesini kaybediyormuş gibi görünüyordu.

"Cormac!" diye seslendi Emma, dizleri büküldüğünde onu yakalamaya çalışırken. "İmdat!"

Ama bilincini kaybettiğinde, onu kaybetme korkusuyla kollarının arasına aldı.

Londra

Rachel, Cedric'i "Bu korkunç bir fikir," diye uyardı. "Okulumuza erkek öğrenci alamam, özellikle de Sir Brian'ı."

"Ödenecek masraflarımız ve faturalarımız var," diye hatırlattı. "Onu öğrenci olarak almak bunları kolayca karşılar. Üstelik tek öğrencimiz olduğu için, neden önemli olsun ki?"

Önemliydi çünkü daha önce kendisine ilgi duyduğunu ifade eden bir adamla yalnız vakit geçirmek istemiyordu. Zaten berbat bir evlilikten kurtulmuştu ve bunu kanıtlayacak binlerce görünmez yarası vardı. Adamın söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey bu yaraları iyileştiremezdi ve bir daha evlenme düşüncesinden çoktan vazgeçmişti.

"Sana ona ders verme görevini verebilirim," diye söze başladı.

Cedric onu duymazdan gelip, "Ona zaten bir oda verdim. Şu anda eşyalarını yerleştiriyor ve işini bitirir bitirmez çaya gelmesini istedim. Ona diğer öğrencilere davrandığınız gibi davranın. Neden evli olmadığını öğrenin." dedi.

İstemiyorum, diye düşündü. Yine de, karşılamaları gereken daha çok masrafları vardı. Emma Bartholomew'un babası, okulun geri kalan masraflarını karşılayamamıştı ve okulun faturası, görünüşe göre Lord Dunmeath'in borçlarını kapatırken kendisine verilenler arasında değildi. Emma'ya verdikleri elbiseler de pahalıydı.

Pişmanlık duymuyordu. Emma'nın Lord Dunmeath ile evlendiğini görmek, her şeye değmişti. Kont'tan kalan parayı ve elbiseleri zamanı gelince ödemesini isteyecek olsa da, mektubunun ulaşması yine de zaman alacaktı. Cedric'in haklı bir yanı vardı: Şimdi paraya ihtiyaçları vardı.

"Pekala," dedi. "Çay içmek için oturma odasında Sir Brian'la buluşacağım." Bu arada, onun ilk derslerini oluşturmaya başlayacaktı.

Rachel, sonraki yarım saatini pek de mantıklı olmayan listeler yaparak geçirdi. Sorular sorması, vahşi bir dalga gibi yükselen güvensizliklere karşı kendini güçlendirmesi gerekiyordu. O da diğer öğrencilerden farklı değildi. Bunu aklında tutması ve ona, tanıştığı genç hanımlara davrandığı gibi davranması en iyisiydi.

Uşaklardan biri, Sir Brian'ın beklediğini ona haber verince, listelerini alıp sakın bir tavır takınmaya çalıştı. Salona girdi ve içeri girdiği anda, adamın tıraş sabununun temiz kokusu onu cezbedi.

Zayıf olma, diye uyardı kendini. O da herkes gibi.

Ayağa kalkıp onu selamladı, "Tünaydın Bayan Harding." Sonra başını eğdi ve karşısında çay ve ikramların beklediği bir yere oturmasını işaret etti.

"İyi günler." Yerine oturup onu inceledi. Kahverengi saçları biraz fazla uzundu ve kısaltılmaya ihtiyacı vardı. Ama o mavi gözler, sanki onu çok özliyormuş gibi onun gözlerine bakıyordu. Ve bu beklenmedik bakış, duyularını altüst etti.

"Çay ister misiniz?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Çaydanlığı alamadan Sir Brian ona bir fincan doldurdu. "Ah, buna gerek yoktu," dedi Rachel. "Normalde çayı evin hanımı doldurur."

"Faydalı olmayı düşündüm," dedi. Maşayı kaldırıp sordu: "Süt mü, şeker mi?"

Başını sallayıp krema kabına uzanırken, adam maşayla bir parça şeker koparıp çayına koydu. Yakınlığının pek farkında olmamaya çalışarak karıştırdı. Sir Brian'a tekrar bu kadar yakın olmak, özellikle de ona olan ilgisini gizlemeye devam ettiği için, sinir bozucuydu.

Aralarında mesafe bırakmaya çalışmasına rağmen, adamın nezaketi onu tamamen etkisiz hale getirdi.

Rachel, düşüncelerini toparlamak için çayından bir yudum aldı ve "Dersleriniz için bir liste yapmaya başladım. Başlamadan önce genellikle öğrencilerime küçük bir görev veririm. Her öğrenciyi kabul etmiyorum ve bu görevi tamamlayamazsanız, elbette ders ücretinizi iade ederiz." dedi.

Gözleri ilgiyle parlıyordu. "Ne tür bir görev?"

Düşünmeye çalıştı ve bir an durakladı. "Sana bunu söylemeden önce, geçen sezon kaç baloya katıldığını bilmek istiyorum."

Omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Sanırım çok fazla."

"Peki kaç genç kıızı dansa kaldırdın?"

"Hatırlamıyorum." Ama neşeli ses tonundan, tam olarak kaç tane olduğunu bildiğini tahmin ediyordu. Sir Brian, gençken muhtemelen utangaç olan ve şimdi toplumun kendisi hakkında ne düşüneceğiyle ilgili tüm endişelerini bir kenara bırakmış, dikkatli bir tip gibi görünüyordu.

Serveti yoktu ve baronet unvanı o kadar küçüktü ki, daha yüzeysel sosyeteye yeni girenler onu gözden kaçırabilirdi.

Yine de, bazı duvar çiçekleri veya daha utangaç kadınlar yeterince iyi iş çıkarabilir.

"Birkaç ay önce, bana bir eşten beklentilerini anlattığın son görüşmemizde aldığım notlar elimde." Kağıdı açıp yüksek sesle okudu: "Olgun birini istediğini söyledin. Çocuk sahibi olmasının bir sakıncası yok. Ve kendi aklını kullanan birini tercih edersin."

Başını eğdi. "Evet, hâlâ dileklerim bunlar."

"Ya yaşına göre olgun, genç bir kadınsa? Onu düşünür müsün?"

"Olabilir." Ama ses tonunda ani bir yoğunluk vardı. Ve başını gazeteden kaldırdığında, o mavi gözlerin kendisine baktığını gördü. Adamın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ama cevap veremedi.

Bir şeyler planlıyordu ve bunun kendisiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Ama kendisinin de eşleştirilmesine niyeti yoktu.

Rachel doğrulup kağıtlarını bıraktı. "Göreviniz, Sir Brian, her yaştan altı bekar kadınla bir baloya gidip dans etmek." Sezon sona erdiği için bu bile başlı başına bir zorluktu. Ama bu, zaman kazanmanın ve belki de onu caydırmanın bir yoluydu. "Bu kadınların isimleriyle geri döneceksin ve hangilerinin ilğini çektiğini söyleyeceksin. Bu görevi tamamladıktan sonra tekrar görüşeceğiz."

Gözleri neşeyle parladı. "Eylül'de tekrar görüşeceğiz, öyle mi?"

"Bir sonraki balona katıldıktan sonra," diye düzeltti.

"Lady Scarsdale'in doğum günü balosundan bahsediyorsun, değil mi? İkimizin de katılacağını duydum."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Sözleri sertti ve rahatsızlığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

"Bay Gregor bana planlarınızdan bahsetti," diye cevapladı. "Birlikte gidip aynı arabayı paylaşabileceğimizi söyledi."

Elbette Cedric de komploya katılacaktı. Ağzını sıkıp, "Aracı paylaşmak için bir sebep göremiyorum. Eminim senin de kendine ait bir aracın vardır," dedi.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye yalan söyledi. Ama içten içe, nazik tavrına rağmen, onun varlığının onu rahatsız ettiğini inkar edemiyordu. Eğer öğrenci olursa, Sir

Brian'ı her gün görme fikri, mahremiyetine açık bir müdahale gibi geliyordu.

Kadının yüz ifadesini okumuş gibi, "Bayan Harding, doğum günü balosuna katılmamda bir sakınca var mı?" diye sordu.

Rachel evet demek istedi ama başını iki yana salladı. "Elbette hayır." Baronetin sinirlerini bozmasına veya işlerine karışmasına izin veremezdi. Belki de ona diğer öğrenciler gibi davranmaya başladığında, istenmeyen, gergin çekim duyguları ortadan kalkacaktı.

Bunu yapmak zorundaydılar.

Onuncu Bölüm

İrlanda

"Bunu iç." Emma, Cormac'ın ellerini et suyu dolu bir kupaya doğru yönlendirdi. "Acını hafifletip hafifletmediğine bak."

Onu yatak odasına geri götürmeyi başardıklarından beri, kabul etmek istemediği bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Hastalığı gerçektir ve şimdi bile ne kadar çaresiz olduğundan nefret ediyordu.

"Teşekkür ederim" dedi.

Adam bitirene kadar bekledi ve sonra kupayı aldı. "Başka bir şey ister misin? Ekmek mesela?"

"Biraz sonra."

Ama sesindeki yorgunluk bunun olmayacağını gösteriyordu. Bir uşaktan bir doktor çağırmasını istemişti ve beklerken dul kadın odaya girdi.

"Seninle konuşmak istiyorum Emma." Josephine'in sesinde katı bir öfke vardı. "Yalnız."

Alaycı ses tonu karşısında irkilmemeye çalıştı. Cevap veremeden kocası araya girdi. "Merhaba anne. Oturup bize katılır mısınız? Ayakta dururdum ama kendimi pek iyi hissetmiyorum." Sesinde hafif bir ironi vardı ve onu savunmak istediğini hissetti.

"Dönersen başına böyle bir şey geleceğini söylemiştim Cormac." Sesi netti ve hiçbir saçmalığa yer vermeyecek bir havayla doluydu. "Ve şimdi eşinizle konuşmak istiyorum."

Emma, müdirenin onu azarlamaktan başka ne istediğini anlamayarak elini uzattı. Josephine ile gitmek istediğinden pek emin değildi. Kadına bakmadan, "Ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordu.

"Evliliğiniz ve buradaki geleceğiniz."

Eh, şu anda tam olarak böyle bir konuşma yapmak istemiyordu. Özellikle de Cormac birkaç gündür hastaydı. Kendini daha iyi hissettiğinden emin olmak için yanında kalmak istiyordu.

"Belki sabah," diye geçiştirdi. "Kocamı bırakmak istemiyorum."

Ama dul kadın vazgeçmedi. "ok uzun sürmeyecek."

Emma reddetmeyi düşünse de, bunun işleri daha da kötüleştirebileceğini hissediyordu. Er ya da geç Josephine ile yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"Havlamasının seni korkutmasına izin verme," dedi Cormac elini sıkarak. "Öfkeli olmaktan çok endişeli."

"Dilini tut evlat. İstersem havlarım." Dul kadının ses tonu sertliğini korudu ve Emma elini bırakmadan önce bir an daha tuttu.

Josephine'in ondan hoşlanmadığını zaten biliyordu ve dul kadın muhtemelen onun sadece Cormac'ın servetinin peşinde olduğunu düşünüyordu. Belki de bu, açık sözlü olup bir müttefik edinmek için bir fırsat olabilirdi. İkisinin de aynı amacı olduğundan emindi.

"Nerede konuşmak istersin?" diye sordu sakince.

"Aşağıda, kütüphanede. Böylece rahatsız edilmeyiz."

Emma yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Sadece sekiz adım atmıştı, bu yüzden dul kadının sesinin geldiğı yere doğru ilerlerken adımlarını sayıyordu. Odanın karşısına neredeyse ulaşmıştı ki ayağı dün çekilmiş gibi görünen bir koltuğa takıldı. Tam dengesini kaybetmek üzereyken Emma kolu yakaladı ve kendini toparladı.

"Özür dilerim," diye özür diledi.

Görmediğı için özür dilemiyordu ama dul kadının "Benimle yürü" diye seslenmesi onu ödüllendirdi.

Josephine'in yerini öğrendiğine göre, kapıdan içeri girdi. Cormac'a doğru, "Birazdan döneceğim," dedi. "Dinlenmeye alış."

"Tam burada bekliyor olacağım," diye onu temin etti, sesinde alaycı bir tınıyla. Ama onun mizahının altında, acının nüansını fark etmemişti.

Emma, dul kadının siyah elbisesinin bulanık görüntüsünü takip etmek için döndü. Josephine'in sessizliğı, konuşmalarına başlamadan önce tamamen yalnız kalmalarını beklemeye kararlı olduğunu gösteriyordu.

Merdivenleri saydı ve yönlerinden, dul kadının onu gerçekten de kütüphaneye götürdüğünü anladı. Bildiğı odalardan biri olduğuna sevindi. Kapıya vardıklarında Emma içeri girdi ve dul kadın ona, "Otur kızım," diye emretti.

Kadının sözleri onu ürküttü ama kayınvalidesini kızdırmanın zamanı olmadığına karar verdi. Bunun yerine, sessizce sandalyeyi aradı ve oturdu.

Bu, öğretmenlerinin derslerden sonra onu ne kadar aptal olduğunu söyleyerek defalarca azarladıklarını hatırlattı.

Josephine, Emma'nın karşısına oturdu. "Oğlumun hastalığını gördüğüne göre, sanırım yakında dul kalmayı umuyorsun."

Müdirenin sözleri sessiz olsa da Emma dehşete kapılmıştı. Sandalyesinde doğrulup yaşlı kadına döndü. "Neden bu kadar korkunç bir şey söyledin?"

"Onun ölmesini isteyen birkaç kişi var," diye yanıtladı. "Belki de sen." Sesi incecikti ve suçlayıcıydı.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ben asla." Kadının sözleri onu çileden çıkardı, aralarında dost olma, hatta müttefik olma düşüncesi bile yerle bir oldu.

"Öyleyse neden onunla evlenesin ki?" diye sordu Josephine. "Tek sebebi servetini istemen. Belki de hastalığını Londra'dayken keşfetmişsindir." Yaklaşıp, "İkimiz de biliyoruz ki, eğer bir oğul doğurursan, bu şato ve tüm topraklar onun mirası olacak. Kraliçe gibi yaşarsın," dedi.

Kadın sakın bir tavırla konuşsa da Emma onu düzeltmeyi amaçlıyordu. "Ben bir servet avcısı değilim. Ve isteyeceğim son şey Cormac'ın ölmesi." Kaskatı bir ifadeyle ekledi: "Kocam iyi bir adam ve bunu hak etmiyor."

Annesi sustu. "Buna hakkın var. Bu yüzden geri çekilip bir İngiliz sosyete kızının ölmesini akbaba gibi beklemesine izin vermeyeceğim."

Suçlama üzerine beklenmedik bir kahkaha attı. "Ben sosyeteye yeni giren biri değilim, Leydi Dunmeath. Hele ki bir akbaba hiç değilim." Evet, tam bir duvar çiçeğiydi. Ama o, bir erkeğin unvanını ve servetini önemseyen Leydi Persephone veya diğer Londra mirasçılarına hiç benzemiyordu.

Yine de Emma, Cormac'ın evlenebileceği en kötü kadın olduğunu biliyordu. Körlüğünü zar zor saklıyordu ve dul kadın okuma yazma bilmediğini öğrendiğinde, Josephine onun gerçek bir kontes olmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Her türlü bastırma çabasına rağmen, güvensizliğinin giderek arttığını hissederek derin bir nefes aldı.

"O zaman oğlumun serveti için değilse neden onunla evlendin?" diye sordu Josephine.

Emma buna nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemedi. Ama kulağa ne kadar kötü gelse de, tam dürüstlüğün en iyisi olduğunu hissetti. Derin bir nefes alıp kendini hazırladı. Dul kadının ne düşündüğünün pek önemi yoktu, ama kadının aynı tarafta olduklarını bilmesini istiyordu.

"İlk başta Lord Dunmeath'e onunla evlenmeyeceğimi söyledim. Benim gibi bir eş isteyeceğini sanmıyordum. Sanırım senin sandığın o güzel mirasçılardan birine sahip olmalıydı."

Josephine cevap vermeyince Emma devam etti. "Ama ısrarcıydı ve sormaya devam etti." Bunu düşününce yüreğinde bir sızı hissetti.

"Seni neden eş olarak seçti?" Sesi sertliğini korudu ve ekledi: "Herkes onun unvanını biliyordur, ayrıca güzel bir yüzü var."

Görünmez diken canını acıttı ama Emma, "Çünkü evet diyen tek kişi bendim." diye cevap verdi.

"Aptallar," diye belirtti Josephine.

"Öyleydiler," diye onayladı. "Ama onlara servetinden veya şatosundan hiç bahsetmedi. Genç hanımlara tanıştıktan birkaç dakika sonra evlenme teklif etti. Kimse onu ciddiye almadı." Cormac'ın hastalığı yüzünden gülümsemesi gitmeden önce Londra'daki rahat ve neşeli tavrını hatırlamak tuhaftı.

"Peki ya sen? İlk tanıştığımız zaman sana evlenme teklifi etti mi?"

Emma başını salladı. "Kendimi duvar çiçeği gibi hissediyordum, kimseyle konuşmaktan çok korkuyordum. Lord Dunmeath merak edip yanıma geldi."

Lady Dunmeath bir an duraksadıktan sonra, "Senin kendine ait bir unvanın yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Sözlerindeki hesapçı tonu ve onaylamazlığı neredeyse hissedebiliyordu. Emma doğruldu. "Üvey annemin bizi balolara ve toplantılara davet eden arkadaşları var. Ama ben sadece Bayan Bartholomew'dum, asla Leydi Emma değildim." Bir anı onu beklenmedik bir şekilde yakaladı. "İlk tanıştığımızdan beri Lord Dunmeath adımı bir türlü tam olarak hatırlayamadı."

"Demek Cormac, Londra'da kendisiyle evlenecek tek genç hanımı seçmiş," diye belirtti Leydi Dunmeath. "Ve sen onun zengin bir adam olduğundan hiç şüphelenmedin mi?"

"Babamın borçlarını ödeyene kadar değil," diye düzeltti. "Servetinden haberim yoktu. Tıpkı birkaç hafta öncesine kadar hasta olduğunu

bilmediğim gibi."

Josephine, İrlandaca küfür gibi bir şeyler mırıldandı; sesinde korku vardı. Emma, Cormac'ın annesinin, zehirlendiğinden korktuğu için onu Londra'ya gönderdiğini söylediğini hatırladı.

"Giderse belki... iyileşebileceğini düşündüm," dedi Josephine. Emma, onun sesindeki kasveti duydu.

"Kendini gerçekten daha iyi hissettiği tek zaman, İrlanda'ya geçmeden önce deniz kenarında birkaç gün geçirdiğimiz zamandı." Emma'nın sesi bu anıyı hatırlayınca hüzünlü bir hal aldı. Cormac sağlıklı ve gülümsüyordu, geceleri ise sadece keyifle geçmişti. "Keşke onu oraya geri götürebilseydim." Boğazına bir duygu dalgası geldi ama gözyaşlarını tuttu.

"Ama bunun yerine sen buraya geri döndün ve onu zehirleyen her kimse ona ikinci bir şans verdi." Josephine sandalyesinden kalktı ve volta atmaya başladı.

"O zaman bunun olmasını engellemeliyiz," dedi Emma. Korkunç anıları canlandıracağını bilse de, kendini zorlayarak sordu: "Kocanıza ve büyük oğlunuza ne oldu? Aynı mıydı? Yoksa farklı bir şey miydi?"

"Cormac ikisinden de daha uzun süre dayandı. Ama hastalık aynıydı."

Bilgiler ona zaten bilmediği bir şey söylemiyordu. "Onu tekrar buradan götürmeli miyim?" diye önerdi Emma. "Sence faydası olur mu?"

"Bilmiyorum." Josephine'in sesi sertleşti. "Londra'dayken durumu düzelmezse, korkarım yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ve eğer bu sonsa, Cormac'ın burada olmasını ve bana veda etmesini tercih ederim."

Vazgeçiyormuş gibi konuşuyordu ama Emma henüz buna hazır değildi. Nöbetlere sebep olan bir şey olmalıydı. Keşke ne olduğunu keşfedebilseydi.

"Bir doktorun ne söyleyeceğini duymak istiyorum." Kendi sandalyesinden kalktı. "Ama yine de iyileşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Josephine kapıya önce yürüdü ve hafifçe döndü. "Sana inanmıyor olmam çok yazık."

Cormac'ın kendini yeniden iyi hissetmesi üç sefil günün ardından gerçekleşti. Kendi zayıflığından nefret ediyordu ama Emma yanında

kalmış, ona yemek ve çay vermişti. Yorgunluk yüzünü kaplamıştı ve hayatının bu hale gelmesinden nefret ediyordu.

Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve kız kardeşleri içeri girdi. Sesleri bir haykırış kakofonisi halinde çarpıştı.

"Cormac! Seni çok özledim."

"Çok mu hastasınız? Doktora göründünüz mü?"

"Gerçekten evlendin mi? Annem dedi ki-"

"Senin için çok endişelendim."

Kızların sarılmalarını ve iyi dileklerini kabul etti, ancak Emma'nın kızların ziyaretine izin vermek için yavaşça geri çekildiğini fark etti.

"Bu karım Emma," dedi onlara. Sonra Emma'ya ekledi, "Bu Nora. On beş yaşında. Bu da Maire. On iki yaşında."

Emma onlara mırıldanarak selam verdi, ama onlar da aynı şekilde selam verseler de Cormac, Nora'nın yüzündeki şüpheyi fark etmemişti. Kız kardeşi her zaman aşırı korumacı olmuştu.

"İkinizin de hâlâ okulda olduğunuzu sanıyordum," dedi. Ama neden döndüklerini sormasına gerek yoktu. Annesi muhtemelen sonun geldiğini düşünerek onları tekrar eve getirmişti.

Maire'in yüzü korkuyla doldu. "Ne kadar hastasın Cormac? Yine o lanet mi?"

Elini tuttu. "Lanet yok, bunu biliyorsun. Bu sadece bir hastalık ve nedenini bilmemizin bir yolu yok. Ama bugün kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

Kız kardeşinin yüzünde hafif bir rahatlama belirdi. "Bu iyi."

Nora, Emma'ya baktı ve gözlerindeki şüpheyi okuyabildi. "Annem İngiliz olduğunu söyledi."

Emma başını salladı. "Evet, öyleyim."

"Kardeşimizle neden evlendin? Daha birkaç aydır ortalıkta yok."

Cormac, Nora'nın yanlış bir sonuca varmasını istemeyerek kız kardeşinin sözünü kesti. "Emma ile mükemmel bir eş olacağını düşündüğüm için evlendim. Öyle de oldu. Belki üçünüz bugün birbirinizi daha iyi tanıyabilirsiniz."

Emma öne çıkıp kızlara baktı. "Cormac'la arkadaşım olduğu için evlendim." Kız kardeşleri bir şey diyemeden Emma ekledi: "Hasta olduğunu biliyorum, hastalığının sebebini bulmak istiyorum. Yardım etmeye istekli misiniz?"

Maire'in yüzü aydınlandı ve Emma'yı inceledi. "Sana yardım edeceğim." En küçük kız kardeşi her zaman umutluydu ve ikisi arasında Emma'ya ilk onun ısınacağını tahmin ediyordu.

Karısı ona teşekkür ederek, "Babanızın ve ağabeyinizin başına gelen her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl hastalandılar, ne kadar süre hasta kaldılar, semptomları nelerdi? Bilgi toplamamız gerekiyor." dedi.

Nora ona baktı. "Annem gibi onun da zehirlendiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama onu neyin hasta ettiğini bulabilirsek, iyileşmesine yardımcı olmanın bir yolu olduğunu düşünüyorum. İster yiyecek ister bir hastalık olsun, sebebini bulmamız gerekiyor."

Kararlılığı onu şaşırttı, çünkü Emma'yı daha önce hiç böyle görmemişti. Cevapları bulmaya kararlı görünüyordu ve bunu duymak onu ısıttı.

"Doktorlar babamızı da Finn'i de kurtaramadı," diye savundu Nora. "İlaçların hiçbirisi işe yaramadı." Sesi umutsuz bir tondaydı.

"Hiçbir şey yapmadan öylece durmayacağım," diye ısrar etti Emma. "Bir yolu olmalı."

Maire, "Gidip bir kalem ve kağıt getireyim. Bildiğimiz her şeyi yazalım," dedi. Sesinde hafif bir hafiflik vardı ve Cormac bunu duyduğuna memnun oldu.

En küçük kız kardeşi odadan çıktıktan sonra Nora, Emma'ya döndü. "Kız kardeşim her zaman herkesin içindeki iyiliği görür. Ama ben gerçeği görüyorum, herkesin duymamı istediği şeyi değil."

"Nora," diye uyardı Cormac. İsteyeceği son şey, kız kardeşinin karısına saldırmasıydı. Ve annesinin şüphelerini dile getirdiği açıktı.

"Hayır, bırak konuşsun," dedi Emma. "Dürüstlükte zarar yoktur."

"Annemiz bizi okuldan eve getirdi çünkü Cormac'ın yakında öleceğine inanıyor. Ve senin onu kurtarmak istediğine inanmıyorum."

"Kocamın iyi olmasını neden istemeyeyim ki?" diye sordu Emma sessizce.

Cormac araya girmek istedi ama bunu yaparsa aralarında daha fazla sorun çıkacağını hissetti. Nora'ya uyarı dolu bir bakış attı ama Nora bunu görmezden geldi.

"Çünkü ölürse daha fazlasını kazanırsın," dedi Nora. "Annem unvanın olmadığını söylüyor. Ama sen burada bir kontessin. Cormac giderse, her şey sana miras kalacak."

"Onun ölmesini istemiyorum," diye savundu Emma. "Kardeşine çok değer veriyorum."

Sözleri yüreğine işledi ve Cormac onu incelediğinde, gözlerindeki duygu gölgesini gördü. Daha iyi bir adam olsaydı, kalbini kırmamak için daha fazla mesafe koymaya çalışırdı. Arkadaşlığın sınırları çoktan değişmişti. Ve Tanrı yardımcısı olsun, kendi duygularını dizginleyecek iradeye sahip olup olmadığını bilmiyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi Nora. "Onu tanımıyorsun bile. Tanısaydın bile, onu çok sinir bozucu bulurdun."

Kız kardeşinin Emma'yı kendisiyle evli kalmak istemekten vazgeçirme çabasına neredeyse gülümseyecekti. Karısına baktığında, kendi eğlencesini gizlediğini gördü.

"Birbirimizi daha iyi tanıyoruz," dedi, yemi yutmayı reddederek.

"Her yere fincan bırakıyor," diye ısrar etti Nora. "Bir odaya girdiğinizde, bir fincan çay bulursanız, bunun Cormac'ın olduğundan emin olabilirsiniz. Ve her şeyi unuttur. Doğum gününüzü bile unuttur," diye tahminde bulundu.

Nora'yla dalga geçmeye karar verdi. Emma'ya, "Özür dilerim, bir stor. Doğum günün ne zaman?" dedi.

"Aralık," diye yanıtladı. "Henüz kaçırmadın."

"Ama unutacak," diye ısrar etti Nora. "Bir yıl kendi doğum gününü unuttu."

"Ne kadar korkunç," dedi Emma, ama gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu. "Doğum gününüz ne zaman, efendim? Sanırım bana hiç söylemediniz."

"Hatırlamıyorum," diye takıldı. "Sanırım sadece bir tarih seçmemiz gerekecek."

Nora yüzünü buruşturup gözlerini devirdi, sanki onları dinlemeye dayanamıyormuş gibi. Ama itiraf etmeliydi ki, oldukça eğleniyordu. Emma ile Londra'da ve deniz kenarında geçirdiği daha eğlenceli zamanları hatırladı.

Tam o anda yatak odasının kapısı açıldı ve Maire geri döndü. "Kağıt, kalem ve mürekkep getirdim. Başlayalım mı?"

"Evet, hadi," diye yanıtladı Emma. "Babanın hastalığıyla ilgili hatırladığın şeylerden başlayalım."

Cormac herhangi bir sonuca varacaklarından şüphe duysa da, küçük kız kardeşinin yardım etmeye çalıştığını görmek onu memnun etti. Fakat Nora yanından kalkıp arkasını döndü. Tartışmanın bir parçası olmak istemediği açıktı. Bunun yerine başını sallayıp kapıya doğru yürüdü ve arkasından kapattı.

Emma'nın hayal kırıklığı dolu bakışlarını fark etti, ama sonra Maire'in kız kardeşinin anılarını yazmaya başlamasını dinledi. Maire yazarken karısı da kendi düşüncelerini paylaştı ve konuştukları sırada, Cormac Emma'nın mektuplarını yazması ve yazışmalarını okuması için güvenilir birine gerçekten ihtiyacı olduğunu fark etti. Tekrar hastalandığı için bunu unutmuştu ama şimdi bekleyemezdi.

Başlangıçta evinden birini veya belki de köyden birini işe almayı planlamıştı. Ama düşündükçe, sekreteri Hawkins'i İrlanda'ya gelip yaşamaya ikna edip edemeyeceğini daha çok merak ediyordu; özellikle de adamın ne karısı ne de çocukları olduğu için. Hawkins, Emma'nın yazışmalarını halledebilirdi ve karısının bir müttefike ihtiyacı olduğuna inanıyordu; özellikle de annesi yardım etmeye isteksiz görüldüğü için.

Mektubu bugün yazmaya karar verdi. Ve biraz şansla, Hawkins birkaç hafta içinde gelecekti.

Birkaç saat sonra Emma, Cormac'ı dinlenmesi için yalnız bıraktı. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı ama gerçek şu ki, bu dış görünüş onu yormaya başlamıştı. Dul kadının onu burada istemediği yeterince açıktı ve Josephine, oturma odasındaki sohbetlerinden beri onunla konuşmayı bile reddetmişti.

Maire müttefik olabilirdi ama hâlâ çok gençti. Kız, listesini Emma'nın eline hevesle uzatmış, daha sonra daha fazlasını ekleyeceğine söz vermişti. Emma'nın okuyamadığı bir liste. İç çekti ve listeyi Cormac'ın masasında kalsın diye çalışma odasına götürmeye karar verdi.

Koridorda çok ilerlemeden önce, tanımadığı bir kadının sesinin, "Teşekkür ederim, Stephens," dediğini duydu.

Emma, uşak kadının başlığını ve pelerinini almış olmalı, diye tahmin etti. Sonra sordu, "Dul Lady Dunmeath'i ziyarete mi geldiniz, Bayan MacPherson?"

"Aslında ben Lord Dunmeath'in yeni kontesiyle tanışmaya geldim."

Emma, kadın öne atılmadan önce zar zor arkasını döndü. "Ah, siz Cormac'ın gelini olmalısınız, değil mi?" diye coşkuyla bağırdı. "Kendimi tanıtayım. Ben Moreen MacPherson. Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Lorcan'dan beni şatoya götürmesini istedim ama bilirsiniz, erkekler hep çok meşguldür."

Eldivenli elini uzattı ve Emma biraz şaşkın bir şekilde elini tuttu. "İyi günler, Bayan MacPherson."

"Ah, bana kesinlikle Moreen demelisin." Kahkahasında çınlama duyuldu ve Emma'nın elini koluna çekti. "Çay içmeye ve seninle tanışmaya geldim. Harika arkadaş olacağımızdan eminim, Leydi Dunmeath."

Kadın, sahte coşkusuyla ona Leydi Persephone'yi hatırlatıyordu, ama Emma aceleci davranmamaya çalıştı. Nuala veya Josephine'in Moreen'e bakış açılarında adil olmamaları da mümkündü.

"Çay içmeye çağıracağım" dedi.

"Ah, zahmet etmene gerek yok. Stephens'a hazırlık yapmasını söyledim." Moreen onu koridordan salona götürdü. Maire ve Nora çoktan oradaydı. Küçük kız kardeş mektup yazıyordu - Emma kaleminin hışırtısını duyabiliyordu - Nora ise kitap okuyor gibiydi. "Merhaba," diye selamladı Moreen kızları. "İkinizin de okuldan döndüğünü duydum."

Nora kitabından başını kaldırıp bir sayfa daha çevirmeden önce omuz silkti. Maire, "Evet, dün gece döndük," diye cevap verdi.

"Kardeşinizin durumu çok kötü." Sonra kendine geldi ve ekledi: "Affedin beni Leydi Dunmeath. Düşünmeden konuştum. Hepimiz kocanız için dua ediyoruz."

Emma pek emin değildi ama düşüncelerini belli etmedi. "Lord Dunmeath iyileşiyor," diye yanıtladı. "Sabah kendini daha iyi hissedeceğinden eminim."

"Umarım haklısındır," diye yanıtladı Moreen. Yine de sesinde bir parça samimiyetsizlik vardı.

Emma, Cormac'ın kız kardeşlerine dönerek, "Bayan MacPherson çaya geldi. Siz de bize katılmak ister misiniz?" dedi.

İkisi de cevap veremedi Moreen, "Ah, eminim kızların dersleri vardır, ya da anneleri onları çaya davet edecektir." dedi.

Emma, kadının bu sözü karşısında afalladı ve onu düzeltme ihtiyacı hissetti. "Aslında Leydi Nora ve Leydi Maire çok hoş geldiniz. Onları çok

yakından tanıma fırsatım olmadı."

"Hayır, teşekkür ederim Leydi Dunmeath," diye cevapladı Maire. "Biz... biz gitmeliyiz."

"Bu kadar resmi olmana gerek yok," dedi Emma. "Bana Emma diyebilirsin."

Ama ikisi de cevap vermedi. Bunun yerine Nora, kitabını yüksek sesle kapatıp kız kardeşini oturma odasından takip etti. İsteksizlikleri, onların da Moreen'den pek hoşlanmadıklarını açıkça gösteriyordu. Kadın kıskanç bir eşten başka bir şey olmasa da, Emma, Moreen hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmenin en iyisi olacağına karar verdi.

"Sanırım artık sadece biz varız," dedi Emma. "Senin hakkında her şeyi ve Lorcan'la nasıl tanıştığını duymak istiyorum."

Moreen, Lorcan'a nasıl kapıldığını, Dunmeath'teki şatoya nasıl hayran kaldığını ve kocasının orada yaşamak istemediğini öğrendiğinde nasıl büyük bir hayal kırıklığına uğradığını anlatmaya başladı. Emma, sohbet boyunca gülümseyip başını salladı, ama aklı Cormac'a kaydı. Acaba Moreen'in hırslarından haberi var mıydı? Lorcan'ın karısı, onun ölümünü planlayacak kadar açgözlü müydü? Bu düşünceyle kanı dondu.

Ama yine de daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

"Hiç İngiltere'ye gittin mi?" diye sordu Emma. "Yoksa hayatın boyunca İrlanda'da mı yaşadın?"

"Hayır, hiç İngiltere'ye gitmedim," diye itiraf etti Moreen. "Ama Lorcan'ın büyükannesi İngiliz'di, bu yüzden yıllar önce ziyarete geldiğini düşünüyorum." Çay gelince durakladı ve "Sen mi dökmek istersin, yoksa ben mi yapayım?" diye sordu.

"İçkini dökmene izin vermekten mutluluk duyarım," diye cevapladı Emma. Rolü üstlendiğinde çayı dökeceğinden korktuğu için teklife minnettardı.

Moreen'in İngiltere ile hiçbir bağlantısı olmamasına rağmen, Emma, Lorcan'ın İngiltere ile bir bağlantısı olduğunu düşündü. Cormac'ın kuzenini merak ediyordu, çünkü ne kendisi ne de Cormac, geldiklerinden beri onu görmemişti.

Moreen çayı doldurduktan sonra iç çekti. "Ah, bu harika. Nuala'nın yapmaya çalıştığı bitki çaylarından çok daha iyi. Bazen sanki çimen demliyormuş gibi geliyor."

Emma aldırış etmemişti ama hiçbir şey söylemedi ve kendi çayından bir yudum aldı. "Kocanızla neden henüz tanışmadım? Çok mu meşguldü?"

Moreen fincanını bıraktı. "Hayır. Sadece Lorcan çok batıl inançlı bir adam. Cormac'ın tekrar hastalandığını duyunca uzak durdu. Bana sorarsan, bu çok kalpsizce. Beni lanetten korumak istediğini söyledi, ama bence kuzenine daha fazla destek olmalı."

Ya da suçlanmaktan kaçınmak için uzak duruyor olabilir, diye düşündü Emma.

Moreen ellerini beline götürdü. "İlkbaharda bir çocuğumuz olmasını bekliyoruz. Lorcan bir erkek ocuk umuyor."

"Tebrikler." Emma, Moreen'in hamile olup olmadığını anlayamasa da ona gülümsemeye çalıştı. Yine de, kadının haberi, hemen ocuk sahibi olamadığının hatırlatılmasıyla bir pişmanlık duygusuna yol açtı. Cormac'la sadece birkaç hafta evli olmalarına rağmen, zaman sanki daha hızlı akıyordu. Belki bir gün Cormac'la kendi bebekleri olurdu, ama bir yanı bunun olmayacağından endişe ediyordu.

Arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu ve Moreen seslendi: "Lord Dunmeath! Ah, bize katılmalısınız. Kendinizi daha iyi hissettiğinizi görmek beni çok mutlu etti."

Emma, Cormac'ın gücünü fazla erken zorladığından endişeleniyordu. Ama kanepede yanına oturduğunda, onun burada olmasından dolayı içinde bir minnet duygusu hissetti. Omuzları onun omuzlarına değdi ve Moreen'den bir fincan çay aldı.

"Teşekkür ederim, Moreen." ayı karıştırdı ve sordu, "Sen ve Lorcan son günlerde nasılsınız?"

"Ah, peki. Ben de tam eşinize mutlu haberimizden bahsediyordum. Lorcan bebek için çok endişeli ama gelip Leydi Dunmeath ile tanışmak zorundaydım. Sağlığınızın düzeldiğini görmek beni çok mutlu etti," diye coşkuyla söyledi.

Emma, Cormac'ın eline uzanıp hafifçe sıktı. Moreen'le Dunmeath ve yerel halkla ilgili haberler hakkında konuştu, ancak tanımadığı insanlar hakkında sohbet ederken Emma, ona nasıl yardım edebileceğini düşünerek hayallere daldı. Hastalığa başka bir şey mi sebep oluyordu? Sanki Cormac hem burada hem de Londra'da eve her geldiğinde hastalanıyordu. Onunla sahile tatile gittiğinde günlerdir gayet iyiydi.

Bu düşünce kök saldı ve onu düşünmeye yöneltti. Ya tekrar denerse, Cormac'ı Dunmeath Kalesi'nden alıp bir hafta herkesten uzakta geçirirse? Gücü ve sağlığı düzelerse, o zaman kesin olarak anlayacaklardı.

Kendi kendine gülümsedi ve bugünden itibaren planlarını yapmaya karar verdi.

Cormac, karısını günün geri kalanında neredeyse hiç görmemişti ve o gece yorgun argın yatağa girmişti. Ertesi sabah, şafak sökmeden uyanmıştı ve Cormac, karısının ne planladığını merak ediyordu.

"Emma, yatağa dön," diye mırıldandı. "Çok erken."

"Bitirmem gereken bir şey var," diye savundu. "Sen tekrar uyuyabilirsin, sonra konuşuruz."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Yorganı geriye atıp ona doğru yürüdü. "Yatağa gel."

"Sana bir sürpriz planlıyorum," dedi. "Düzenlemeleri henüz tamamlamadım."

Merakını uyandırmıştı ve tam o sırada pencerenin yanında bir sandık gördü. "Bir yere mi gidiyoruz?"

Karısı başını salladı. "Evet, öyleyiz."

"Nereye gidiyoruz?" Ellerini beline doladı ve eğilip boynunun kıvrımını öptü.

Titredi ve onun kollarında döndü. "Seni kaçırıyorum."

Sözleri öylesine kayıtsızca söylenmişti ki, gülmemek için kendini zor tuttu. "Şimdi sor müsün? Ama gönüllü tutsağın olursam bu gerçekten adam kaçırma mı olur?" Ellerini kadının sırtına götürüp kendine çekti. Şu anda tek istediği onu yatağa bastırmaktı çünkü içinde olmak için yanıp tutuşuyordu.

"Ne kadar süreliğine gideceğiz?" diye sordu ve Emma'ya onu ne kadar çok istediğini hatırlatmak için onu tekrar öptü.

"Bir hafta," diye yanıtladı. "Hemen ileride, Dunmeath'in kenarında küçük bir kulübe var." Adam ellerini geceliğinin üzerinden göğüslerine götürdüğünde nefesi kesildi. Göğüs uçları gergindi ve adama hafifçe itti. "Bırak bitireyim Cormac. Bunun için daha sonra vaktim olacak."

Hayal kırıklığına uğramıştı ama gitmesine izin verdi. "O kulübenin çatısı akıyormuş, öyle duydum. Oraya gitmek istediğinden emin misin?"

"Deneyeceğiz ve havanın uygun olup olmadığına bakacağız," dedi. Sonra, tüm ciddiyetiyle, "Deniz kenarında yalnızdık ve orada olduğumuz her gün sağlığın iyileşiyordu. Tekrar olup olmayacağını görmek istiyorum," dedi.

"Bir çocuk için de tekrar deneyebiliriz," dedi ve yüzüne dokunmak için uzandı.

Kızardı ama başını salladı. "Yapabiliriz. Kendini yeterince güçlü hissediyorsan."

"Gitmeden önce Lorcan'la görüşerek Dunmeath'te her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım" dedi.

"Hayır, annen her şeyle ilgilendi. Ona seni kaçıracağımı söyledim."

"Ve itiraz etmedi mi?" Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Annesinin sağlığının iyileşmesini istediğini biliyordu ama ikisinin bunu birlikte mi planladığını, yoksa annesinin hâlâ Emma'nın varlığından rahatsız olup olmadığını merak ediyordu.

"Ben... tam olarak ondan izin istemedim." Gülümsemeye çalıştı. "Senin için planlarım var."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Bu hoşuma gitti."

"Uşak çağıracağım ve yan odaya gidip hizmetçimin giyinmeme yardım etmesini isteyeceğim," dedi Emma. Arkasını döndü ve ara kapıya ulaştığında, "Ve biz yokken, neden hastalandığınızı öğreneceğiz," diye ekledi.

Cevaplar bulmayı umduğunu biliyordu ama neden kardeşi Finn'in ölümünden sonra değil de daha önce hastalanmaya başladığını gerçekten anlayamıyordu. Birinin onu zehirlemesi tamamen mümkün olsa da, bunun basit bir hastalık olmasının da bir o kadar çok nedeni vardı.

Ama karısıyla bir hafta yalnız vakit geçirmek konusunda tartışmaya hiç niyeti yoktu. Dunmeath'in sorumlulukları, beklediği için daha az olmasa da, geri döndüğünde hâlâ orada olacaktı. Ve bir varis için tekrar denemek, zamanını daha iyi ve daha keyifli bir şekilde kullanmaktı.

Giyinip aşağı indiğinde, Emma'nın hizmetçilere birkaç sepet dolusu yiyeceği bir arabaya yüklemelerini söylediğini gördü. "Atla gitmeyecek miyiz?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Araba bizi bırakacak, uşaklar da yiyecekleri indirecek. Hafta sonuna doğru bizi almaya gelecekler."

"Demek beni gerçekten kaçırıyorsun," diye düşündü. "Hadi bakalım."

Annesi ortalıkta görünmüyordu ama Emma'yla iyileşirken nasıl geçindiklerini merak ediyordu.

Alçak sesle ona mırıldandı: "Aslında arabaya kadar yolu senin göstermeni istiyorum." Adam kolunu uzattı ve dışarı çıkarken kadın kolunu tuttu. "İyi misin?"

"Zayıf," diye itiraf etti. "Ama biraz daha iyi."

Emma'nın yanında yürürken, hizmetçilerin arasında hafifçe tedirgin olduğunu fark etti. Sepetleri nereye koyacaklarını sorduklarında bile, Emma emir vermekten rahatsız olmuş gibiydi. Ama adam hiçbir şey söylemedi ve devam etmesine izin verdi.

Kulübeye giden kısa araba yolculuğu boyunca karısını inceledi. Koyu saçları tepede toplanmış, yeşil bir sabahlık giymişti. Bunu daha önce görmemişti ama sade ve kullanışlıydı. Yüzü solgun, gözleri öyle bir yorgunlukla doluydu ki, son birkaç gündür ne kadar acı çektiğini merak etti.

Ölmek üzereyken onun dadısı olmasını en son istediği şeydi. Bunu ondan istemek adil değildi. Hastalığının sebeplerini bulmak istediğini bilse de, vücudunun zayıflıklarını kontrol edememesinden nefret ediyordu.

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından araba kulübenin önünde durdu. Uşaklar yiyeceklerini küçük eve boşaltırken Cormac, Emma'ya yardım etti. Yapraklar yere düşmeye başlamıştı ve hava o kadar soğuktu ki, nefesini görebiliyordu. Cormac, sazdan çatıyı inceleyerek havanın gerçekten güzel kalıp kalmayacağını veya sağanak yağmurda birbirlerine sokulup kalacaklarını merak etti. Güneşe rağmen, karısının peşinden içeri girdiğinde bile hava oldukça serindi.

Uşaklardan biri şöminede turba ateşi yaktı ve Emma yanına gitmeden önce ona teşekkür etti. Birkaç dakika sonra, baş başa kaldılar.

Kollarını ovuşturuyordu ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Yatağını paylaşmayalı sadece birkaç gün olmasına rağmen, aralarında bir şeyler değişmişti. Karısı neredeyse huzursuz görünüyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Ama sohbet de teklif etmedi. Sanki yaptığı planlardan şüphe etmeye başlıyordu ve adam onu rahatlatmak istiyordu.

"Beni kaçıрма kararına pişman mısın?" diye takıldı. "Arabacıyı geri çağırayım mı?"

Bu ona en azından bir gülümseme kazandırdı. "Hayır. Sadece... aniden kendimi belirsiz hissediyorum. Ve nedenini bile bilmiyorum."

Dikkatini dağıtacak bir şey sunmaya karar verdi. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Minnettar bir gülümsemeyle ona baktı. "Güzel olurdu. Ama düşündüğümden daha soğuk. Bagajdan pelerinimi alayım. Paltonla yeterince ısınır mısın?"

Başını salladı. Yünlü elbiseyi ilikleme işini bitirdikten sonra, elini omurgasına dayayarak onu dışarı çıkardı. "Benim yanımda gergin misin Emma?"

Yüzü kıpkırmızı oldu ama kolunu onun koluna koydu. "Hayır, aslında değil. Sadece... Sanırım ben adam kaçırmada pek iyi değilim."

Sebebi bu değildi ama onu rahatsız eden şeyi paylaşmaya hazır görünmüyordu. Zamanını beklemeye ve cevapları beklemeye karar verdi.

Orman yolunda yürümeye başladılar. Ayaklarının altında yaşlı yapraklar çıtırdıyordu ve ağaçlardaki kırmızı ve sarı yapraklara hayran kalmıştı. Bu sefer birlikte vakit geçirmeyi planlamış olsa da, ondan istediği tek şeyin sevişmek olduğunu sanabileceği aklına geldi. Bir varis arzusunda dürüsttü ve ilk çabalarının işe yaramaması onu hayal kırıklığına uğratsa da, aralarındaki tek şey bu değildi.

"Deniz kenarında birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım" dedi.

"Ben de öyle."

Kolunu beline doladı. "Ve burada da aynı şey olacak. Tabii çatıdan yağmur yağmazsa."

Bu, en azından hafifçe gülümsemesine neden oldu. "Bu, bu haftayı daha az konforlu hale getirir, katılıyorum." Ona yaslandı, ama bir an sonra gülümsemesi soldu ve yerini yüzünü düğümleyen bir duygu aldı.

"Emma, ne düşündüğünü söyle bana. Bu kaçıрма olayını planlamak için bu kadar uğraşmış biri olarak, pişman gibi görünüyorsun."

Yavaşladı ve "Hayır, bu doğru değil. Bu zamanı seninle geçirmek istiyordum." dedi.

"Öyleyse neden bu kadar sinirlisin? Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Ama elini kolundan çekti ve yürümeyi bıraktı. "Sadece... ne zaman hastalanacağını düşünsem, dehşete kapılıyorum." Korkularını

sözlerle yatıştırmaya çalışmadan önce, "Seni kaybetmekten korkuyorum. Birkaç gün önce neredeyse ölüyordun. Ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamadım," diye ekledi.

Yürümeyi bıraktı ve elini uzatarak yüzünün hatlarını çizdi. "Beni böyle görmeni hiç istemedim."

"Biliyorum. Ama bununla savaşmana yardım etmek için bir şeyler yapmam gerek. Ve aklıma gelen tek şey buydu. Seninle baş başa vakit geçirmek." Elini kendi eliyle kapattı. "Görevimin sana bir oğul doğurmak olduğunu biliyorum. Bu yüzden benimle evlendiğini biliyorum. Ama sana bunu veremezsem ve ölürsen..."

Sözleri yarıda kesildi ve yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını gördü. "Seninle evlenmemin tek sebebi bu değil, Emma."

Onu öpmek için eğildi ve Emma kollarını ona dolayarak karşılık verdi. Vücudunu kendine doğru çekerek dudaklarıyla onu yatıştırdı. Ama öpücüğü bitirdiğinde Emma ona baktı. "Beni rahatsız eden başka bir şey daha var."

Devam etmesini bekledi ve omurgasını okşadı. Derin bir nefes alıp ekledi: "Annenin yanında dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyorum. Çaresiz. Yapmam gereken şeyleri yapamıyorum." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Annenin veya diğer hizmetçilerin bana görevlerimde yardımcı olabileceğini söylediğini biliyorum ama ihtiyacın olan kontes olamamaktan nefret ediyorum. Sana bir çocuk veremezsem, ne amacım kalır ki?"

Ona küçümseyici bir tavır takınmadan ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden, "Denemeye devam edeceğiz," diye cevap verdi. Bir dere kenarında yürürken elini tuttu. Ama sessizce yürümeye devam ederken, cesaretini yeniden kazanmasına nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyordu.

Birkaç ay içinde hayatta olmayabilirdi. Boş sözler ve yalan yanlış güvenceler bunu değiştirmeyecekti. Önündekilerle dürüstçe yüzleşmek daha iyiydi. Ne kadar zamanı kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama kalan zamanını Emma'yla geçirmek istediğini itiraf etmeseydi kendini kandırmış olurdu.

On Birinci Bölüm

Emma gerçek duygularını hiç itiraf etmemiş olmayı diledi. Cormac nazik olmaya çalışsa da, ona acımasını istemiyordu. Ama her şeyi düşünmeden ağzından kaçırmişti ve şimdi keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşünüyordu.

Kulübeye döndüklerinde, ortam turba ateşiyle ısınmıştı. Pelerinini çıkarıp kenara koydu. Ruh hali kasvetli bir hal almıştı ve alevlere bakıyordu. Geçmişte neredeyse kör olma halinin hayatını etkilemesine izin vermişti. İstediklerine ulaşmak yerine, gölgelerde kalmış, hayatının gidişatına başkalarının karar vermesine izin vermişti. Ve şimdi, gölgelerin bir kez daha kazanmasına izin veriyordu. Artık olmak istediği kişi o değildi.

Hüzün, onu boğmakla tehdit eden bir dalgaydı. Ama sonra Cormac'ın elleri elbisesinin düğmelerine kaydı. Arkasında durdu ve ağzını boynuyla omzu arasındaki yumuşak noktaya indirdi.

Vücudunda binlerce titreme hissetti ve adamın düğmelerini birer birer çözerken ellerini teninde hissetti.

Ne amacım vardı ki? Değişmek istiyordu, hayır, ihtiyacı vardı. Cormac, karısı olmanın yeterli bir amaç olduğunu söylese de, o daha fazlasını istiyordu. Eskiden olduğu kadını, bir kontesin sorumluluklarının hiçbirini üstlenemeyen kadını bir kenara atmak istiyordu. Ve bir şekilde, Dunmeath Leydisi olmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Kimsenin olabileceğini düşünmediği kadın olmak.

Bu düşünce, zihninde dönüp duran tek bir iplik gibiydi. Onların saygısını kazanmak, kendini dönüştürmek mümkün müydü?

Elbisesi düştü ve kocası korsesini çözmeye başladı. Kocasının dokunuşuyla dikkati dağıldı ve çok geçmeden sadece iç gömleğiyle kaldı. Emma ona dönüp ceketini ve yeleğini çıkardı. Kocası göğüslerini avuçladı, ince ketenin üzerinden meme uçlarını okşadı ve tanıdık bir arzu sıcaklığı tüm benliğini sardı. Birdenbire kocasının dokunuşunu özledi.

Ve pasif kalmak yerine ona doğru uzandı. Soyundu, gömleğini kaldırdı ve göğsünün hatlarını çizdi. Cormac son birkaç gündür kilo vermişti ama ona dokunmayı hâlâ seviyordu. Kalbi yumuşadı ve yüzleşmek istemediği duyguları bir kenara itti. Her şeyi bir kenara bırakıp şu anda sadece anı yaşamak daha iyiydi.

Elleriyle tenini, omuzlarının tanıdık gücünü keşfetti. Ellerini kaburgalarından aşağı beline doğru çektiğinde, nefesinin kesildiğini duydu. Sonra kollarına dokunduğunda, parmak uçları sağ bileğindeki hafif bir yara izine değdi.

"Burada ne oldu sana?" diye sordu, ağzındaki yara izini göstererek.

Bir an donakaldı ve sonra ona, "Çocukken aldığım bir yara izi. Öğretmenimden neredeyse her gün dayak yiyordum." dedi.

Sözleri onu irkiltti ve sordu: "Neden? Baban neden böyle bir şeye izin versin ki?" Adamın tavırlarındaki bir şey, ikisinin sandığından daha fazla benzediğini fark etmesini sağladı. Derin bir nefes aldı ve itiraf etti: "Dernem de bana vurdu."

"Neredeyse on yaşma kadar okuyamadım," dedi Cormac. "Her anından nefret ediyordum. Kelimeler her karıştığında veya yerimi kaybettiğimde, öğretmenim bana vuruyordu."

Bileğini ağzına götürüp yara izini tekrar öptü. "Ama öğrendin."

"Zamanla. Bana duymak istediğim hikayeleri okuyacak doğru öğretmenle." Yarım bir kahkaha attı. "Her zaman en heyecan verici kısımda durup kitabı kapatırdı. O kadar sinirlendim ki, gittikten sonra kendim okumaya çalıştım. O zamanlar tam da bu yüzden yaptığını fark etmemiştim."

Emma gülümsedi. "Derneğim sonunda benden vazgeçti."

Ona bir öpücük kondurmak için eğildi ve alnını alnına yasladı. "Bunu, bir storu katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Şimdilik önemli değil."

"Okuma konusunda endişelenmene gerek yok," dedi. "Hawkins'i çağırdım. Gelmeyi kabul ederse, yazışmalarınızı o halleder."

"Keşke kendim halledebilseydim," diye itiraf etti. "İrlanda'ya gelmenin zor olacağını biliyordum ama ne kadar zor olacağını fark etmemiştim. Bir araziye nasıl yöneteceğimi, hele her şeyin nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Hiçbiri için endişelenmene gerek yok," dedi. İç gömleğini çıkarıp onu yatağa oturttu ve önünde diz çöktü. "İster kontes ol ister olma. Ev halkımı tanı ya da onları rahat bırak. Seçim senin."

Sözlerinin altında gizli bir mesaj duyuyordu: Çünkü bu mesaj uzun sürmeyecekti.

Ve içindeki bir şey, onun böyle pes etmesine öfkelenmişti. Hayatı boyunca, başkalarının hafife aldığı şeyleri yapmak için mücadele etmek zorunda kalmıştı. Şimdi nasıl ondan mücadele etmemesini bekleyebilirdi ki?

"Sana ne olduğunu öğreneceğim," diye yemin etti. "Ve bunu durdurmanın bir yolunu bulacağım. Sana söz veriyorum."

Çenesine hafifçe dokundu. "Eğer verilecek bir cevap varsa."

"Kenara çekilip ölmene izin vermemi isteme." Emma'nın elleri saçlarına dolandı. "Bunu yapmayacağım."

Ellerini beline koyup ona döndü. "Ya durduramazsak? Ya bana zarar vermeye çalışan kimse yoksa ve bu sadece bir hastalıksa?"

"Buna inanamıyorum." İnanamazdı. Cormac'tan vazgeçmek yapabileceği bir şey değildi. Cevapları, hatta soracak doğru soruları bile olmasa da, kavga etmeye başlamaları gerekiyordu. Yoksa hiçbir gelecekleri olmayacaktı. "Seni bu yüzden buraya getirdim. Yedi gün boyunca kimse olmadan burada kalacağız. Hastalanmazsan, bunun gerçek bir hastalık olmadığını anlayacağız."

Ellerini tutup onu yatağa çekti ve üzerine uzanması için yönlendirdi. Bacaklarının arasında, onun sıcak uzunluğunu hissedebiliyordu ve vücudunun kendi vücudunun içinde hareket ettiğini hissetmek istiyordu.

Cormac onu derinden öptü, elleri vücudunu öyle bir şefkatle okşadı ki, ağlamak istedi. Çünkü sınırları korumaya çalışmasına rağmen, tek bir dokunuşuyla hepsini yerle bir etmişti.

Ve hiçbir şey onun hayatını kurtarmaya çalışmasını engelleyemezdi.

Emma haklıydı.

Cormac itiraf etmek istemese de, neredeyse dört gün birlikte vakit geçirdikten sonra gücü her geçen gün artıyordu. Cormac'ın hazırladığı

yiyecekleri yiyor, saatlerce sevişiyor veya uzun yürüyüşlere çıkıyorlardı. Geceleri mum ışığında ona hikayeler okuyordu.

Sadece bir kez yağmur yağdı ve gülüp ateşe yaklaştılar, ısınmanın başka yollarını buldular.

Sağlığındaki değişim onu cesaretlendirmeliydi ama Cormac'ın şüpheleri giderek azaldı. Eğer gerçekten zehirleniyorsa, nasıl zehirlendiğini bilmiyordu. Sorumlunun kim olduğunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. Cormac'ın dönüşünden beri görmediği kuzeni Lorcan olabilirdi. Ya da belki de karısı Moreen. Her ikisi de mantıklı olasılıklardı, çünkü ölürse her biri yüklü bir miras alacaktı.

Peki İngiltere'de tehdit nasıl devam etmişti?

"Seni rahatsız eden bir şey mi var Cormac?" diye sordu Emma. "Nasılsın?" Kollarını beline doladı ve adam eğilip yanağından öptü.

"Kendimi iyi hissediyorum."

"İyi görünmüyorsun."

İç çekti. "Çünkü sen haklıydın, bir stor. Nedense, bu kulübede sonsuza dek kalsak, asla hastalanmam diye düşünüyorum."

"Tıpkı deniz kenarı gibi," dedi. Saçlarına dokunmak için uzandı ve elini bir an orada tuttu. "Demek haklıymışım. Birisi hastalığına sebep oluyor."

"Evet. Şimdi, bu konuda ne yapacağımıza karar vermeliyiz." Ellerin arasına aldı. "Sorumlunun kim olduğunu bulmamız gerekecek."

"Cormac," dedi yumuşak bir sesle. "Bence sen burada kalıp beni Dunmeath'e geri göndermelisin ki elimden geleni öğreneyim. Orada olursan hastalığın geri döner."

"Ama bu seni riske atar." Onu kucağına çekti. "Buna izin vermeyeceğim."

"Birlikte bir plan yapalım," diye önerdi. "Sana kimin zarar vermek isteyebileceğini söyle, ben de araştırayım."

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum." Burada kaldığı sürece onun tehlikeyle karşı karşıya kalması düşüncesi onun için kabul edilebilir bir seçenek değildi.

"Yalnız olmayacağım. Annenden istersem, annenin bana yardım edeceğine inanıyorum," diye ısrar etti Emma. "İkimiz de senin ölmeni istemiyoruz. Bu yüzden birlikte çalışacağız."

"O... zor," diye itiraf etti. Kocasını ve en büyük oğlunu kaybettiğinden beri, acı annesinin görünmez pelerini haline gelmişti. Acının tenine

işlemesine izin vermiş, onu umudu az bir kadına dönüştürmüştü.

"Bunun cevaplarımızı bulmamızı engellemesine izin vermeyeceğim," dedi. "Şimdi bana kimden şüphelendiğini söyle." Mahcup bir gülümsemeyle ekledi: "Sizden bir isim listesi yapmanızı isterdim ama okuyamadım."

"Yazmasak daha iyi olur herhalde." Emma yatakta otururken küçük kulübenin içinde volta atmaya başladı.

"Lorcan ve karısı," diye söze başladı. "Muhtemelen Nuala Teyze veya hizmetçiler."

"Hizmetçilerin olduğundan emin değilim," diye karşılık verdi. "Yiyeceklerimizi paketlediklerini bizzat izledim. Ya da en azından, ne yaptıklarını gördüğümü düşünmelerine izin verdim."

Başka kim olabileceğini bilmeden omuz silkti. "Ne düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyordu ve başka bir fikir eklemekten çekindiğini gördü. "Hadi söyle Emma."

"Seni gücendirmek istemem ama herkesi düşünmek zorundayız," diye söze başladı. "Kız kardeşlerinin bununla bir ilgisi olabilir mi? Bilmeden bile olsa?"

"Sanmıyorum, hayır. Nora ve Maire her zaman benim için değerliydi." Emma'nın sadece tüm olasılıkları düşündüğünü anlasa da, kız kardeşlerinin ona zarar verebileceği veya verebileceği hiçbir durumu hayal edemiyordu.

"O zaman belki de aklımıza gelmeyen bir şeyi bulmamıza yardımcı olabilirler."

Ruh hali kasvetlendi. "Bunun arkasında kimin olduğunu bilmek istesem de... bir bakıma gerçekten bilmek istemiyorum." Yakın bir aile üyesinin onu öldürmek istemesi düşüncesiyle yüzleşmek istemiyordu. Yine de, şimdi oldukça olası görünüyordu.

Emma elini tuttu. "Cevaplarımızı bulacağız. Sana söz veriyorum."

Kiracılarından biri onu arabasıyla gezdirdikten sonra Emma, Dunmeath'e geri döndü. Cormac bundan hoşlanmasa da, onu kulübede bırakmıştı. Geri dönmesi çok tehlikeliydi. Kimse Emma'yı pek umursamadığı için pek de riskli sayılmazdı.

Ama kocasına kimin zarar vermeye çalıştığını bulmayı başarmaya kararlıydı. Bu konuda endişeli olsa da, kendi çıkarına olduğunu düşünmeden edemiyordu. Hayatı boyunca fark edilmeden, arka planda kaybolup giden bir duvar çiçeği olmuştu. Duyularını kullanıp kulaklarını açarsa, bilmesi gerekeni keşfedeceğine gerçekten inanıyordu.

Emma, kalenin ana kapısına doğru yürürken adımlarını dikkatlice sayıyordu. Güvensizlikleri yeniden artsa da, bu sefer kontun hayatının annesiyle çalışabilme yeteneğine bağlı olduğunu düşünüyordu.

Şapkasını ve pelerinini uşak Stephens'a verdi ve "Dul Lady Dunmeath'i nerede bulabilirim?" diye sordu.

"Şu anda burada değil," diye cevapladı. "Ama öğle yemeğine kadar dönmesi gerekir."

"Onu görürseniz lütfen ona benimle konuşmak istediğinizi söyleyin."

Emma merdivenlere doğru yürümeye başladı ama durdu ve fikrini değiştirdi. Bu, kontesin itirazına maruz kalmadan Dunmeath'i daha iyi tanımak için iyi bir fırsat olabilirdi. İlk başta bir hizmetçiden kendisine rehberlik etmesini istemeyi düşündü... ama sonra, kimsenin duymasını istemediği sırları başka nasıl öğrenebilirdi ki?

Mutfaklardan başlamaya karar verdi. Aslında nerede olduklarını bilmesede de, alt katta olmaları dışında, yemek kokularını takip etmeye karar verdi.

Emma koridoru inceliyormuş ve yavaş yavaş yürüyormuş gibi yaptı. Duvarlarda sanat eserleri olmasını umuyordu, yoksa gerçekten çok aptal görünebilirdi.

Ancak çok geçmeden, çalışanların ona pek aldırış etmediği ortaya çıktı. Merdivenlerden inmeye başladı ama sesler duyunca durdu.

"Sence Leydi Dunmeath haklı mıydı?" diye sordu bir hizmetçi. Sonra sesleri alçaldı ve Emma konuştuklarını duyamadı. Kimsenin onu görmemesini umarak merdivenlerden birkaç adım indi. Sırtını duvara yaslamaya özen gösterdi ve sonra hizmetçilerin sesini tekrar duydu.

"Lord hazretleri iyi mi? Günlerdir ortalıkta yok," dedi genç bir kadın.

"Evet, yapacak. Bundan eminim."

"Ama Leydi Dunmeath öyle düşünüyor-"

"Şimdi, hikaye anlatma," dedi yaşlı bir kadının sesi. "Bu lanet ve herkes bunu biliyor. Nuala onu bozmaya çalışıyor. Onu büyüler yaparken ve çaylarını yaparken gördüm. Ama henüz şansı yaver gitmedi."

Emma, Cormac'ın teyzesinin olası şüpheliler listesinde olduğunu hatırladı. Böyle bir bahçeye ve bitki bilgisine sahip bir kadının, özellikle de oğlunun miras almasını istiyorsa, bitkileri iyilikten çok zarar için kullanmaya gönüllü olması oldukça olasıydı.

Merdivenlerden aşağı inip inmeye karar vermeye çalışıyordu ama bir an sonra hizmetçilerden biri neredeyse ona çarpıyordu.

"Leydi Dunmeath!" Hizmetçi sendeledi ve kendini toparladı. "Ben... sen nesin... aç mısın?" diye bitirdi.

"Hayır, teşekkür ederim," diye düşündü Emma hızla, aşağıda olmasının bir sebebini bulmaya çalışarak. "Hâlâ personelle tanışıyorum," dedi sonunda. "Mutfaktaki herkesle tanışmaya geleceğimi düşündüm."

"Ah." Hizmetçi ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Diğerlerini de sizinle tanıştırmamı ister misiniz, Leydi Dunmeath?"

"Evet, lütfen." Emma merdivenlerden inerken kalan adımlarını saydı ve hizmetçiye mutfığa doğru takip etti. Tencere kaynama ve bıçak kesme sesleri tanıdıktı ve bir an için nefis kokuların tadını çıkardı.

Sesler kesildiğinde, hizmetçilerin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Günaydın," dedi Emma sonunda. "Hepinizle tanışıp merhaba demek istedim."

Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu ve yanaklarının utançtan yandığını hissetti. "Yoksa bu... bir kontesin yapmaması gereken bir şey mi?"

"Leydi Dunmeath, istediğinizi yapabilirsiniz," dedi bir başhemşire. Emma aşçının o olabileceğini tahmin etti ama emin olamadı. "Ben Bayan Ó Neill. Bunlar da Florence, Molly ve Eithna. Mutfakta ve kilerde bana yardım ediyorlar. Size yiyecek bir şeyler hazırlayabilir miyim?" diye sordu kadın.

Sesinde sıcak bir karşılama vardı ve Emma, "Ah, seni rahatsız etmek istemedim. Zaten yeterince meşgulsün. Sadece merhaba demek istedim." dedi ve kocasına yönelik tehditler hakkında bulabildiği tüm bilgileri edindi.

"Şimdi buradasın ve çok hoş geldin," dedi Bayan Ó Neill. "Al. Bunlardan birini dene." Tabağa benzeyen bir şey uzattı, Emma da aldı. Üzerinde ne olduğunu tam olarak anlayamasa da eldivenini çıkarıp bulanık nesneye uzandı. Bal ve fındıkla kaplı, tatlı bir çörek olduğu ortaya çıktı. "Teşekkür ederim."

"Gel otur," dedi aşçı bir tabure çekerek. "Çay ister misin?"

"Ah, hayır, teşekkür ederim. Zahmet etmeni istemem." Sözler ağzından çıktığı anda, dul kadının asla böyle bir şey söylemeyeceğini fark etti. Zayıf bir sesle, "Ya da yemek yapmaya devam etmen gerekiyorsa, lütfen et," diye ekledi.

Aşçı yanına bir tabure çekti. "Flo, kızartmayla ilgilen. Molly, ekmeğin yoğrulmasını istiyor. Eithna, baharatlı keki bitir."

Mutfak hizmetçileri işlerine koyuldular ve Bayan Ó Neill nazikçe, "Sanırım ailenizi özlüyorsunuzdur," dedi.

Emma başını salladı. "Ama kocamla burada olmaktan mutluyum. Keşke —"

"Keşke bu kadar hasta olmasaydı, değil mi?"

"Babasının ve kardeşinin de aynı acıları çektiğini biliyorum ama Lord Dunmeath'in başına aynı şeyin gelmesini istemiyorum."

Aşçı derin bir iç çekti. "Bunu söylemek istemezdim ama hepimiz laneti biliyoruz." Ayağa kalkıp bir çekmeceye gitti. Bir an sonra avucunda şingirdayan bir şey uzattı. "Bunları al. Ona faydası olabilir."

Emma elini uzattı ve aşçı ona iki parça metal verdi. Şekillerinden "Çivi mi?" diye tahmin etti.

"Demir çiviler," dedi Bayan Ó Neill. "Bizi yok etmeye çalışan peri halkını uzak tutmak için."

Emma çivileri alıp cebine koydu. Aşçının bu tür şeylere gerçekten inandığı belliydi ve onu gücendirmek istemiyordu. Bunun yerine, aşçıya teşekkür etti. "Cormac'ın kuzeni hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Lorcan herkesten ve her şeyden korkuyor," diye yanıtladı aşçı. "Lanet ona dokunmasın diye Dunmeath'ten olabildiğince uzak duruyor."

"Annesiyle burada yaşadığını sanıyordum?" diye tahmin yürüttü Emma.

"Hayır. Lorcan'ın nehrin yakınında küçük bir evi var. Karısı Moreen ile orada yaşıyor. Karısı ilk çocuklarını bekliyor, bu yüzden Dunmeath'le hiçbir ilgisi yok."

Emma, Moreen'in zaferini hatırladı ve kendi pişmanlıklarını bir kenara itti. "Öyleyse Lorcan'ın kont olmayı istemediğini mi düşünüyorsun?"

"Bin yıl geçse de olmaz," dedi Bayan Ó Duinne. "Bizden olabildiğince uzaklaşmak için Dublin'e doğru yola çıkacağından bahsetti. En büyük umudum, birinin laneti bozması ve Lord Dunmeath'in iyileşmesi."

Emma yapışkan çörekten bir ısırık aldı. Aşçıyla açıkça yüzleşmenin riskli olduğunu bilmesine rağmen, "Sence Cormac'a zarar vermek

isteyebilecek biri var mı? Periler dışında biri? Bir şey duydun mu veya gördün mü?" diye sordu.

"Hayır." Bayan Ó Duinne'in sesi yumuşadı. "Lord Dunmeath iyi bir insan. Burada ona zarar vermek isteyen kimse yok. Herkesle ilgileniyor."

Emma, birinin onunla ilgilenmesinin vaktinin geldiğini düşündü. Aşçıya tatlı çörek için teşekkür edip sandalyesinden kalktı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ve siz, hanımefendi," diye cevapladı Bayan Ó Duinne.

Ama Emma, ayrılırken bile ihtiyaç duyduğu cevaplara yakın olmadığını hissediyordu. Hizmetçilerin Cormac'ın hastalığıyla bir ilgisi olup olmadığından şüphe ediyordu. Birkaç dakika düşünmek için çalışma odasına girmeye karar verdi.

Merdivenlerden çıkıp koridorun sonuna kadar indikten sonra, çalışma odası olduğunu sandığı kapıyı açtı. İçeri girer girmez, kocasının tanıdık kokusunu aldı. Çam kokusu onu cezbetti ve gidip Cormac'ın masasına oturdu.

Belli ki, geldikten sonra burada vakit geçirmişti, çünkü masanın her tarafı defterler ve kitaplarla kaplıydı. Okuması imkânsız bir sürü kağıt vardı ama onları kenara itti, kitaplarla ve cildi çatlamış, dağılmak üzere olan çok eski bir kitapla birlikte. Önemli bir şey olup olmadığını bilmiyordu ama dikkatlice kapatıp diğerlerinin yanına düzgünce yerleştirdi. Üzerinde bir toz tabakası vardı ve ellerinden silkeledi.

Cormac'ın masasını topladıktan sonra çekmeceleri karıştırdı, ne aradığını bile bilmiyordu. Masanın bir tarafında sadece kalemler ve mürekkep hokkaları, bir deste kağıt vardı. Parmakları tek bir çay fincanına değdi ve Nora'nın Cormac'ın onları geride bırakma alışkanlığı hakkındaki sözünü hatırlayarak gülümsedi. Oda tam bir karmaşaydı, ama Emma kocasının mülkü takip etmenin kendine özgü bir yolunu bulduğunu tahmin ediyordu.

Sırada teyzesi Nuala ile konuşmaya karar verdi. Bu nazik kadının yeğenini zehirlediğini düşünmek istemese de Emma, bitkiler konusunda güçlü bir bilgisi olduğunu inkar edemezdi. Ve bu durum onu korkutsa da, yapması gereken şeyden kaçınamazdı.

Masadan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Koridorda büyük bir saat çaldı ve Emma, Nuala'nın çaya katılmak isteyip istemediğini sormaya karar verdi.

Cevaplara ihtiyacı vardı ve Cormac'ın teyzesi yanlışlıkla bir şey söyleyebilirdi.

Umut edebileceği en iyi şey buydu.

Londra

Leydi Scarsdale'in doğum günü balosu sonbahar temalıydı. Süslemelerde rengarenk yapraklar, hasat turpları ve balkabakları vardı ve kontes, lezzetli kek ve bisküvilerin yanı sıra sıcak baharatlı şarap ikram etti. Ancak Sir Brian orada kendi amacı için bulunuyordu: Rachel Harding ile dans etmek ve onun kötü şöhretli okuluyla neden dünyadan çekildiğini öğrenmek.

Okuluna girebilmek için ona altı kadınla dans etme görevi vermişti. En az yedi kadın ve erkekle bir halk dansı yaptıktan sonra, bu şartı yerine getirdiğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Aralarından bir gelin bulmaya hiç niyeti yoktu; hele ki tüm umutlarını Rachel'a bağlamışken.

İş ortağı Cedric Gregor ile balo salonuna girdiğini gördü. Brian, okulda öğrenci olmasına yardım ettiği için adama minnettardı. İkisi de Rachel'ın reddedeceğinden şüphelenmişti, ancak Brian her türlü bedeli ödemeye hazırdı.

Bunun Herkül'ün işi olduğunu anlamıştı. Yıllar önce, o canavarla evli olan Rachel'a yardım etmekte çaresiz kalmıştı. Şimdi, beklediği ikinci şans yakalamıştı ama onu korkutmamak için çok dikkatli olmalıydı. O kadar kötü incinmişti ki, onu tamamen reddedebilirdi.

Rachel, kollarını örten, güvercin grisi, sade bir elbise giymişti. Omuzlarına bir şal daha atmış, arka planda kalıp herkesi izliyordu. Cedric, tıpkı gelecekteki kocaları olacak beyefendileri ararken, Rachel'ın sessizce genç hanımların listesini yaptığını hayal edebiliyordu.

Onu dansa kaldırmayı planlamıştı ama gölgelerde kalarak kendini nasıl geri çektiğini görünce, hayır diyeceğini hissetti. Acı duvarlarını yıkmak ve görünmez yaralarını iyileştirmek zaman alacaktı. Ve ona bu zamanı tanıyıp tanımayacağını bilmiyordu.

Ama ona baktığında, uzun yıllar boyunca acı çekmiş bir kadından daha fazlasını görüyordu. Bir kurtulan, birçok genç kadın için mutlu sonlar

yaratan birini görüyordu; kendisi için asla sahip olamadığı mutlu sonu.

Balo salonundan geçip yanına gitti. "Eğleniyor musunuz Bayan Harding?"

Onunla konuşması onu şaşırtmış gibiydi. "Altı farklı genç hanımla konuşman gerekmiyor muydu?"

"Ben de öyle yaptım. Sen yedincisin."

"İlgini çeken birini buldun mu?" diye sordu.

Bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Olabilir." İfadesini belirsiz tutsa da, ilgilendiği şeye çoktan bakıyordu.

Rachel'ın hayatını nasıl değiştirdiğine, kontrolü ele geçirip kendi yolunu nasıl bulduğuna hayran kalmıştı. Şimdi tek istediği, ona değer verdiğini gösterme şansıydı. Ve belki de bu sefer Rachel onu geri çevirmezdi.

"Güzel," dedi. "Sabah genç hanımlardan bahsederiz. Şanslıysan, belki onları ziyaret etmen için bir yol ayarlayabilirim." Adama gitmesi için sessiz bir mesajla dimdik önüne baktı.

Bunun yerine, yanında kaldı ve yanaklarının kızarmış kıvrımını, yumuşak bir topuzla toplanmış maun saçlarını gizlice inceledi. Gözleri, sisli bir gündeki nehir gibi, gri ve yeşilin bir karışımıydı. O gözlerde, hayalleri solmuş, yıllardır sadece acı çekmiş bir kadının yorgunluğu vardı. Ama aynı zamanda, küllerinden kendine yeni bir hayat kurmuş ve buna katlanmış birinin gücü de vardı.

Yüreğini sıkı sıkıya koruyordu ve onu kazanıp kazanamayacağını bilmiyordu. Ama denemek istiyordu.

İrlanda

Emma, Nuala ile çay içmek için ancak ertesi gün öğleden sonra buluşabildi. Yaşlı kadın dün Moreen ile alışverişe çıkmış ve bu sabah dönmüştü.

"Tünaydın Emma." Nuala çay içmek için salona girdiğinde sesi sıcak ve misafirperverdi. "Çok iyi görünüyorsun. Cormac nasıl?"

Müdirenin sözleri dostça ve endişeli olsa da, Emma kadının yeğenine gerçekten değer verdiğine inanmak konusunda temkinliydi. Nuala'nın sıcaklığının samimi olup olmadığını, yoksa Cormac'ı Lorcan'ın mirası

devralmasının önünde bir engel olarak mı gördüğünü bilmiyordu. Nuala ile çay içmenin amacının Lorcan ve kadının hırsları hakkında bilgi edinmek olduğunu kendine hatırlattı.

Emma yerinden kalkıp elini uzatarak Cormac'ın teyzesini selamladı. "Çok daha iyi, teşekkür ederim."

"Çaya bizimle gelecek mi?"

"Hayır, sanırım kiracılardan bazılarını ziyaret ediyor." Emma, özellikle Nuala'nın niyetlerinden emin olmadığı için, henüz gerçek yerini açıklamak istemiyordu.

"O zaman belki bu akşam akşam yemeğinde görüşürüz," dedi teyzesi. Oturdular ve bir an sonra bir uşak çay ve içecekleri getirdi. "İçecek koyayım mı?"

"Lütfen," diye onayladı. Nuala tabağı doldururken, Emma tepside bir sandviç seçti. Midesi bu sabahtan beri huzursuzdu ve dün gece kötü uyumuştı. Kahvaltı düşüncesi mide bulantısına sebep olmuştu ama şimdi kendini bir şeyler yemeye zorlayacaktı. "Bahçen nasıl?"

Nuala çayından bir yudum aldı. "Soğuk sabah havası birçok bitkiyi tehdit etti. Ama bazılarını saksılara aktardım ve sonbahar için içeri aldım. Kış bahçesinde bol ışık var, bu yüzden onlara orada bakıyorum." Süt ve şeker ikram etti ve Emma ikisini de içti.

Çay sıcak ve rahatlatıcıydı, nane tadı midesini rahatlatıyordu. Sandviç ekmeğini kemirdiğinde, bu ağrıyı pek hafifletmedi. Kendini yemeye zorladı.

Nuala, "Belki ilkbaharda ya da yaz başında yeni bir varisi karşılayacak mıyız?" diye sordu.

Doğrudan söylenen sözler onu irkiltti. "Hayır. Neden sordun?"

Kadın hafifçe güldü. "Kusura bakmayın. Sadece fazla meraklıyım. Bebekleri çok severim."

"Moreen'in hamile olduğunu duydum," dedi Emma, konuyu başka yere çekmek umuduyla.

"Evet, öyle diyor." Garip bir şekilde, Nuala'nın ses tonu, hafif iç çekişle birlikte şüphelerini de ortaya koyuyordu. "Ama göreceğiz. Öte yandan sen, yakında yeni bir varis olacağına inanıyorum. Sende de aynı ifade var." Bu ihtimal hoşuna gitmiş gibiydi.

"Ne bakışı?" Emma huzursuzlukla bir sandviç daha aldı.

"Sanki şu anda hasta gibi görünüyorsun ama aynı zamanda içinde bir mutluluk parıltısı da var."

Sözleri Emma'yı şaşırttı. Hastalığına sebep olan şey bu muydu? Çocuk beklemediğine inanmıştı ama regl dönemi sadece bir gün sürmüştü. Hamile olması mümkün müydü? Bu düşünce yanaklarının kızarmasına ve bir umut dalgasının yükselmesine neden oldu.

"Cormac'ın bir varis istediğini biliyorum, bu yüzden elinden gelen her şeyi yaptığından eminim," diye devam etti Nuala. Tepsiden yiyecek aldı ve ekledi: "Londra'ya gittiğinde bir gelin bulmaya çalışacağından şüpheleniyordum."

Londra'dan bahsedilmesi Emma'nın düşüncelerini şimdiki zamana geri döndürdü. Cormac'ın İngiltere'de nasıl zarar gördüğünü öğrenmesi gerekiyordu ve bu, umut edebileceği en iyi fırsattı.

"Moreen, oğlunuz Lorcan'ın yıllar önce Londra'ya gittiğini söyledi," dedi Emma. "Onunla gittiniz mi?"

"Hayır, ama annemle bir iki kez gittim." Nuala'nın sesi temkinli bir tona büründü. "İngiltere'den nefret ediyordu ve babamla İrlanda'da kalmaktan çok memnundu." Çayından bir yudum alıp ekledi: "Öldükten sonra evi Finn'e bıraktı ve sonra ev Cormac'ın oldu. Josie ve ben Londra'yla hiçbir şey yapmak istemiyorduk."

Sesindeki öfke Emma'yı irkiltti, ama Nuala hemen bastırdı. "Ama bundan bahsetmeyelim. İrlanda'yı nasıl buluyorsun?"

"Çok güzel," diye yanıtladı. "Gerçi buraya yelken açtığımızda ülkenin sadece bir kısmını gördüm. Cormac kendini daha iyi hissederse belki daha sonra seyahat ederiz."

"En büyük umudum bu," dedi Nuala. Sesindeki hüçün gerçekte ve Emma ne düşüneceğini bilemedi. "Lorcan, Killarney ve Dingle'ı seviyor. Belki bir gün onları görme şansın olur."

"Umarım," dedi. Sandviçten daha fazla yeme düşüncesi onu rahatsız etti, bu yüzden sandviçi kenara bırakıp çaya uzandı. Yüzü de kızarmıştı ve nedenini anlayamıyordu.

"Burası sıcak mı?" diye sordu Nuala'ya.

"Hayır, ama Lorcan'a hamileyken sık sık sıcak ve soğuk anlar yaşadım. Kendimi sürekli yelpazelemem gereken günler olurdu. Senin için de aynı şey geçerli olabilir."

Emma hâlâ hamile olduğuna ikna olmamıştı ama Nuala'nın verdiği yelpazeyi minnetle kabul etti. Serin hava kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Lorcan ve Cormac çocukken arkadaş mıydılar?"

"Ah, oğlum denedi," dedi Nuala. "Finn ve Cormac'la oynamak istiyordu hep. Ama ikisi de büyüktü ve balık tutmaya veya ava çıktıklarında yanlarında beş yaşında bir oğlan olmasını istemiyorlardı."

Emma, sesinde hafif bir hüznün sezdi. "Lorcan ve Cormac, Finn öldükten sonra arkadaş oldular. Sonra Lorcan geçen yıl Moreen ile evlendi ve..." Sözleri, evliliği onaylamadığını belli ederek kayboldu.

"Onun hakkında hoşlanmadığın bir şey var mı?"

"O asla memnun edilemeyecek kadınlardan biri. Her zaman sahip olduğundan fazlasını ister." Nuala kendine bir fincan çay daha doldurdu ve Emma'nınkine ekledi. "Lorcan'a kızgın çünkü Cormac'ın arazisinin kenarındaki bir evde yaşıyorlar. Çok güzel bir ev ve ona bakan bir uşak ve bir hizmetçileri var. Ama burada yaşaması gerektiğini düşünüyor."

"Peki oğlunuz ne düşünüyor?"

"Lorcan, Dunmeath'ten uzak durmaktan memnun. Dediğim gibi, Cormac'a yapılan lanetle ilgili hikâyeleri dinledi." İç çekti. "Saçmalık, tabii ki."

"Ne olduğunu sanıyorsun?" Emma daha fazla çay içmeye çalıştı ama karnındaki sızı daha da arttı.

"Babadan oğula geçen talihsiz bir hastalık," diye yanıtladı Nuala. "Cormac diğerlerinden daha uzun süre dayandı. Kız kardeşim de onu göndererek kurtarabileceğini düşündü."

"Ama işe yarayacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Cormac'a zarar verenin Nuala mı yoksa başka bir sebep mi olduğunu Emma bilmiyordu. Kadının Lorcan'ın karısı Moreen hakkındaki ifşası, onu kadına karşı daha da tedirgin etti; özellikle de Moreen, kadının Dunmeath'te yaşaması gerektiğine inanıyorsa.

"Mümkün olsaydı yeğenimi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım," dedi Nuala. "O iyi bir çocuk ve buradaki insanları gerçekten önemsiyor. Bunu herkes biliyor. Ve bir şekilde, onun olabildiğince uzun yaşamasına yardımcı olmanın bir yolunu bulacağımızı umuyoruz." Kadının sesindeki ciddiyet neredeyse inandırıcıydı.

Emma cevap veremeden Nuala ekledi: "Senin gibi bir kadın bulup evlenebildiği için çok mutluyum Emma. Ve evliliğinin gerçekten bir çocukla kutsanmasını diliyorum."

Tam o sırada ağır ayak sesleri yaklaştı ve Nuala, "Merhaba Josephine. Bize katılmaz mısınız?" dedi.

"Hayır. Gelinimle konuşmaya geldim. Yalnız," diye ekledi. Emma'ya, "Cormac'ın çalışma odasında buluşalım. Konuşmamız gerek," dedi.

Cevap beklemeden uzaklaştı. Nuala çay fincanını bırakıp, "Josie'nin yine o ruh halinde olduğunu görüyorum. Sana onunla iyi şanslar dilerim. İhtiyacın olacak," dedi.

On İkinci Bölüm

Cormac, Emma'nın Dunmeath'e tek başına dönme fikrinden hoşlanmamıştı. Ama karısının haklı olduğunu inkar edemezdi; hastalığına bir şey veya biri sebep oluyordu. Ve şimdi burada tek başınayken, her geçen gün daha da güçlendiğini hissediyordu. Tek sorun, yakında yiyeceğinin bitecek olmasıydı. Emma erzak getireceğine söz vermişti, ama sabaha daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Sanki bedeni yiyecek istiyordu ve aniden doymak bilmez hale gelmişti.

Temiz hava ve güneş ışığına duyduğu özlemle kulübeden ayrıldı. Öğleden sonranın geç saatleriydi ve arazisinin kenarından ana yola doğru yürümeye başladı. Çok geçmeden kendini Lorcan'ın evinin yakınında buldu.

Geri dönmeyi düşündü ama vazgeçti. Emma, Dunmeath'te cevaplar arıyordu. Başkalarının inandığı gibi, kuzeninin hastalığıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu.

Cormac kapıyı çalmak üzereyken, ahırda kuzeninin küfür ettiğini duydu. Evin arkasına doğru yürüdü ve Lorcan'ın atlardan biriyle boğuştuğunu gördü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Lorcan döndü ve yüzü aydınlandı. "Bir tane alırsam çok sevinirim, kuzen." At ondan kurtulmaya çalışırken dizginleri kavradı. "Bu yakışıklı delikanlı zorluk çıkarıyor."

Cormac yanına gidip ellerini atın yelesinde gezdirdi. Bunu yaparken, atın tüm ağırlığını arka bacaklarından birine vermediğini fark etti. "Lorcan, ayağına bir bak."

Kuzeni kontrol etmeye giderken dizginleri sabit tuttu. "Görünüşe göre dikenli çalılara basmış." Atın ayağına saplanmış dikenli bir dalı çekip çıkardı. "İşte buradasın evlat. Bu sana daha iyi hissettiriyor mu?"

At başını sallayıp dikkatlice üzerine bastı. Sonra Lorcan onu otlağa doğru götürdü ve Cormac kapıyı açtı.

"Daha iyi göründüğünü görmek beni mutlu etti," dedi kuzeni. "Seni eve getiren ne?"

"Yürüyüş yapıyordum," diye yanıtladı Cormac. "Dunmeath'e döndüğümünden beri seni görmedim ve sana merhaba demek istedim."

Lorcan'ın yüzü hayal kırıklığına uğradı. "Uzun zamandır istiyordum. Ama yine hastalandığını duydum ve engel olmak istemedim. Sonra da... Moreen... mutsuz oldu."

"Yürüyüşe katılmak ister misin?" diye sordu Cormac. "Bunun hakkında konuşabiliriz."

Kuzeni başını salladı. "Memnuniyetle."

Meranın kenarında otlayan atları izleyerek yürümeye devam ettiler ve Lorcan devam etti. "Ona istediği hayatı vermediğimi söylüyor. Dunmeath'te yaşayacağımızı sanıyordu."

Cormac bir an durakladı. "Peki ya sen? İstedğin bu mu?"

Lorcan başını iki yana salladı. "Bulunduğum yerden memnunum. Kendi evimiz, bolca toprağımız var ve sizin toprak yöneticiniz olmaktan keyif alıyorum. Ama Moreen'in bana kızgın olmasından hoşlanmıyorum."

Kuzeninin karısı ona Leydi Persephone'yi hatırlatıyordu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Asla gerçekleşmeyecek bir hayata alışması yerine, bizim yaşadığımız hayata alışmasını tercih ederim."

Cormac'ın içinde bir şeyler soğudu. "Dunmeath'te yaşamayı ne kadar istiyor?"

Kuzeninin morali bozuldu. "Ne istediği veya ne kadar istediği önemli değil. Memnun olmayı öğrenecek ve konu kapanacak."

Ama Cormac o kadar emin değildi. Kıskaç bir kadın, kocasının varis olduğunu bilen biri, çaresiz yollara başvurabilirdi. Kocasının hayatını tehdit edecek kadar çaresiz miydi?

"Peki ya siz?" diye sordu Lorcan. "Evliliğinizde mutlu musunuz?"

Bu soru onu sadece gülümsetti. "Emma, umduğum her şeydi." Tek gölge, hastalığı ve sebebini nasıl keşfedeceğiydi.

"Senin adına gerçekten sevindim," dedi Lorcan. Eve doğru yürümeye devam ettiler ve kuzeni onu akşam yemeğine davet etti.

Sıcak bir yemek fikri cazip gelmişti ve hemen kabul etti. "Çok memnun olurum." Ayrıca Moreen ile konuşup bir tehdit olup olmadığını anlamak istiyordu.

Ama geri dönerken bile Emma'yı düşünüyor ve ne zaman döneceğini merak ediyordu. Ve her şeyden çok, onun güvende olmasını umuyordu.

Çalışma odasında yalnız kaldıklarında, dul kadın, "Oğlum nerede?" diye sordu. Emma, Cormac'ın masasına doğru birkaç adım attı ve bir sandalye buldu. Neredeyse bir kitap yığınının deviriyordu ama onları düzeltmeyi başardı. Kırık kitap eline düştü ve yere düşmeden önce yakaladı. Kapağının bir kısmı tekrar kırıldı ve kitabı üstüne koyduktan sonra parmaklarını silkeledi.

"Cormac hâlâ kulübede," dedi, bir koltuğa otururken. Sinirleri midesindeki ağrıyla karışıyordu, çünkü dul kadın onu hâlâ endişelendiriyordu.

"Onu orada yalnız mı bıraktın?" Josephine'in sesinde bir annenin endişesinin görünmez ağırlığı vardı.

"Öyle yaptım ama endişelenmene gerek yok. İyi," diye güvence verdi Emma. "Aslında, Dunmeath'ten ayrıldıktan bir gün sonra, tahmin ettiğim gibi sağlığı düzeldi." Onu tekrar iyi görünce içine dolan rahatlama, bunu engelleyen şeyin ne olduğunu bulma kararlılığını daha da artırmıştı.

Duraksadı ve annesine, "Hastalığına biri sebep oluyor. Dunmeath'te biri. Yani sebebini bulabilirsek onu kurtarabiliriz." dedi.

Dul kadın bir süre sessiz kaldı. "Yani onu kurtarmak istiyorsun, öyle mi?" Sözleri yumuşak, neredeyse inanmaz bir tondaydı.

"Onu kurtaracağım." Ve nedense, bu sözleri söylemek onları gerçeğe dönüştürüyordu. Hayır, Cormac'ın ihtiyaç duyduğu türden bir eş değildi. Ama bu kalenin her köşesini öğrenebilir, her hizmetçiyle tanışabilir ve bir gün yeterli olabilirdi. Cormac'ın ona değer verdiğine inanıyordu, sadece acıma duygusuyla da olsa.

Ona karşı hisleri her geçen gün derinleşiyordu, ta ki onlarla tam anlamıyla yüzleşmekten korkana kadar. Aşık olmamayı kural haline getirmişlerdi. Ve bu kurala uymaya çalışsa da, bir yanı artık çok geç olduğunu biliyordu. Eğer Cormac ölürse, kalbi ikiye bölünecek, onu bir kadın kabuğuna çevirecekti. Sesindeki gülümsemeyi duymadan veya elinin kendisine değdiğini hissetmeden uyanmayı hayal bile edemiyordu.

"Bir olasılıklar listesi yazdım," dedi dul kadın. "Bir bak ve düşüncelerini söyle."

Kâğıt parçasına benzeyen bir şey uzattı ve Emma bir huzursuzluk dalgası hissetti. Bu, mide bulantısıyla birleşince sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Leydi Dunmeath'e kitap okuyamadığı gerçeğini açıklamaya hazır değildi. Bunu önlemek için "Affedersiniz," dedi ve hapşırıyormuş gibi yaptı. Mendilini alıp burnunu sildi.

"Yüksek sesle okuyabilir misin?" Mendiliyle biraz daha sildi. "Korkarım ki tozun bir kısmı beni etkiliyor."

Dul kadın bir an duraksadı ve hiçbir şey söylemedi. Emma bir an şüphelenip şüphelenmediğini merak etti. Sonra sordu: "Oğlum Londra'da ne kadar süre hasta kaldı?"

"Çoğu zaman, onunla tanıştığım andan itibaren - benden saklamaya çalışsa da. İyi günler de oldu, kötü günler de. Ne zaman baş başa kalsak, herkesten ve her şeyden uzakta, hastalığı ortadan kayboluyordu."

Dul kadın nihayet konuşmadan önce tekrar sustu. "Oğlumdan ne istiyorsunuz?"

Yüreği ve boğazı ağır bir duyguyla doldu. "Yaşamasını istiyorum," dedi dürüstçe. "Cormac'la yaşlanmak ve çocuk sahibi olmak istiyorum."

"Şu anda hamile olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Josephine. Sesinde Emma'nın anlamadığı bir gerginlik vardı.

Ama dürüst kaldı. "Hayır. Henüz değil."

"Kız kardeşim senin olabileceğini düşünüyor."

Emma omuz silkti. "Bir haftadan biraz fazla bir süre önce regl oldum. Sadece bir gün, ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Yüzü yine alev alev yanıyor gibiydi ve mide ağrısı midesini burkuyordu. "Burası çok sıcak, değil mi? Sanırım biraz hava almam gerek."

Daha önce sandviç yemeyi deneme kararı berbat bir fikirdi. Mide bulantısı o kadar artmıştı ki, en ufak bir hareketle midesini boşaltmak için lazımlığa doğru sendeleyecekmiş gibi hissediyordu. Elleri bile biraz kaşınıyordu ki bu tuhaftı.

"İyi misin?" diye sordu Josephine. "Çok bitkin görünüyorsun."

"Sadece sıcak bastı. Sanırım bir anlığına dışarı çıksam iyi olur."

Ama sandalyesinden kalktığı anda, oda sallanıyormuş gibi hissetti. Odanın sıcaklığı, kulaklarındaki uğultulu sesle birleşince baygınlık geçirdi.

Midesindeki ağrı şiddetlendi ve bunun ne anlama gelebileceğinden korkarak ellerini beline götürdü.

Kaynanası, "Emma, otur," diye emretti.

Dul kadının hizmetçi çağırdığını belli belirsiz fark ediyordu ama bir anlığına başını masaya koyması en iyisi gibi geldi. Başını masaya koydu ve midesindeki ağrı bir kez daha bıçaklanıyormuş gibi şiddetlenmişti.

Aman Tanrım... ya hamileyse? Bu mümkün müydü? Ya bu acı mide bulantısı değil de, onun en kötü kabusu olan düşük olsaydı? Bu düşünce içinde bir ızdırap dalgası yarattı ve Emma nefesini yavaşlatmaya, sakinleşmeye çalıştı. Ama bir an sonra, karnındaki o şiddetli ağrı dışında her şeyin bilincini kaybetti.

"Sanırım uzanmam gerek," diye mırıldandı. Sandalyeden sendeleyerek kalktı ama görmediği küçük bir tabureye takıldı.

Ve giderek daha da bitkin hissetmeye başladığında, Cormac'a zarar vermeye çalışan kişinin şimdi kendisine de aynısını yapıp yapmadığını merak etti.

Cormac kulübedeki ateşin başında otururken bağırان sesleri duydu. "Lord Dunmeath! Sizi eve getirmeye geldik. Hanımefendi. Çok hasta."

Kapıyı açtı ve Stephens'ı at sırtında, yanında başka bir hizmetçiyle birlikte gördü. İkisinin de elinde meşaleler vardı ve eyerlenmiş bir atları vardı, Stephens'ı bekliyorlardı.

"Lütfen efendim. Dul Leydi Dunmeath şu anda yanında. Doktor çağırdık."

Emma'nın hastalanma düşüncesi onu korkuttu. Emma'nın ona hiçbir şey olmayacağı konusunda ısrar etmesine rağmen, bundan korkuyordu. Ve şimdi, tehlike ikisi için de açıkça ortadaydı.

Cormac pelerinini almaya zahmet etmedi, hayvana binip atını olabildiğince hızlı bir şekilde mahmuzlayarak kaleye doğru dörtnala koştu. Hava çoktan kararmıştı ve Stephens önden gidiyordu. Soğuk hava onu delip geçiyordu ama hiçbir şey hissetmiyordu. Karanlığa karşı turuncu parıltı tek ışık kaynağıydı ve her kilometrede Cormac'ın korkusu öfkeye dönüşüyordu.

Emma'ya kim zarar vermek isteyebilirdi ki? Karısı iyi kalpliydi ve bunların hiçbirini hak etmiyordu. Onun için İngiltere'yi terk etmiş, evine gelmiş ve yanında yaşamak için her şeyden vazgeçmişti. Bunun onun için zor olduğunu biliyordu ve annesi de bunu hiç kolaylaştırmamıştı.

Josephine'in Emma'nın ani hastalığıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ederken, midesi aniden kasıldı. Annesi böyle bir şey yapmazdı, değil mi? Yoksa Nuala ona buna sebep olan bir çay mı vermişti?

Dunmeath kuleleri belirlediğinde, girişe ulaşana kadar hızla at sürmeye devam etti. Atını ahır görevlilerine teslim etme zahmetine bile girmeden aşağı indi. Bunun yerine, merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ön kapıya doğru hızla ilerledi ve kapıyı açtı.

"Leydi Dunmeath nerede?" diye sordu gördüğü ilk uşağa.

"Yatak odasında," diye cevapladı adam. "Doktoru çağırdık ama-"

Cormac, onun bitirmesini beklemeden merdivenlerden yukarı koştu. Bacakları yanıyordu ve nefes nefese kalmıştı, ama Emma'ya zamanında ulaşmaktan başka bir şey gelmiyordu içinden.

Koridordan aşağı döndüğünde teyzesi Nuala'nın dışarıda beklediğini gördü.

"Ne güzel, Cormac, geldin," dedi. Ama içeri girmeden önce yolunu kesti. "Bekle evlat."

"Onu göreceğim," diye ısrar etti, onu bir kenara itmeye tamamen hazır bir şekilde.

"Öyle yapacaksın," diye yanıtladı Nuala. "Ama bebeğini doğurmak için mücadele ediyor. Onu üzecek hiçbir şey yapmayın. Sakinleştirin ve moralini düzeltin. İkiniz için de dua etmeye devam edeceğim."

"Bir bebek mi?" Sözleri hem bir dua hem de bir yürek burkan bir acıydı. "Ama o-"

"Kadınlar kanamaya rağmen hamile kalabilirler," dedi Nuala. "Ve bence öyle, ama kesin olarak bilmek için henüz çok erken." Kapıdan uzaklaşıp ekledi, "Sana ihtiyacı var Cormac. Git ve yanında ol."

Kapıyı iterek açtı ve Emma'nın yerde yattığını, yüzünün solukluğunu görünce neredeyse kalbi duracaktı. Annesinin ifadesi sertti ama karısının yanında oturuyordu.

"Emma, buradayım," dedi ve elini uzattı. Teni serindi ve gözlerini açtı.

"Kulübede kalman gerekiyordu," dedi güçsüz bir sesle.

"Hasta olduğunu söylediler. Geride kalmayacaktım." Elini sıktı ama kadın karşılık vermedi. Cormac bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyordu. Artık yatağının başındayken hissettiklerini anlıyordu ve bunun bir daha asla olmayacağına kararlıydı.

"Bir süre dinlenmene izin vereceğim, bir stor," dedi Emma'ya. "Annemle konuşmam gerek." Josephine'e onu takip etmesini işaret etti ve kapıya yaklaştılar.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu annesine. "Onu en son iki gün önce gördüğümde gayet sağlıklıydı."

"Nuala hamile olduğunu düşünüyor," diye yanıtladı Josephine. "Dün midesi bulanıyordu ve ateşi vardı."

Ama hastalığının hamilelikten kaynaklandığına inanmıyordu. Bu açıkça çok ciddi bir durumdu ve halsizlik ve mide bulantısı gibi tanıdık semptomları biliyordu.

"Bana ne yediğini ve kimi gördüğünü söyle," diye emretti.

Josephine, "Aşçıyla mutfakta yemek yedi ve ertesi gün Nuala ile çay içti," diye söze başladı.

İkisi de pek olası görünmüyordu, bu yüzden daha fazla ısrar etti. "Moreen burada mıydı?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Josephine. "Ama Emma'nın döndüğü ilk gün Nuala ile birlikte dışarı çıkmışlar. Sanırım alışverişe çıkmışlardı."

Artık Moreen'in Emma için en büyük tehdit olduğuna inanıyordu. Kadının hırsları ortadaydı ve karısına zarar vermek isteyen biri varsa, o da Moreen olmalıydı.

"Moreen ve Lorcan'a haber gönder," dedi kararlı bir sesle. "Bu bir rica değil, bir emir. İkisini de sorgulamak istiyorum."

Annesi omzuna dokunmak için elini uzattı. "Seni tekrar iyi görmek güzel, Cormac. Emma haklıydı. Daha iyi görünüyorsun."

Ama artık mesele o değildi. Ailesine zarar veren her kimse, Emma'ya zarar verdiğinde çok ileri gitmişti. Onun acı çekmesi, hayatı için savaşması düşüncesi onu öfkeliyordu. Artık kenarda durup öleceğini kabullenmeyecekti. Suçluyu bulup adalete teslim edecekti.

Aniden, onun da aynı şeyi yaşadığını, hayatta kalmaya çalışırken hastalandığını gördüğünü fark etti. Ama kendi ölümünün kaçınılmazlığını kabullenmişti. O ise kabul etmemişti. Cesur Emma'sı onun için savaşmaya kararlıydı. Onun için daha azını yapamazdı.

Yatağının başına döndü ve onu bu kadar solgun, bu kadar hasta görünce endişesi daha da arttı. Cormac eğilip alnına bir öpücük kondurdu ama kadın uyanmadı. Bir an karısını inceledi ve aniden ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Bir zamanlar herhangi bir kadınla evlenebileceğine ve ona bir varis sağlayabildiği sürece bunun yeterli olacağına inanmıştı.

Ama şu anda aklından bir varis bile geçmiyordu. Tek istediği karısının tekrar sağlıklı ve iyi olmasıydı. Her sabah yanında uyanmasını, kahkahasını duymasını ve teninde dokunuşunu hissetmesini istiyordu.

Annesi kapıda duruyordu ve Cormac, "Onu kulübeye geri götürmeni istiyorum. Bunu benim için yapar mısın? Ona bak ve iyileştiğinden emin ol," dedi.

Josephine başını salladı. Gözlerinde uzun zamandır görmediği bir yumuşaklık vardı. "Ona aşıksın, değil mi?"

Sözler, içinde gizli kalmış bir parçayı açığa çıkarmış gibiydi. Bu evlilik her zaman bir anlaşma olarak tasarlanmıştı ve daha fazlasına dönüşebileceğini hiç düşünmemişti. Ama şimdi Emma'nın cesaretine ve zorlukların üstesinden gelme azmine ne kadar hayran olduğunu fark ediyordu. Onunla yeni deneyimler paylaşmak ve hayatının geri kalanını onun yanında geçirmek istiyordu. Hiç çocuğu olmasa bile, artık onun için bir önemi yoktu.

"O benim her şeyim." Onu kaybetmeyi hayal bile edemiyordu ve saldırı, ikisini de zehirlemeye çalışan kişinin kim olduğunu bulma konusunda kendi kararlılığını tetiklemişti.

Ama daha da önemlisi, eğer cevapları bulurlarsa yaşayabileceği umudunu veriyordu. Emma'yla geçireceği bir ömür, uğruna savaşmaya değerdi.

"Doktor muayene ettikten sonra onunla gideceğim," diye söz verdi Josephine. "Bir uşak bizi oraya götürecek. İyileşecek," diye ısrar etti annesi. "Söz veriyorum."

Odanın karşısına geçip ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

Cormac küçük bir yazı masasına gidip kağıt, kalem ve mürekkep çıkardı. Zihni dikkat dağıtıcı şeylerle dolup taşıyordu ve düşünmeye çalışarak kağıda bakıyordu. Ne yazmayı planlamıştı? Bir liste miydi? Ne işe yarayacaktı ki? Gözlerini kapatıp kalemi bıraktı. Bu, sadece doktoru beklerken karısının başına neler gelebileceğini düşünmesini engellemek için zamanını meşgul etmenin bir yoluydu.

Düşüncelerini hemen susturdu ve önündeki şeye odaklanmaya çalıştı. Akli Hawkins'e kaydı. Sekreterinin Emma'ya yardım etmek için buradaki görevi kabul etmesini umuyordu. Hawkins'in güçlü organizasyon yeteneğine minnettardı. Adam sürekli bir şeyler yazıyordu.

Aniden, bir silahtan çıkan kurşun gibi bir düşünce aklına geldi.

Her zaman yazan başkaları da vardı: önce büyükbabası, sonra babası ve en sonunda kardeşi. Hepsi aynı hastalıktan ölmüş ve hepsi hikâyelerini günlüğe yazmıştı.

Büyükbabasının kitabı dağılmaya başlamıştı ama Cormac, cevaplar için kitabı karıştırmayı planlıyordu. Sayfalarda daha önce aklına gelmeyen bir şey olmalıydı. Bahsedilen bir isim veya belki de üç adamı birbirine bağlayan bir şey.

Karısına son bir kez baktıktan sonra, asıl tehditin kim olduğunu öğrenmek için oradan ayrıldı.

Emma o gece daha sonra uyandığında, bir doktorun kendisini dürtüp durduğunu gördü. Bitkin düşmüştü ama Cormac'ı aradığında orada değildi. Köşede sadece kayınvalidesi Josephine duruyordu.

"Zehirlendiğinizi düşündüğünüzü anlıyorum," dedi doktor. "Buna inanmanıza ne sebep oldu?"

Emma adama göz kırptı. "Hastalığımın sebebini bilmiyorum. Sadece midem bulanıyordu."

"Sana bir müshil vereceğim," dedi doktor. "Bunu iç, midenin içindekileri boşaltacaktır. Kötü bir yiyecek veya seni hasta eden bir şey varsa, bu iyi gelecektir."

Bir sonraki saati midesinin içindekileri çıkarmakla geçirmek fikri kulağa korkunç geliyordu ve Emma yüzünü adamdan çevirdi.

"Hamile olması mümkün mü?" diye sordu Josephine. "Bu bir düşük olabilir mi?"

Doktor ona döndü ve başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum. Düşük olsaydı, kesin olarak bilirdik. Bu, beslenmeyle ilgili bir rahatsızlık gibi görünüyor."

İçine bir rahatlama yayıldı ve Emma derin bir nefes aldı. "Cormac nerede?" İyi olduğundan emin olmak için onu tekrar görmek istiyordu.

"Lorcan ve Moreen'i çağırdı ve ikisini de kütüphanede sorgulamayı planlıyor sanırım." Josephine şişeyi doktordan aldı ve "Teşekkür ederim, hepsi bu kadar." dedi.

Tam çıkmak üzereyken Nuala başka bir uşakla kapıya geldi. "Çay getirdim. Nasılsın Emma?"

"Zayıf ve yorgunum," diye itiraf etti. "Doktor midemi boşaltmam gerektiğini düşünüyor."

Cormac'ın teyzesi gözlerini devirdi. "Dr. Ó Neill'i pek sevmem. Her şeyin çaresinin kusmak olduğunu düşünüyor." Yaklaşıp, "Sana zencefil çayı yaptım. Şimdilik mideni rahatlatır," dedi.

Ama Josephine uşağın önüne geçti ve çay takımını indirmesini emretti. "Şimdi olmaz. Bırak dinlensin."

"Zencefilli içeceklerle daha rahat uyuyacaktır," diye savundu Nuala. "Ve ona o müshil ilacı verme. İhtiyacı olan son şey bu."

Emma, Nuala'nın çay teklifine minnettar olsa da, dul kadının ruh halindeki ani değişim onu şaşırtmıştı. Savunmaya geçmişti ve bu da onu şaşırtmıştı.

"Cormac için çok çay yaptın, değil mi?" dedi Josephine. "Sanırım bazılarını İngiltere'ye bile gönderdin, değil mi?"

"Elbette," dedi Nuala. "Hastalığını hafifletmek istedim. Doğru çay ve bitki karışımıyla ona iyi gelirdi."

"Kocam ve Finn için de çaylar yaptın, değil mi?" Josephine'in sesi daha da karanlıklaştı ve Emma birden ne ima ettiğini anladı.

Aman Tanrım. Böyle bir şeye inanmak istemiyordu. Nuala son derece nazik davranmıştı. Bitki çayları konusundaki bilgisini hepsine zarar vermek için mi kullanmıştı? Bu düşünce pek akla yatkın gelmiyordu.

Nuala sandalyesinden kalkıp dehşete kapılmış gibi derin bir nefes aldı. "Josie, hastalıklarının sebebinin ben olduğumu düşünemezsin. Ben kimseye zarar vermem! Daha da hastalanmalarını engellemeye çalışıyordum."

"Cormac aşağıda Lorcan ve Moreen'i sorguluyor. Acaba onlardan ne öğrenecek?" Sesi tehlikeli bir tona büründü. "Belki de her zaman hırslısındır." Sert bir tonlamayla sözleri yankılandı. "Belki de Lorcan, kocamın gayrimeşru oğluydu çünkü Orlan çocuk sahibi olamamıştı."

"Yanılıyorsun Josie." Nuala'nın sesinde kederin ağırlığı ve bir parça öfke vardı. "Evet, Brandan benimle flört etti ama ben ona asla karşılık vermedim. Yatağını da hiç paylaşmadım." Tek kelime etmeden arkasını döndü ve gitmeye hazırlandı.

"Onu yakalayın," diye emretti Josephine uşağa. "Cevaplarımı alana kadar onu kilit altında tutmak istiyorum."

Emma öğrendiklerinden dolayı sarsılmıştı. Ama daha da önemlisi, Nuala'nın ona zarar vermek istediğine inanmak zordu.

"Josie, yanılıyorsun," dedi Nuala yumuşak bir sesle. "Yemin ederim Lorcan, Orlan'ın oğluydu. Ve asla, asla kimsenin ölmesini istemedim."

Josephine uşağa, "Onu odasına götür," diye emretti. "Ve hiçbir koşulda Dunmeath'ten ayrılmayacak."

"Ben hiçbir yanlış yapmadım," dedi Nuala sessizce. Ama uşağın peşinden tartışmadan gitti.

Emma gittikten sonra doğrulmakta zorlandı. Sanki korkunç bir hata yapılmış gibi hissediyordu.

"Leydi Dunmeath—"

"Şşş." Josephine ona arkasına yaslanmasını söyledi. "Her şey yoluna girecek. Nuala artık sana veya başkasına zarar veremez." Ama onun güven verici sözlerine rağmen, Emma sesindeki yoğun duyguları duyabiliyordu.

"Cormac'ı görmem gerek," diye ısrar etti Emma. "Lütfen."

"Onu yakında sana göndereceğim. Lorcan ve Moreen'le konuşmasını bitirdikten sonra." Josephine derin bir iç çekti. "Kendi kız kardeşimin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmak istemezdim."

"Bunu yaptığından emin misin?" diye sordu Emma.

Dul kadın omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama... mümkün. Brandan ve kendisi hakkında yanılıyor olsam bile, Lorcan'ın doğuştan hakkı olduğuna inandığı şeyi Finn ve Cormac'ın elinden aldıkları için kızgın olabilir. Emin olamıyorum."

Dul kadın kapıya doğru yürüdü ve "Şimdi dinlenin. Cormac onlarla konuştuktan sonra onu size getireceğim. Sabah kulübeye doğru yola çıkacağız." dedi. Tam çıkarken çaydanlığı alıp yanına aldı.

Emma, kalan gücünü toplamaya çalışarak birkaç derin nefes aldı. Parçalar birbirine uysa da, Nuala'nın böyle bir şey yapacağına inanamıyordu. Kadın nazik ve şefkatli davranmış, elinden gelen her şeyi yaparak yardım etmişti.

Peki ya Moreen, Nuala'nın aylarına bir Şey katmış olsaydı? Ya onların acı çekmesine sebep olan kendisi olsaydı? Emma için bu çok daha mantıklıydı.

Ve bu yatakta yatmak hiçbir işe yaramıyordu, sadece endişelerini artırıyordu.

Emma yorganı geri çekip ayaklarını yataktan aşağı kaydırđı. Bitkin ve halsiz olmasına rağmen ayağa kalkıp sabahlığına uzanmayı başardı. Birkaç sendeleyerek adım attı ve neredeyse kapıya ulaşmıştı ki kapı açıldı ve Nora ile Maire'i gördü.

"Leydi Dunmeath," dedi Maire ona doğru koşarak. "Yatağa geri dnmelisin."

"Hayır. Cormac ile konuşmam gerek." Nora'ya baktı. "Moreen ve Lorcan'la birlikte aşağıda mı?"

"Bilmiyorum," dedi Nora. "Onu görmedim. Ayrıca Moreen veya Lorcan'ın burada olduğunu da sanmıyorum."

"Kocamı bulmama yardım eder misin?"

"Onu sana getirmeyi deneyebilirim," diye teklif etti Maire. "Lütfen uzan. İyi görünmüyorsun."

Emma bunu biliyordu ama dile getiremediği bir ihtiyaç, açıklayamadığı iğdsel bir korku onu sardı. "Cormac'ı bulmalıyız. Hemen. Güvende olduğundan emin olana kadar yatağa dönmeyeceğim."

Nora, Emma'nın yanına gelip kolunu ona doladığında onu şaşırttı. "Tamam. Sana yardım edeceğim."

Maire diğer tarafa katıldı ve ikisi onu yatak odasından dışarı çıkarıp merdivenlere doğru yönlendirdiler.

Zihni dönüyordu ama kızlar onu kütüphaneye doğru götürürken, içindeki korku hissi daha da derinleşti. Sanki iğds onu ona doğru çekiyordu ve bir Şeylerin ters gittiği korkusu da cabasıydı.

Kütüphaneye vardıklarında sadece sessizlik vardı. Emma, Nora'ya döndü. "İçeride kimse var mı?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Nora. Yanından ayrılıp bir uşağa sordu: "Kardeşim nerede? Kuzenimizle mi birlikte?"

"Lord Dunmeath'i görmedim," diye yanıtladı hizmetçi. "Ve bugün henüz ziyaretimiz olmadı."

"Kütüphanenin kapısını a," diye ısrar etti Emma. "Orada Lorcan ve Moreen'le buluşacağını söylemişti." Kalbi dile getiremediği bir korkuyla

 arpıyordu ve içeride ne bulacaklarından korkuyordu.

Nora kapıyı açtı ve Emma    inenin hafif parıltısını gördü. Alevler s nm  , k zlere d n   m   t  ve odanın geri kalanı karanlıktı.

Maire perdeleri çekmeye gitti ve perdeleri çektiği anda bir alarm  ı lı ı attı. "Cormac!"

Emma aceleyle  ne doğru e ildi ve kocasının masanın üzerinde baygın yattığını fark etti. Bir kitap yığını ve kağıt gibi görünen bir şey dışında pek bir şey göremiyordu.  n nde diz   k p onu masadan çekti. Nefes alıyor gibiydi - neredeyse hiç nefes almıyordu. "Cormac, bana bak," diye yalvardı. Gözleri ya larla doldu ve onları tutmak umurunda değildi. Tek önemli olan kocasıydı. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bir isim listesi yapmış," dedi Maire. "Büyükbaba, babamız Finn. Diğerlerinin adını duymadım."

"Büyükbabasının g nl   n  okuyordu," dedi Nora. "G r n  e göre cevap arıyordu. Ama tamamen da ılmı . Cildi kopmuş ve kapağın boyası her yere da ılmı ."

Cevap bir anda aklına geldi. Kitap. Cormac'ın hem  rlanda'da hem de Londra'da yanındaydı. Büyükbabasının yazdığı hik yelerden keyif alarak düzenli olarak okuduğunu biliyordu. Kitap, babasına da geçmişti ve o da kitabı sadakatle okumu tu. Ve a abeyi Finn'e. Onların en değerli varlıklarıydı - ölümcül bir şey.

Deniz kenarında ve kulübede birlikte geçirdikleri zamanlarda, g nl   n yanına hiç yakla mamı tı. Ama geçen gün dokunduktan sonra, birkaç saat içinde hastalanmı tı. Sadece bir kez dokunmuş olmasına rağmen, teninde ka ıntıya neden olmuştu.  zerindeki tozu -yoksa dökülen boya mıydı?-soludu unu sanmı tı ve daha sonra midesi bulantıyla kasılmı tı. Acaba birileri cilt kısmına veya boyanın kendisine zehir mi eklemi ti?

"Kitap yüzünden," diye patladı Emma kız kardeşlerine. "Sanırım boyalı kapakta zehir var."

"Ah, hayır," diye fısıldadı Maire. "Ne yapmalıyız?"

"Yakmalıyız," diye önerdi Nora. "O zaman bir daha kimse bundan zarar görmez."

Emma katılmaya meyilli olsa da, dikkatli olmaları gerekiyordu. "Henüz değil. Cormac'a yardım etmek için içinde ne tür bir zehir olduğunu, varsa, bilmemiz gerekiyor. Başka kimse dokunmasın diye bir mendille  rt n."

Nora itaat etti ve ardından Emma, "Maire, lütfen gidip Cormac'ı yukarı çıkarmama yardım edecek birkaç uşak bul," diye emretti.

Genç kız aceleyle dışarı çıktı, ama Nora onu takip edemedi Emma onu geri çağırdı. "Nora, birinden doktoru getirmesini ister misin? Annene olanları anlat. Nuala Teyzen yardım edebilir." Emirler yağmaya başladı; Cormac'ı kurtarmaya kararlıydı. Hâlâ onun için endişeleniyor olsa da, tuhaf bir rahatlama hissetti. Sanki sonunda ona yardım etmek için gereken cevapları bulmuş gibiydi.

Kızlar gittikten sonra kocasının yanına diz çöktü. Kütüphanede tek başına beklerken, "Beni duyabiliyor musun Cormac?" diye sordu. "Lütfen gözlerini aç."

Emma onu dik tuttu ama kaldıracak kadar güçlü değildi ve bilincini henüz geri kazanmamıştı. "Benimle kal," diye ısrar etti. "İyileşeceksin, söz veriyorum."

Ama teni çok solgun ve serindi, nefesi sığıdı. Kendi gözyaşlarının belli belirsiz farkında olarak ona tutundu. "Beni bırakma," diye sessizce dua etti.

Bu adam, bir şekilde hayatının merkezi haline gelmişti. Dürtüsel anları, mutluluk için her fırsatı değerlendirme isteği, kısa evliliklerini neşeyle doldurmuştu. Hayır, annesinin beklediği türden bir kontes asla olamazdı. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Tek istediği, karısı olmaktı.

Ölemez. Onu seviyorum.

Uşaklar sonunda onu kaldırmaya geldiğinde, Cormac bir an bile kendine gelememi. Dehşet pençelerini ona sapladı, korkusunu en beter hale getirdi. Duyguları dağılmıştı ve uşakların peşinden yukarı çıkmaya çalıştı. Ama kendi gücü tükeniyordu ve başı dönmeye başlamıştı. Merdivenlere ulaştığında, bir an korkuluğa tutundu ve bayılmamak için mücadele etti.

Josephine merdivenlerden ona doğru koştu. Emma başını eğdi, her adımı inatla atmaya çalıştı. Ama sonra kayınvalidesi yanına geldi. "Seni taşıyacak bir hizmetçiye ihtiyacın var mı?"

Emma başını salladı. Bir adım attı, sonra bir adım daha.

"Ona ne oldu?" diye sordu Josephine. "Kızım bir kitaptan mı bahsetti?"

"Sanırım günlük hepsini zehirledi," dedi Emma. "Önce kocan, sonra Finn, şimdi de Cormac. Kapağın boyasında bir şey olmalı. İçinde ne olduğunu bilmemiz gerekirse diye bir mendille kapattık ama ondan kurtulmamız gerekiyor."

"Aman Tanrım," dedi dul kadın donuk bir sesle. "O kitabı sürekli okurlar. Yıllar önce cildi onarmaya çalışan bir ciltçi vardı ama işe yaramadı. Orijinal boya sürekli dökülüyordu, ben de ona o yeşil bez cildi yapması için para verdim." Sesi titredi. "Geliştirdiği yeni yöntemle çok gurur duyuyordu. Yeşil boyayı parlatmak için özel bir toz eklediğini gördüm." Hafifçe inledi. "Ölmeleri benim suçum. Ve hiçbir suçu olmadığı halde kendi kız kardeşimi suçladım."

"Sanırım özür dilersen Nuala seni affedecektir," dedi Emma. "Şu anda, eğer yapabilirsen. Doktor gelmeden önce Cormac'a yardım etmenin bir yolunu biliyor olabilir."

"Evet," diye onayladı dul kadın.

Merdivenler dönüyor gibiydi ve Emma dengesini bulmaya çalışmak için durdu. "Şimdi anlamaya başlıyor. Buraya veya kulübeye gidişimizin günlüğünü tutmamıştı. Sanırım bu yüzden iyileşti."

"Ama kesin olarak bilmemiz gerekiyor," dedi Josephine.

"Katılıyorum. Boyayı test ettirmeliyiz," diye önerdi Emma. "Ve doktor ona zehir tedavisi uygulamalı. Umarım artık bir daha asla hastalanmaz."

Josephine'le birlikte merdivenleri çıkmaya devam etti. Dul kadın yanında kaldı ve yumuşak bir sesle, "Oğlumu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" dedi.

"Onu seviyorum," diye itiraf etti Emma. "Ünvanı veya serveti olup olmadığı hiç umurumda olmadı. Sırtındaki gömlekten başka hiçbir şeyi olmasa bile, bu benim için yeterli olurdu."

Josephine elini Emma'nın sırtına koyup onu yukarı çıkardı. "Dunmeath'e vardığında sana karşı adil veya nazik davranmadım. Özür dilerim."

"Onu sadece korumaya çalışıyordun," dedi Emma. Özür dilediği için minnettardı, çünkü bu, aralarında gerçek bir dostluk kurulabileceği anlamına geliyordu.

"Kör olduğunu biliyor mu?" diye sordu Josephine yumuşak bir sesle.

Emma, kadının tahmin etmiş olmasına şaşırarak, bu sözler karşısında donakaldı. Josephine'in listesini okumaktan kaçınması onu sonunda ele vermiş olmalıydı. "Tamamen kör değilim," dedi yavaşça. "Ama evet, biliyor. Ve bu yüzden kendimi hiç değersiz hissetmeme neden olmadı. Bana iyi davranıyor."

"Cormac'ın çok büyük bir kalbi var," dedi. "Sanırım senin de öyle."

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, Emma'nın şaşkınlığına rağmen, dul kadın uzanıp ona sarıldı. Tanıdık mineçiçeği kokusu onu sarmıştı, ama bu ona öyle bir umut verdi ki, kadına sarıldı.

"Sana yardım edeceğim," diye söz verdi Josephine.

Doktor çoktan geri dönmüştü ve yanlarından geçip merdivenlerden hızla çıktı. Emma, dul kadınla birlikte Cormac'ın yatak odasına girdi, ancak doktora şüphelerini anlattıktan sonra tek yapabildiği oturup dua etmek oldu.

On Üçüncü Bölüm

"İç," diye emretti bir kadın sesi.

Cormac'ın içi yanıyormuş gibi hissediyordu ve sıcak çay rahatlatıcıydı. Tadı tuhaftı ama bal daha kolay içilmesini sağlıyordu.

Gözlerini açtığında bir yanında Nuala'yı, diğer yanında Emma'yı gördü. Annesi odanın diğer ucunda, ellerini sımsıkı kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

"Cormac," diye mırıldandı Emma, elini tutarak. Emma, Cormac'ın gözlerinde umut gördü ve elini sıkmaya çalıştı.

"Ne oldu?" Bir an, büyükbabasının günlüğünde isim ararken, bir bağlantı bulmak için her şeyi denemişken, bir anda burada uyanmıştı. Zorla bir şeyler içmeye zorlandığını ve çektiği korkunç mide bulantısını ve kusmayı belli belirsiz hatırlıyordu.

"Zehirleniyordun," dedi Emma. "Günlük yüzünden." Kitap hakkındaki teorilerini anlatmaya devam etti. Yıllar önce günlüğün, babası konta tamir etmeyi teklif eden bir Alman ciltçiye verildiğini hatırladı. Görünüşe göre ciltçi deriyi, pudrayla parlatılmış yeşil boyaya batırılmış bir bezle kaplamıştı.

"Kitabı her okuduğunda zehire dokunuyordun," dedi Emma. "Annen ve kız kardeşlerin bundan etkilenmedi çünkü kitabı hiç okumadılar. Ben de o gün tesadüfen dokundum."

Bu açıklama mantıklıydı, ama böyle bir şey beklemiyordu. Ama kitabı Londra'da sık sık okumuştı, çünkü babası, büyükbabası ve erkek kardeşiyle ilgili güzel anıları canlandırmıştı. Geriye dönüp baktığında, hasta olduğu anların, bir saat kitap okuduğu zamanların ardından geldiği anlaşıyordu.

"Doktor zehirlenmeniz için sizi tedavi etti ve Nuala da acınızı hafifletmek için çay yaptı. Artık iyileşeceğinize inanıyorum." Emma'nın gözleri parladı ve o da aynı umut hissini hissetti.

"Kitap şimdi nerede?"

"Ondan kurtulduk," diye cevapladı Josephine. Yanına geldiğinde, Josephine onun yüzünden akan yaşları gördü. "Keşke yıllar önce atsaydım."

"Hikayeleri özleyeceğim" diye itiraf etti.

"Hikayeler burada." Önce kalbine, sonra da kafasına dokundu. "Çocukların için tekrar yazabilirsin."

Bunun üzerine yanakları kızarmış olan Emma'ya baktı ama Emma hiçbir şey söylemedi.

"Karımla biraz yalnız kalmama izin verir misiniz?" diye sordu. Nuala ve Josephine başlarını salladılar ve onlar gittikten sonra doğrulup Emma'ya sarıldı.

"Umarım kitap konusunda haklısındır," dedi.

"Öyleyim." Yüzünü avuçlarının arasına alıp, "İnanıyorum ve yaşayacağımı biliyorum," dedi. Emma, cesaretini topluyormuş gibi bir an tereddüt etti. "Kurallarımızdan birini çiğnedim."

"Peki bu hangi kuraldı, bir stor mu?"

"Sana aşışım," diye cevapladı. "Kendimi tutamadım. Bana dans etmeyi öğrettiğin andan, o kulübede paylaştığımız anlara kadar.." Sözleri yarıda kesildi. "Ve seni ofiste o kitapla baygın yatarken gördüğümde, sanki biri kalbimi göğsümden sökmüş gibi hissettim. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum."

Sözleri kendi kalbini doldurdu ama ellerini avuçlarının içine aldı. "Kalbim senin ve her zaman senin olacak Emma. Ben de seni seviyorum."

Onu öpmek için eğildi ve dudaklarının dokunuşu başlı başına bir şifa merhemiydi. Onu kollarında tuttu, artık birlikte geçirecekleri zamanın armağanına sahip olacakları için çok minnettardı.

"Sanırım tekrar evlenmeliyiz," diye önerdi Cormac. "Burada, İrlanda'da, ailemle. Ve eğer istersen, sonrasında aileni ziyaret etmek için Londra'ya gidebiliriz."

İlk başta, başka bir düğün fikri onu gerginleştirmiş gibiydi ama başını salladı. "İstersen."

"Annem ve kız kardeşlerim, düzgün bir kutlama yapamadığımız için pek memnun olmadılar." Ellerini beline doğru indirdi. "İstersen bir düğün gecesi daha yapabiliriz."

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. "Başka bir balayı ne dersin?"

"Evet. Sanırım ayarlanabilir." Bir öpücük daha çaldı. "Ama sana söyleyeyim, bir stór, bu yataktan kalkacak kadar iyileşir iyileşmez seni

tekrar yatağa alacağım."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldadı gülümseyerek.

Yaz

Kağıda bir damla mürekkep döküldü ve Cormac durup ona baktı. Finn'le çocukken Samhain sırasında dışarıda geceyi geçirdikleri zamanı anlatan hikâyeyi neredeyse bitirmişti; ikisi de hayalet görme konusunda hem istekli hem de korkmuşlardı.

Yeni bir günlük yazmaya başlamıştı; bu sefer deri ciltli bir deftere. Büyükbabası ve babasından hatırlayabildiği hikâyeleri eski deftere kaydetmişti. Şimdi de kardeşi Finn hakkındaki hikâyeleri yazıyordu.

Düşüncelerini bir bebek ağlaması böldü ve Emma'nın oğullarını taşıdığını görmek için yukarı baktı. Elbisesinin omuzları bebeğin kusmasından dolayı ıslaktı ve hafifçe gülümsedi.

"Hâlâ yeni günlük üzerinde mi çalışıyorsun?" Ona doğru yaklaştı ve bebeğin sırtını sıvazladı.

"Evet, bir stor." Kütüphanenin çeşitli yerlerinde içmeyi unuttuğu üç dolu fincan çay görünce masasından kalktı ve yüzünü buruşturdu. "Bir gün, Liam'ımızın onların hikâyelerini öğrenmesini istiyorum." Günlüğü kaybetmek onu rahatsız etse de, anıları korumak için elinden geleni yapmıştı.

"Buraya gel evlat." Bebeği ondan almak için uzandı ve oğlu kollarında kıvrandı, Cormac onu zıplatmaya başlayana kadar huzursuzlandı.

"Hawkins, Lucy'nin bizi bu yaz Londra'ya davet ettiğini söyledi," dedi Emma. "Mektubu bu sabah geldi. Gidersek Nora'yı da yanımızda getirebileceğimizi düşündüm. İlk kez sahneye çıkmamış olsa bile birkaç baloya veya akşam yemeğine katılabilir."

"Nora'nın İngiliz bir koca isteyip istemeyeceğini bilmiyorum." Kız kardeşinin bir erkekte istemediği şeyler hakkında güçlü fikirleri vardı ve bunları yüksek sesle dile getirmekten çekinmiyordu.

"Muhtemelen hayır, ama Londra'yı görmesi onun için iyi olur. Babam da Liam'la tanışmak istiyor."

Bebek sakinleşmeye başladı ve Cormac, oğlunu kucağında tutarak sallandı. "Peki ya üvey annen?" diye sordu.

"Lucy'yi... affetmeye çalışıyorum," dedi Emma sessizce. "Babamı kurtarmayı amaçlıyordu ve çaresizlikten müzayedeyi düzenledi."

Liam'ın pozisyonunu değiştirdi ve bebeğin gözlerinin kapandığını gördü. "O müzayedenin sonucundan hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem." Boştaki eliyle bileğini ağzına götürdü. "Güzel, harika karım. Benimle evlenmeyi kabul ettiğin için sonsuza dek minnettar olacağım."

Kütüphaneden birlikte çıkarken Emma, "Yani, yine bana teklif vereceksin, öyle mi?" diye takıldı.

"Sahip olduğum son kuruşa kadar öderim," diye cevapladı. "Ama bazı şeylere paha biçilemez." Elini oğlunun başına koyup sessizce şükretti.

Gülümseyerek, "Öyledirler" diye cevap verdi.

Yazarın Notu

19. yüzyılın başlarında, kitaplar için "zümrüt yeşili" adı verilen ve kelimenin tam anlamıyla zehirli olan yeni bir pigment geliştirildi. Paris yeşili, Viyana yeşili ve Schweinfurt yeşili olarak da bilinen bu renk, bakır asetatın arsenik trioksit ile birleştirilmesiyle elde ediliyordu ve sonuçta bakır asetoarsenit elde ediliyordu. National Geographic'e göre, bu zehirli pigment ticari olarak 1814 yılında Almanya, Schweinfurt'taki Wilhelm Boya ve Beyaz Kurşun Şirketi tarafından geliştirildi. Bu zehirli kitaplar kumaşa sarılmış ve boyaya arsenik katılmıştı. Bu eski kitapların çoğu hâlâ varlığını sürdürüyor ve bu "zararlı ciltleri" bulup kataloglamak için Zehirli Kitap Projesi başlatıldı.

Arsenik zehirlenmesinin zaman dilimi ve belirtileri konusunda biraz edebi özgürlük kullandım. Bez ciltli kitaplar biraz daha sonra ortaya çıkmış olsa da, bir Alman tüccarın 1814'ten birkaç yıl önce yeşil renkle deneyler yapmış olması hâlâ mümkün. Cormac kitabı eldivensiz okuduğu için, boya ellerine değmiş ve ayrıca akciğerlerine partiküller çekmiş olabilir. Neyse ki, arsenikle her gün temas etmiyordu ve bu, bir süreliğine iyileşip sonra kitaba dokunduktan sonra tekrar hastalanmasını açıklıyor.

Yine de, kendinizi bir antika kitapçıda bulursanız ve canlı yeşil bir kitap bulursanız, eldivensiz dokunmayın!

School for Spinsters serisinin ilk iki kitabını kaçırdınız mı? Violet Edwards ve Lord Scarsdale hakkındaki *A Match Made in London* veya Lady Ashleigh ve Cameron MacNeill hakkındaki *Match Me, I'm Falling* kitaplarını e-kitap satan her yerden okuyabilirsiniz. Michelle Willingham yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak isterseniz, bültenine kaydolmak için www.michellewillingham.com/contact adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Yazar Hakkında

Michelle Willingham yaklaşık elli aşk romanı, novela ve kısa öykü yayımladı. Şu anda çocuklarıyla birlikte Virginia'da yaşıyor ve Regency İngilteresi, Viktorya dönemi İngilteresi, Viking dönemi İrlandası, Orta Çağ İskoçyası ve Orta Çağ İrlandası gibi çeşitli ortamlarda geçen tarihi aşk romanları üzerinde çalışıyor. Yazmadığı zamanlarda Michelle kurabiye pişirmeyi, piyano çalmayı ve kedilerinin peşinden koşmayı seviyor. Web sitesini ziyaret edin: www.michellewillingham.com.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

